

# ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС ЧАРОВНА СТРЪВ

Превод от английски: Веселин Лаптев, 1994

[chitanka.info](http://chitanka.info)

## ПЪРВА ГЛАВА

Кантората на детективско бюро „Парнъл“ се намираше на последния етаж на сградата „Труман“, разположена в средата на авеню „Парадайс“. Основано и ръководено от полковник Виктор Парнъл, това бюро беше най-доброто по цялото Атлантическо крайбрежие.

Преминал в оставка, Парнъл бе проявил достатъчно прозорливост да основе своето детективско бюро именно в Парадайс сити — любимо място за живот и развлечение на мултимилionерите. Услугите на полковника в оставка бяха предназначени единствено за много богати хора, а такива в Парадайс сити имаше повече, отколкото във всички курортни градчета на Съединените американски щати, взети заедно.

Парнъл беше от Тексас. Наследил немалко пари от петролния бизнес на баща си, той беше в състояние да изгради луксозно детективско бюро в съответствие с вкуса на евентуалните си клиенти. В него работеха двадесет сътрудници, десет машинописки, счетоводител на име Чарлс Едуардс и личната сътрудничка на полковника Гленда Кери.

Двадесетте сътрудника, всички без изключение бивши ченгета от гражданската и военната полиция, работеха на двойки. Всяка двойка разполагаше с отделна канцелария и не знаеше нищо за разследванията на колегите си, с изключение на някои по-особени случаи. Така се предотвратяваше изтичането на информация, особено по посока на представителите на печата. В случай на подобно изтичане, двойката моментално се включваше в армията на безработните. Но досега имаше само един такъв случай.

Аз бях в екип с Чик Барли, с когото бяхме служили като военни полицаи по време на Виетнамската война под ръководството на шефа — полковник Парнъл. И двамата бяхме тридесет и осем годишни, и двамата ергени. Работехме заедно вече три години и имахме репутацията на най-добрия екип в бюро на Парнъл.

Занимавахме се главно с разводи, родителски проблеми, изнудване, грабежи, хотелски измами, наблюдение на съпрузи. Изобщо — с почти всичко, което не включваше убийство.

Бюрото беше в тясно сътрудничество с полицията на Парадайс сити. В момента, в който някой от сътрудниците се натъкнеше на криминално престъпление, случаят моментално се прехвърляше на полицейския шеф Терел, при това лично от полковника. И ние го забравяхме. Така поддържахме необходимата дистанция и не си създавахме излишни врагове. Едновременно с това обаче Парнъл си беше извоювал правото да защитава клиентите си дотогава, докато не се убеди по недвусмислен начин, че техният случай е работа на полицията.

Утрото беше слънчево и ясно, ние двамата с Чик седяхме зад бюрата си и не вършехме нищо. Току-що бяхме приключили с един случай на клептомания и очаквахме нова задача.

Вдигнал крака на бюрото, Чик се беше задълбочил в някакво списание с разголени мацки. Беше висок и едър мъжага с пясъчноруса коса и сплескан нос на боксьор. От време на време изпускаше протяжно подсвиркване, което означаваше, че се е натъкнал на някоя особено съблазнителна снимка.

Аз седях зад бюрото си в противоположния край на стаята и се занимавах с аритметика. Не бях запълнил с цифри дори и половин лист от бележника си, но вече стигах до неизбежното заключение, че до заплатата в края на месеца положително ще трябва да склуча някой и друг заем. Такъв съм си, какво да правя. Никак не се обичам с мангизите. Опирах до заеми поне седмица преди деня на заплатата. А после връщах тези заеми и мангизите пак не стигаха. С това не искам да кажа, че заплатата ми е малка. Парнъл плащаше далеч по-добре от другите детективски бюра. Просто парите отказваха да се задържат в джобовете ми и толкоз.

С отвращение отместих бележника встрани и вдигнах изпълнен с надежда поглед към Чик.

— Как си със зеленото, стари друже? — попитах с най-раболепния си тон аз.

Чик наведе списанието към бюрото и тежко въздъхна.

— Време е да се отървеш от този навик, Барт — рече. — Какво ти става, къде, по дяволите, си прахосваш мангизите?

— Добър въпрос — въздъгнах и аз. — Де да знаех къде... Мангизите просто идват и отлитат още преди да съм протегнал ръка...

— Знам, знам — промърмори той. — Нали съм детектив? Имам готова рецепта за теб, ще ти я подаря в името на нашето приятелство. Ти ще престанеш да ми искаш назаем само ако първо, престанеш да мъкнеш по скъпи заведения твоето луксозно котенце. Второ, ако се изнесеш от баровския апартамент, за който плащаш безбожен наем. Трето, ако се задоволиш с някоя по-обикновена кола и махнеш това мазерати, което гълта бензин като лудо. Четвърто, ако зарежеш пиенето, и пето, ако престанеш да се обличаш като киноартист. Ето ти я рецептата, друга просто не съществува...

— Страшно съм ти благодарен, момчето ми — благо му се усмигнах аз. — Сега вече всичко ми е ясно... Какво ще кажеш за един стотак до заплатата?

— Ако някой те слуша отстрани, положително ще ме вземе за banker! — ядоса се престорено Чик. После извади портфейла си и ми показа ръба на някаква банкнота: — Петдесетак и нито цент повече!

— Хубаво де, хубаво — промърморих аз, станах и побързах да издърпам банкнотата. — Ще ти ги върна на заплатата...

— И после пак отначало, нали? — погледна ме той. — Сериозно ти казвам, Барт, трябва да направиш нещо с това твое харчене. Ако полковникът научи, че се пробиваш още на третата седмица, никак няма да е доволен...

— Ами нека научи — свих рамене аз. — Може пък да ми повиши заплатата.

— Не виждам никакъв смисъл в подобен жест — рече Чик. — Това само ще те накара да пръскаш повече мангизи, а на третата седмица пак ще ми искаш назаем...

— Тая сутрин си самата мъдрост — похвалих го аз и пристъпих към прозореца. Пред очите ми се разкри прекрасната панорама на слънчевите плажове и спокойното море, тук-там се мяркаха чадъри със загорели тела под тях.

— Ох, братче, ако знаеш как ми се иска да съм ей там, по-близо до почернелите мацета — въздъгнах с копнеж аз. — Нали си свършихме работата? Полковникът би могъл да ни пусне един свободен ден, ама не го прави... Защо?

— Можеш да го попиташ — отвърна Чик и отново се задълбочи в списанието си.

Запалих цигара и застанах зад гърба му. Той прелисти страницата и този път подсвиркването му беше дублирано от моето.

— Ей на това му викам „изкушение за архиепископи“ — рече Чик. — С такова маце наистина съм готов да прекарам една седмица на някой необитаем остров!

— Даже не е необходимо да е необитаем — подхвърлих с уважение аз.

— Точно тук грешиш — вдигна глава партньорът ми. — На необитаем остров няма скъпи бутици!

В този момент изжува интеркомът и Чик протегна ръка към копчето.

— Полковникът вика Барт — съобщи кратко Гленда Кери и прекъсна връзката. Тя беше от мадамите, които никога не прахосват приказките си.

— Хайде, започваме — промърморих. — Ето я новата задача. Каква ли ще бъде?

— Някоя стара вещица си е загубила помияра — изказа предположение Чик, после се намести по-удобно в стола си и отново потъна в списанието.

Прекосих коридора и почуках на вратата на Парнъл.

Полковникът беше гигант с широко, обветрено лице, малки проницателни очички и уста, която наподобяваше капан за плъхове. От осанката му се излъчваше такава властност, че всеки път, когато влизах при него, трябваше да направя усилия, за да не му отдам чест.

Той седеше зад бюрото си, а на стола за клиенти се беше настанил представителен мъж с оредяла коса и розово-бяло лице. Очите му бяха скрити зад слънчеви очила със зелени стъкла, над тях стърчаха рунтави вежди.

— Барт Андерсън — представи ме Парнъл с кратко помахване на ръката. — Барт, запознай се с господин Мел Палмър.

Представителният се оказа и доста пълен. Разбрах това, когато изпита известно затруднение да се измъкне от креслото, за да стисне ръката ми. Върхът на олисялата глава стигна точно до рамото ми, но това не ми попречи да усетя втрещения поглед зад зелените стъкла.

— Андерсън е един от най-добрите ми сътрудници — добави Парнъл, след като изчака госта да се отпусне обратно в стола. — Можете да разчитате напълно на неговата дискретност. — Направи ми знак да седна и продължи: — Господин Палмър е мениджър и импресарио на господин Ръс Хамел... — Възнагради ме с един от каменните си погледи и попита: — Това име говори ли ти нещо?

Не чета романи, но името на Хамел ми беше познато. Миналата седмица двамата с Бърта гледахме някакъв филм по негова книга. Нямам представа какви романи пише, но филмът беше пълна боза.

— Разбира се — отвърнах и си надянах интелигентната физиономия. — Книгите му се продават в милионни тиражи. Миналата седмица гледах една филмова версия на последния му роман...

Мел Палмър просто разцъфна от удоволствие.

— Бих казал, че господин Хамел е един от най-известните съвременни писатели — рече той. — Името му стои редом с такива гиганти като Робинс и Шелдън...

Понечих да превключа на страхопочитателната си физиономия, но забелязах змийския поглед на Парнъл и се отказах. Очите на полковника бавно напуснаха лицето ми и се насочиха към Палмър.

— Да започна ли въвеждането, господин Палмър? — попита той. — Сигурен ли сте, че държите на конкретни действия?

— Не аз искам конкретни действия, а господин Хамел — направи гримаса Палмър. — Да, можете да започвате.

— Господин Хамел получава анонимни писма по повод на съпругата си — извърна се към мен Парнъл. — Тя е на двадесет и пет, а той — на четиридесет и осем години. И той започва да си мисли, че е направил грешка да се ожени за една толкова млада жена... Когато пише, господин Хамел има нужда от уединение. Съпругата му сама трябва да избира своите развлечения. Писмата твърдят, че за тази цел тя е избрала един доста млад мъж... А точно сега господин Хамел е изключително зает с довършването на новия си роман. — Очите му се прехвърлиха върху Палмър: — Точен ли съм?

Палмър потърка дебелиите си ръчички.

— Точен сте, но би трябвало да добавите, че става въпрос за творба, която ще донесе десет милиона долара за филмиране, четири милиона долара за тираж в меки корици, плюс съответните авторски права в чужбина, разбира се... Господин Хамел е подписал

съответните договори и книгата трябва да се появи на бял свят точно след четири месеца.

С мъка се въздържах да не подсвирна от удивление. Единадесет милиона долара, за да напишеш някакъв тъп роман! Господи, човече, рекох си. Пак си сбъркал професията!

— Анонимните писма нарушават концентрацията на господин Хамел — обърна се отново към мен полковникът.

— Направо спря да пише! — оплака се Палмър. — Непрекъснато му повтарям, че това е дело на някой смахнат завистник и не трябва да им обръща внимание. Ако закъснеем със сроковете, кинаджиите ще ни дадат под съд! — Тлъстите ръчички развълнувано се размахаха.

— Но господин Хамел заяви, че няма да напише нито ред, докато не се убеди, че в анонимните писма няма дори капка истина! И затова иска жена му да бъде поставена под наблюдение.

Пак ли, въздъгнах вътрешно аз. Часове наред ще си седим на задника в колата, дни наред няма да се случва абсолютно нищо. А после, когато то вземе да се случи, изведнъж ще се окажем толкова приспани от жегата и скуката, че мадамата ще ни се изплъзне... Най-много ненавиждам да наблюдавам разни палави съпруги!

— Няма проблеми — рече Парнъл. — Това е наша работа, господин Палмър. Съгласен съм, че най-разумно би било, ако господин Хамел покаже писмата на жена си, но доколкото разбрах от вас, той е категорично против подобен ход.

— Страхувам се, че е точно така — въздъгна Палмър.

— Според него това би било невъзпитано. Затова иска неотклонно наблюдение и седмични доклади.

— Той няма доверие на съпругата си, така ли?

— Опитът го е направил недоверчив — отвърна Палмър, поколеба се за миг, после добави: — Бракът му с Нанси не е първият... Преди около три години се ожени за жена, която беше горе-долу на толкова, на колкото е сега Нанси... Тази жена се почувства пренебрегната (според мен съвсем основателно) и Хамел я пипна в компанията на млад плейбой. Последва незабавен развод.

— Съвсем основателно, а? — присви очи Парнъл.

— Когато господин Хамел се заеме с писане, той прекъсва всякакви контакти със света — поясни агентът. — Работи от девет до седем без прекъсване и през това време никой не трябва да го

безпокои. Дори обяда му носят в кабинета. За младоженка този начин на живот не е много лесен и това стана ясно след провала на първия му брак...

Телефонът на бюрото на полковника иззвъня, той се намръщи и вдигна слушалката. Послуша една секунда, после каза:

— Добре, след десет минути.

Вдигна глава към Палмър и рече:

— Предлагам да запознаете Андерсън с всичко необходимо — описание на госпожа Хамел, приятели и познати, начина, по който прекарва свободното си време. — Изправи се на крака и приключи: — Няма за какво да се безпокоите, господин Палмър. Моля ви да предадете на господин Хамел, че на всеки седем дни ще получава писмен доклад от нашата агенция, който ще му бъде предаван на ръка. Когато приключите с данните за Андерсън, ще ви моля да се отбиете при госпожица Кери, която ще ви информира за нашите такси и съответната предплата.

Палмър се умърлуши.

— Надявам се, че няма да струва цяло състояние — промърмори той.

— Уверявам ви, че господин Хамел ще може да си го позволи — криво се усмихна полковникът.

Поведох Палмър по дългия коридор към канцеларията ни. Чик побърза да свали краката си от бюрото и да пъхне списанието с мацките в първото попаднало му чекмедже.

Запознах ги, после почувствах, че гърлото ми е пресъхнало.

— Настанявайте се, господин Палмър — поканих госта аз. — Ще пиете ли един скоч?

Лицето на Чик се проясни, но после отново помръкна, тъй като Палмър решително поклати глава:

— Не, благодаря ви. По това време на денонощието скочът е доста силно питие за мен. Бих приел нещо по-леко — например джин-тоник...

— Ами да прием по едно тогава — рекох аз и погледнах очаквателно към Чик.

Докато партньорът ми наливаше джин-тоник във висока чаша и две солидни дози уиски в други две, аз настаних клиента в специалното кресло и седнах зад бюрото си.



— Бих желал да информирам и колегата си — рекох. — Ние работим в екип.

Палмър кимна с глава и пое двойната доза джин-тоник, която Чик пъкна в ръката му.

Всеки кабинет в агенцията разполагаше с добре заредено барче, но служителите можеха да го ползват само за компания на клиентите. Ние заобикаляхме забраната като си купувахме уискито от магазина и държахме бутилката в някое от бюрата.

Разказах набързо на Чик това, което бях научил от Парнъл.

— Нашата задача ще бъде да наблюдаваме госпожа Хамел без тя да подозира за присъствието ни — приключих аз и хвърлих кратък поглед към Палмър: — Нали така?

Клиентът потвърди с кратко кимване. Забелязах, че партньорът ми е доста разочарован от перспективата да следим някаква шантава съпруга, съвсем като мен.

— А сега ми опишете госпожа Хамел — рекох.

— Не е ли по-добре направо да ви дам нейната снимка? — попита Палмър, после отвори куфарчето си и извади оттам голяма блестяща фотография, двадесет на десет сантиметра.

Поех я в ръка и погледнах мадамата. Не беше лоша. Тъмна коса, големи очи, деликатно носле и пълни, чувствени устни. Съдейки по изпънатата блузка, тялото ѝ също не беше за изхвърляне. Подадох снимката на Чик и той едва успя да потисне почтителното си подсвирване.

— Как си прекарва деня, господин Палмър?

— Става около девет и отива да играе тенис с приятелката си Пени Хайбий. Тя е съпруга на Марк Хайбий, който е адвокат на семейство Хамел. Обикновено обядва в кънтри клуба, след което се забавлява с риболов или управление на яхта... Вижда се и с други приятели... — Палмър сви рамене: — Поне така казва на господин Хамел. Лично аз нямам причина да се съмнявам в думите ѝ, но господин Хамел е на мнение, че следобедите трябва да бъдат проверени по-подробно. За тениса с госпожа Хайбий няма съмнения. Според него подобна лъжа е опасна и лесна за разкриване.

— Писмата, господин Палмър.

— Нося ги — кимна дебелият и отново вдигна капака на куфарчето си. Два плика със сини ръбове, към които беше прикачена

визитната му картичка. Дръпна ръкава на сакото и се изправи: — Съжалявам, но имам и други ангажименти. Моля да се обадите, в случай че ви потрябва допълнителна информация. И в никакъв случай не смущавайте спокойствието на господин Хамел. — На вратата спря и се обърна. — Естествено, цялата тази работа трябва да бъде пазена в пълна тайна, нали?

— Естествено, господин Палмър — отвърнах аз и му подарих една от скаутските си усмивки. После му посочих вратата на Гленда: — Госпожица Кери ще ви разясни практическата страна на договора ни.

— Да, разбира се. — Видът му отново стана нещастен. — Убеден съм, че цялата работа ще бъде загуба на време и пари, но господин Хамел трябва на всяка цена да се залови за романа си! — Очичките зад зелените очила се заковаха настоятелно в моите: — Ако случайно научите нещо интересно за госпожа Хамел, което е малко вероятно, моля незабавно да се свържете с мен! В играта са замесени цели състояния!

Десет процента от единадесет милиона наистина са огромен куп мангизи, рекох си аз, докато го побутвах към канцеларията на Гленда. Започна да ми се струва, че Палмър се тревожи главно за своята комисиона, а не толкова за щастieto на семейство Хамел.

Гленда си беше на работното място. Не бих казал, че е моят тип мадама, но наистина галеше окото. Висока, мургава, с безупречна фигура. Беше облечена в тъмносиня рокля с бяла якичка и бели ръкави, косата ѝ беше безупречно сресана. Изглеждаше точно такава, каквато е — самоуверена и енергична, стопроцентова професионалистка.

— Господин Палмър — обявих аз, оставих клиента да се наслади на стоманената ѝ усмивка и се върнах в кабинета си.

Чик отново беше качил краката си на бюрото и четеше едно от анонимните писма. Забелязах, че си е допълнил чашата. Сторих същото и едва тогава се настаних зад своето бюро.

— Я слушай — рече той и започна да чете: — „... Докато драскаш своите глупости, твоята апетитна женичка си увива краката около кръста на Уолдо Кармайкъл. Състезателният кон винаги надбягва впрегатния... Особено ако впрегатният е и стар...“ — Пусна листа на бюрото и взе следващия: — Чуй и това тук, доста е сочно...

„Кармайкъл го прави далеч по-добре от теб и на Нанси това ѝ харесва. Сексът е за младите, дъртаците трябва да се оттеглят...“ И двете са подписани по един и същ начин: „Твой *непочитател*“. Мисля, че ако съм на неговите години и в неговата ситуация, положително ще се свия в ъгъла и ще почна да рева...

Заех се да изследвам писмата. Бяха написани на машина, пощенското клеймо на пликовете беше от Парадайс сити. Оставих ги настрана и отново взех снимката на Нанси Хамел.

— Знам какви процеси протичат в отпадъчната яма, която наричаш свой мозък — обади се Чик. — Че ако си на нейно място и си имаш за съпруг някакъв тип, който бачка от девет до седем, без да го е грижа за никого, и ти би си намерил някакво забавление...

— Ти би ли го сторил?

— Разбира се. Защо? — Хвърлих поглед на часовника. Беше дванадесет без пет.

— Според информацията на Палмър, в момента тя е в кънтри клуба — рекох. — Имам достатъчно време да хапна един сандвич, после отивам при нея. Ще я пусна едва когато се прибере у дома. През това време ти можеш да се поразровиш за тоя Уолдо Кармайкъл. Разбери каквото можеш...

На път за асансьора надникнах при Гленда.

— Почвам бачкане веднага след като си напълня стомаха — уведомих я аз. — Нещо да кажеш за текущите разходи?

— В рамките на разумното — отвърна тя. — Сключих добър договор с дебелия...

— Има си хас — рекох. — Дори в нашата канцелария се чуваше как вие... Колко?

— Питай полковника — отсече мургавото маце. — Ако прецени че е необходимо, той ще ти каже.

После заби нос в бумагите си.

Сътрудниците на Детективско бюро „Парнъл“ бяха членове на кънтри клуба, яхтклуба, казиното и всички нощни заведения на абонаментен принцип, в които се забавляваха богатшите.

Имахме специални кредитни карти „Парнъл“, с помощта на които всичко в тези заведения ни се сервираше безплатно — храна,

напитки, бира — изобщо каквото поискаме... Това положително струваше цяло състояние, но полковникът не беше от онези, които ще си хвърлят парите на вятъра. Железният счетоводител Чарлс Едуардс беше денонощно, нито един прекомерен разход не убягваше от ястребовите му очи. Разбира се, кредитните карти можехме да ползваме само при изпълнение на служебните си задължения.

Седях в луксозното фоайе на кънтри клуба и прелиствах последния брой на списание „Тайм“. Не изпусках от очи входа на ресторанта и скоро търпението ми бе възнаградено — там се появи фигурата на Нанси Хамел. Фигура, която правеше снимката в джоба ми бледа имитация.

Беше облечена в бяла тениска и шорти в същия цвят, а фигурата ѝ наистина ме накара да се облеця. В Парадайс сити гъмжеше от сладки мацета и истински красавици, но тази тук наистина беше изключителна. Беше в компанията на жена с къси крака и широк ханш, десетина години по-възрастна от нея. Руса и пухкава, ако си падате по пухкавите... Аз не си падам. Предположих, че това е Пени Хайбий.

Двете жени оживено разговаряха. „Да не повярва човек, на нейната възраст!...“, възкликна Пени, докато минаваха покрай мен. Така и не разбрах какво не може да повярва. На изхода спряха и се разделиха. Пени изтича към кадилак с размерите на еднофамилно бунгало, а Нанси се насочи към стоманеносиво ферари.

Успях да се добера до служебната кола в момента, в който ферарито потегляше. Никога не използвах личното си мазерати за служебно проследяване. Положително бих я изгубил, ако не беше трафикът. Тя беше принудена да пълзи на първа, ферарито възмутено ръмжеше. Аз се сгуших зад някакъв огромен линкълн и без проблеми я проследих по булеварда, който водеше надолу към пристанището.

Там тя слезе от колата, аз сторих същото. Тръгна по кея, на който бяха закотвени яхти и моторни круйзери. Повлякох се след нея. Спря пред една яхта, която беше дълга поне двадесет метра. Изтича по дървеното мостче и изчезна във вътрешността на морското возило.

Нямаше какво друго да сторя, освен да се приготвя за дълго чакане.

Оказа се късо, тъй като на палубата на яхтата се появи негър с огромни мускули, който сръчно откачи въжето, придържащо плавателния съд към пристана. Секунда по-късно дизеловият мотор

басово забоботи и яхтата започна да се провира през лабиринта на пристанището. Нататък, към откритото, залято от слънцето море.

Гледах я, докато се стопи в далечината.

Ал Барни седеше на един кнехт с кутийка бира в ръка. Той беше очите и ушите на града, отговарящи за пристанището. Дадеш ли му кутийка бира, отваря си устата. Не му ли дадеш — никакви приказки.

— Здравсти, Барни — настаних се до него аз. — Ще му ударим ли по едно?

Той хвърли празната кутийка в морето, придърпа панталона върху огромното си шкембе и се усмихна. Приличаше на приятелски настроена акула, която вижда как обядът сам пристига към раззинатата ѝ уста.

— Здравсти, господин Андерсън — отвърна на поздрава ми той. — Една малка биричка ще ми се отрази много добре.

После стана и се насочи към таверната „Нептун“ насреща без да поглежда назад. Последвах го в хладния здрач на бара. По това време на деня нямаше никакви посетители, но барманът Сам си беше на мястото. Видял ни на прага, той оголи два реда ослепителнобели зъби.

— Здравейте, господин Андерсън — рече. — Какво да бъде?

— За Барни бира, колкото му трябва, а за мен една кола — дадох поръчката аз и се насочих към масичката в дъното.

— Това прозвуча много добре, господин Андерсън — похвали ме Барни и се настани на дървената пейка срещу мен. — Трябва ли ти нещо конкретно?

Бирата и колата бяха сервирани.

— Знаеш как е — рекох. — Работата си е работа. Видях една яхта да потегля преди малко и изпитах любопитство. Ще ме осветлиш ли за нея?

Барни вдигна чашата и я пресуши на бавни отмерени глътки. Чукна я върху масата достатъчно силно, за да го чуе Сам. И съответно да притича с нова.

— Това беше яхтата на Ръс Хамел — рече шкембестият и посегна към новата бира. — Писател. Казват, че драсканиците му се продавали добре. — Веждите му неодобрително се свъсиха: — Четенето на книги си е чиста загуба на време!

— Прав си. А момичето, което се качи? Жена му ли беше?

Очичките на Барни подозрително се заковаха върху лицето ми, главата бавно кимна.

— Тя е — рече. — Хубава мадама. В сравнение с оная предишната, тази е направо кукла... Оная беше кучка, но новата госпожа Хамел е направо бонбон... Винаги ми вика добър ден или ми маха с ръка... Не е снобка... — Отпи една глътка, въздъхна и попита: — Казвай какво точно те интересува.

— Едрият черньо — излъгах аз. — Той ли е постоянен екипаж на яхтата?

— Джош Джоунс? — направи гримаса Барни. — Гаден негър, роден комарджия... Никога не му стигат мангизите. И майка си ще продаде за четвърт долар, стига да има кой да я купи... Работи при Хамел вече две години... Бива го с платната, но това май е всичко...

— Често ли излиза с яхтата госпожа Хамел?

— Три-четири пъти седмично. Да се намира на работа. Доколкото разбирам, тя води доста скучен живот...

— А Хамел? Що за човек е той?

Барни пресуши втората бира на един дъх, но Сам очевидно го дебнеше, тъй като светкавично се появи с нова.

— Богат сноб — беше лаконичното заключение на шкембелията. — Като всички останали собственици на яхти. Рядко го виждам. Тръгне ли да изкарва черупката си от пристанището, целият град трябва да разбере... От тези типове, знаеш...

Прецених, че не бива да задавам повече въпроси, тъй като Барни беше доста любопитно човече. Блъснах стола си назад и станах.

— Джоунс тукашен ли е? — зададох последния си въпрос аз.

— Аха — кимна Барни. — Живее ей там, зад пристанището. — Малките очички отново се забиха в лицето ми. — Няма да се учудя, ако е загазил... И преди е имал неприятности с ченгетата... Подозираха то в контрабанда, но така и не успяха да докажат нищо.

— По кое време се прибира яхтата?

— Точно в шест, можеш да си свериш часовника по нея.

— Пак ще се видим, Ал — рекох и отидох да оправя сметката при Сам. После отново се потопих в жегата на летния ден. Имах на разположение цели четири часа, затова реших да отскоча до службата.

Показах глава в процепа на вратата на Гленда и попитах:

— Полковникът зает ли е?

— Влизай — махна с ръка тя. — Има двадесет минути до следваща си среща.

Парнъл беше разгърнал някаква дебела папка.

— Имам проблем, сър — информирах го аз и му казах за отправилата се на разходка яхта. — Нямах начин да я проследя. Мадамата стои на борда най-малко четири часа — време, предостатъчно за всякакви прегрешения. Екипажът се състои от един негър. Поддава се на подкуп, но аз исках да взема предварителното ви разрешение. Спокойно може да ми надрънка куп лъжи срещу няколко долара, а после да светне на Нанси, че от нея се интересува детективското бюро...

— Не го закачай — рече Парнъл. — Имаме инструкции за незабелязано наблюдение. Следващия път ще наемеш хеликоптер, за да държиш яхтата под око. Още сега звъни на агенцията да ти запазят един двадесет и четири часа в денонощието. Струва куп пари, но Хамел ще си плати.

Рекох „добре“ и тръгнах към канцеларията. Чик го нямаше. Набрах номера на агенцията за хеликоптери под наем и поговорих със стария си приятел Ник Харди. Той обеща да държи една птичка на мое разположение. Имах куп свободно време и реших да се обадя на Бърта. Тя е сегашната ми партньорка в леглото, заедно сме вече шест месеца. Харесва мангизите ми, аз пък я намирам за свежо и ненаситно в сексуално отношение маце. Във връзката ни липсва онзи сериозен елемент, на който би отивал камбанен звън. Тя е готина и двамата се забавляваме чудесно. Работи в някаква модна централа, не знам точно какво. Живее в кокетно студио на върха на висок блок с чудесен изглед към морето.

Някакво друго маце ме осведоми, че Бърта е зета с важна клиентка. Казах, че пак ще звънна, станах и излязох. От щанда във фойето си купих пакет цигари и „Нюзуик“, после скочих в колата и потеглих към пристанището. Паркирах така, че да виждам стоянката на яхтата, и се приготвих да чакам.

В момента, в който стрелките на часовника ми направиха идеална вертикална права, яхтата се появи на входа на пристанището. Джош Джоунс ловко я прилепи за пристана и Нанси изтича по дървеното мостче.

— Утре по същото време, Джош — подвикна на негъра тя и се насочи към паркираното наблизно ферари. Запалих мотора на служебната кола и я последвах.

От Гленда знаех, че семейство Хамел живее на Парадайс Ларго — място за супербогаташи. Парадайс Ларго представляваше тесен провлак между два канала с морска вода и от него можеше да се излезе както на магистрала Е-1, така и на трансконтиненталната А. И. А. Достъпът до провлака се охраняваше от униформени полицаи, плюс бариера с електронен контрол. Никой, абсолютно никой не можеше да проникне в Ларгото, без да се легитимира и да обясни целта на своето посещение. Къщите в района бяха не повече от четиридесет, всички истинско чудо на архитектурата. Гушеха се зад вечноцъфтящ жив плет, висок пет-шест метра, плюс яки дъбови порти, обковани със стоманени пирони.

Проследих Нанси до бариерата. Уверих се, че се прибира у дома, обърнах колата и се върнах в службата. Чик беше качил крака на бюрото си и тъкмо пълнеше широка чаша със скоч.

— И на мен — рекох.

— Имаш си бутилка — отреза ме той и прибра своята в чекмеджето. — Нещо интересно?

— Нищо — поклатих глава аз и се настаних зад бюрото си. — Поигра тенис, хапна, а после отиде на разходка с една приказна яхта. Полковникът нареди утре да я проследя с хеликоптер. Ще бъде забавно. Ти какво свърши?

— Тоя Уолдо Кармайкъл по всяка вероятност не съществува — въздъхна Чик. — Никой не е чувал за него.

Измъкнах личното си питие от бюрото, разклатих бутилката и с прискърбие констатирах, че вътре има едва за едно малко с много лед. Прехвърлих го в чашата и пуснах празната бутилка в кошчето за отпадъци.

— Хотелите?

— Обиколих всички големи — поясни Чик. — За утре оставих по-малките. Разговарях с Ърни и Уоли. Не са чували за него, но обещаха да поразпитат.

Ърни Бол шоу отговаряше за клюкарската рубрика на местния вестник „Парадайс сити Хералд“, а Уоли Симондс завеждаше Службата за обществени контакти към общината. Ако този Уолдо



Кармайкъл изобщо съществуваше, те двамата несъмнено щяха да го открият.

— Палмър може да се окаже прав — рекох. — Има голяма вероятност писмата да са писани от някакъв смахнат маниак...

— Така е — отвърна Чик. — Пратих ги за лабораторен анализ, може пък да открият нещо интересно...

Придърпах телефона и набрах номера на Ник Харди. Помолих го хеликоптерът да бъде готов за утре следобед.

Часът беше седем без четвърт. Бърта сигурно вече си е у дома. Навъртях номера ѝ, а Чик се зае да разчиства бюрото си.

— Здравсти, сладур — рекох в слушалката аз. — Какво ще кажеш за един хамбургер с моята особа за гарнитура?

— Ти ли си, Барт? — изчурулика в слушалката Бърта.

— Кой друг — промърморих аз.

— Не понасям хамбургери — оплака се тя. — Просто не ми ги мели стомахът. Защо не отидем в „Гларус“? Умирам от глад!

— „Гларус“ отпада, скъпа. По финансови причини. Ще го оставим за другия месец.

— Поискай на заем от Чик — предложи Бърта, добре запозната с похватите ми. — Наистина умирам от глад!

— Вече му поисках — мрачно отвърнах аз. — И той ми отпусна един мизерен петдесетак!

— Значи отиваме в „Раци и омари“ — светкавично реагира тя. — Там спокойно ще се оправим с петдесет долара.

— Ще отскоча до теб, скъпа — рекох. — А после ще решим.

Чик ме изчака да оставя слушалката и попита:

— Пак ли с тази изнудвачка ще ми изхарчиш мангизите? „Гларус“! Май наистина трябва да идеш на доктор!

— Веднъж се мре — успокоих го аз. — Няма да ходим в „Гларус“. А ти какво ще правиш тази вечер?

— Отивам да хапна с Уоли — самодоволно се ухили Чик. — Той плаща. Прилъгах го, че можем да съчетаем работата с удоволствието... — Насочи се към вратата и подхвърли: — Сбогом, нещастнико!

Написах на машина дневния си рапорт и го оставих в папката за изходящи документи. После разчистих бюрото и тръгнах към асансьора.

В коридора към мен се присъедини Чарлс Едуардс, финансовата съвест на агенцията. Беше нисък и мургав здравеняк на средна възраст, очите му зад многодиоптровите очила ме гледаха с открито неодобрение.

— Точно ти ми трябваш, човече! — ухилих се угоднически аз и натиснах бутона за повикване. — Дай един петдесетак и си го удръж от заплатата ми. Случаят е спешен!

— Вечно просиш аванси — промърмори Едуардс и пристъпи в тясната кабинка. — Полковникът няма да е доволен да научи това...

— А защо трябва да го научава? — задържах угодническата си усмивка аз. — Хайде, приятелче, нима ще лишиш старата ми майчица от последна капка джин?

Асансьорът тръгна надолу, а Едуардс измъкна портфейла си и ми подаде банкнота от петдесет долара.

— Ще си ги удържа от заплатата ти, Андерсън — рече той. — Бъди сигурен, че няма да забравя!

— Благодаря — покрих банкнотата аз. — Ако някой ден закъсаш, спокойно можеш да разчиташ на мен!

Вратите се разтвориха с тихо съскане, Едуардс ми кимна и се отдалечи. Натиснах бутона за подземния етаж, където бяха гаражите. Завъртях стартерния ключ и мазератито издаде доволен, гърлен рев. Дадох газ и се включих в оживеното вечерно движение.

Бърта все пак успя да ме навие да я заведа в „Гларус“. Страшно я бива да навива разни нещастници като мен. Убеден съм, че ще намери начин да се измъкне дори от ковчега, когато ѝ дойде времето.

Настанихме се на масата, поръчах две много сухи мартинита и се облегнах назад.

Бърта изглеждаше чудесно, съвсем годна да се натъпче със скъпа храна. Косата ѝ беше огненочервена, очите — зелени, а загорялата ѝ фигура не само можеше да предизвика задръстване на всеки ъгъл, но и действително го правеше.

Ако човек я наблюдава отстрани, лесно може да стигне до заключението, че това разкошно секси пиленце на всичкото отгоре е и интелигентно. Защото в арсенала на Бърта фигурираше и едно особено, бих казал умно и същевременно слънчево изражение на

съпричастност, което караше всеки втори тъпак да си въобразява, че мадамата наистина се интересува от него и умира от желание да слуша за успешните му сделки, уменията му в риболова или на игрището за голф. Но мен тя не можеше да заблуди. Живеехме заедно вече достатъчно дълго, за да си дам сметка, че Бърта Кинсли се интересува единствено от собствената си особа и мангизите.

Този недостатък обаче съвсем не се отразяваше на чувствеността ѝ върху чаршафите. Бях твърдо убеден, че е по-добре да си харча парите именно за нея, вместо за някое друго маце. Излизаше ми солено, но затова пък си заслужаваше.

— Не ме зяпай така — рече тя. — Изглеждаш като садист, който всеки момент ще ме смъкне под масата да ме изнасили!

— Идеята ти никак не е лоша — кимнах аз. — Дай да им покажем на тези леваци какво можем да вършим върху силно ограничено пространство!

— Хайде, стига, защото наистина умирам от глад! — отсече тя и се зае да изследва менюто с хъса на току-що освободен концлагерист. — Хм! Кралски скариди! Разбира се, а после и нещо по-хранително... — Вдигна глава и дари чувствената си усмивка на Луиджи, метр д'отелът на заведението, който безшумно се беше изправил до масата. — Какво ще предложиш на една жена, която умира от глад, Луиджи?

— Не я слушай! — твърдо рекох аз. — Ще вземем по един стек, а за предястие порция скариди.

Луиджи ми хвърли един хладен поглед, после изви глава към Бърта и лицето му разцъфна в усмивка.

— Тъкмо се канех да ви препоръчам пиле на шиш, госпожице Кинсли — рече той. — Пълнено с бяло месо от омари и полято с пикантен сос.

— О, да! — възхитено извика Бърта.

Луиджи си записа поръчката като продължаваше да не ми обръща внимание. После се усмихна още веднъж по посока на мацето и с достойнство се оттегли.

— Имам само петдесет долара — излъгах я аз. — Ще трябва да взема на заем от теб, пиленце...

— Никога не искай заем от жени — назидателно рече тя. — Не е кавалерско. Използвай кредитната си карта. Нали затова са ги измислили хората?

— Кредитната ми карта е само за служебно ползване — рекох.  
— Какво от това? — вдигна вежди тя. — Представи си, че работиш, и толкоз.

Скаридите пристигнаха.

— Случайно да си чувала името Уолдо Кармайкъл? — попитах аз, докато дъвчехме хрупкавите мекотели.

— Ти май наистина си решил да порботиш — усмихна ми се Бърта.

— Може би — кимнах. — Зависи какъв отговор ще получа. Чувала ли си го?

— Не — поклати глава тя. — Но ми звучи секси...

— Продължаваме играта с имената — рекох аз. — Ръс Хамел?

— Е, тук вече улучи. Аз съм страстна почитателка на книгите му.  
— Млъкна, за да преглътне две скариди едновременно, после попита:  
— За Ръс Хамел ли работиш?

— Без въпроси — отсякох аз. — Ядеш на моя сметка, затова се придържай единствено към отговорите. Знаеш ли нещо повече за него, освен това, че пише любимите ти книги?

— Ами... Не много. Наскоро се е оженил, живее в Парадайс Ларго... Защо питаш?

— Продължавай да се тъпчеш — нежно я посъветвах аз и с леко учудване установих, че скаридите бяха изчезнали светкавично, сякаш никога не бяха съществували. — Знаеш ли нещо за жена му?

Бърта продължаваше да ме гледа съсредоточено и това беше лош признак.

— Жена му? Виждала съм я... Прекалено млада за мъж като Хамел. Не е моят тип... — На устата ѝ се появи загадъчна усмивка: — Виж, ако ме попиташ за предишната му жена...

— Добре, питам те — кимнах аз.

— Глория Корт — процеди Бърта. — Възстанови моминското си име малко след като Хамел я изрита... Господи, *моминско* ли казах? Ще се пукна от смях! Тая въртиопашка сигурно се е разделила с моминството още на шестгодишна възраст!

— Не ме интересува историята — рекох. — Минавай на конкретните неща.

— Живее с някакъв мексиканец, който се нарича Алфонсо Диас. Собственик е на бар „Аламеда“, разположен на самия бряг на морето.

Там е пълно с подозрителни типове.

Познавах този бар. Предимно защото там наистина се събираше всякаква измет. „Аламеда“ беше безспорен лидер сред увеселителните заведения на Парадайс сити до отношение на кръчмарските побоища и пиянските свади.

— Глория участва в програмата — продължи Бърта. — Показва си гърдите под акомпанимента на мексикански китари. — На лицето ѝ се появи презрително изражение: — Представяш ли си? Бившата съпруга на Ръс Хамел! Какво падение! А между другото ще споделя с теб, че лично аз бих предпочела да си легна с козел, вместо с изрод като оня Алфонсо Диас!

Поднесоха ни пилето със съответните кръчмарски пируети. Заловихме се да се храним. Пилето се оказа толкова вкусно, че престанах да мисля за цената му.

Когато поднесоха кафето, умът ми отново се върна към спомените от предишната нощ.

Бърта моментално ме усети.

— Хайде да ставаме, жребчето ми — потупа ме по ръката тя. — Аз също съм в настроение...

Поисках сметката, намръщено се взрях в последната цифра, след което неохотно се разделих с двата си петдесетака. След като дадох бакшиш на келнера, на метр д'отела и на портиера, който ми докара мазератито пред входа, в джоба ми останаха тридесетина долара, с които трябваше да изкарам до края на проклетата седмица.

Подкарах към моя апартамент.

— Мисля си за теб, Барт — промълви Бърта. — Според мен трябва да си потърсиш друга работа... Ако искаш да останем заедно, ще ти трябва доста по-високо заплащане от това, което печелиш като частно ченге.

— Мисленето ти не се отличава с оригиналност — отвърнах. — От миналата година слушам тая песен, но все не мога да си представя, че ще си намеря по-добра работа. Затова си оставам частно ченге.

— Помисли си още веднъж. Имаш голям опит с престъпленията, все можеш да родиш нещо хубаво. Миналата седмица се запознах с един тип, който е фрашкан с мангизи. Съблазнител на бабички. Дават му цели пачки само за една усмивчица...

— Трябва да внимаваш с кого се срещаш, скъпа — посъветвах я аз. — А аз хич не си падам по жиголата.

— А какво ще кажеш за контрабандата? Познавам един друг тип, който прави дебели баници от нелегален внос на кубински пури.

— Ти в затвора ли искаш да ме вкараш?

— Добре де — сви рамене тя. — Просто ти казвам какво бих направила, ако съм на твое място.

Вкарах колата в подземния гараж на своя луксозен небостъргач. Изключих мотора и фаровете и се обърнах към нея:

— Та какво би направила на мое място?

— Ще се поогледам сред богатите тъпаци, за които бачкам, и ще си отхапя някой тлъст залък — отвърна Бърта и отвори вратичката.

— Кои богати тъпаци имаш предвид?

— Ами такива като тоя Ръс Хамел — отвърна тя.

Последвах я по посока на асансьора.

— Кога съм ти казвал, че работя за Хамел?

— Хайде стига, Барт. Не си го казал, но то е ясно. Дай да прекратим този разговор. Ти очевидно отказваш да си използваш мозъка. Но ще ти кажа, че малко хора имат шанса да работят за разни фрашкани с мангизи тъпаци. И те едва ли пропиляват този шанс като теб. Защото става въпрос за много пари, Барт. Можеш просто да помислиш как да ги докопаш, това е всичко... Хайде, край на приказките! Дай да се качваме, иначе меракът може да ми мине...

Последвах я в тясната кабинка и се замислих върху думите ѝ. Продължавах да мисля и когато влязохме в апартамента. Престанах едва когато ръцете и краката ѝ се увиха около мен.

За всяко нещо си има време и място.

## ВТОРА ГЛАВА

На петдесетина километра югоизточно от Парадайс сити се намира верига от малки островчета, стигаща чак до залива на Кий Уест.

Седнал в хеликоптера до Ник Харди, аз гледах към тези островчета, които отвисоко приличаха на малки зелени капчици в блестящата синева на океана.

Ник откри яхтата на Хамел без никакви затруднения. Тя се насочи в открито море в момента, в който ние завършихме втория си кръг над пристанището.

Във въздуха кръжаха и други хеликоптери. Натоварили богатите си пасажери за кратка разходка над живописното крайбрежие, те ни осигуряваха отлично прикритие. Нито Нанси, нито Джош Джоунс биха могли да разберат, че ние следим точно тях.

Вдигнах бинокъла на Ник и хванах на фокус фигурата на Нанси на мостика. Негърът не се виждаше никъде, вероятно бе в рубката за управление.

— Вземат посока към Кий Уест — рекох. — Няма начин да ги изпуснем, затова можеш да направиш едно-две кръгчета над пристанището. Не искам да разберат, че ги следим.

Едър и спокоен мъжага със зачервено добродушно лице, Ник изпълни нареждането ми.

— Тази долу е госпожа Хамел — отбеляза той. — Какво си намислил, Барт?

— Ти пък откога стана толкова любопитен? — парирах го аз. — Иди да питаш полковника какво е намислил.

— Добре, добре — ухили се той. — Вече не съм любопитен.

Яхтата приближаваше заливчетата на Кий Уест. Намали ход, направи широк завой и се приближи до живописния бряг на Матекомбе Кий. После тръгна успоредно с него, по посока на група миниатюрни островчета, които се виждаха на пет-шест километра по-нататък.

— Кой са тези острови? — попитах аз.

— Някога са били убежища на пирати — отвърна Ник, отлично запознат с историята на Флорида. — Оттук са осъществявали нападенията си над минаващите кораби. Според преданията някъде тук е била базата на Черната брада. Днес са необитаеми.

Яхтата намали ход и се плъзна в тесния ръкав между две съседни островчета. Гъстата растителност почти я скри от очите ни.

Прецених, че ще бъде твърде рисковано да се въртим отгоре и да чакаме. Нанси или Джош, а най-вероятно и двамата, лесно биха се досетили, че проявяваме специален интерес към тях.

— Давай да се връщаме, Ник — рекох. — И си дръж устата затворена, ако не искаш да си имаш работа с полковника.

Той учудено ме погледна, после сви рамене.

— Ти си клиентът — промърмори и пое курс към града. — Но трябва да ти кажа, че тя е свястно момиче, Барт.

— Откъде знаеш? Познаваш ли я?

— Разбира се. Познавам и господин Хамел. Миналия месец ги откарах до Дайтона Бийч, после ги върнах обратно. Не си паднах много по Хамел — не обичам надути глупаци като него. Но тя е наистина очарователна. И твърде млада, за да бъде съпруга на такъв тип...

— Добре ли се разбираха?

— Откъде да знам? Той седеше отзад и мълчеше. Тя беше на твоето място и през цялото време чуруликаше.

— На каква тема?

— Проявяваше любопитство към хеликоптера, за пръв път се качваше на такава птичка... Задаваше хиляди въпроси, всичките логични и интересни. Никак не е глупава.

Така значи. Нанси е свястно и умно момиче. Но понякога свестните и умни момичета също проявяват желание да кръшнат, нали? Предпочетох да сменим темата и го попитах как върви бизнесът. Изчерпахме въпроса едва когато кацнахме. Ник ме изпрати до колата.

— Дръж си устата затворена, приятел — предупредих го аз.

— Бъди спокоен.

Стиснахме си ръцете и аз подкарах към службата. Гленда ме осведоми, че полковникът е зает и попита какви съм ги свършил.



Понечих да ѝ разкажа за посещението на Нанси на пиратските острови, но изведнъж в съзнанието ми прозвуча гласът на Бърта: „Много пара може да се изкара от тези богати тъпаци. Човек просто трябва да мисли добре“. Лъжата сама ми кацна на езика.

— Проследих я с хеликоптера — рекох. — Чиста загуба на време. Цял следобед се занимавах с риболов.

Гленда кимна с разбиране.

— Хамел сигурно си е изпуснал нервите — продължих аз. — Понякога се случва с всички ни...

— Ще кажа на полковника — рече тя.

Прибрах се в кабинета. Чик го нямаше. Измъкнах бутилката скоч от бюрото, сипах си два пръста в чашата и запалих цигара.

*Човек просто трябва да мисли добре.*

Заех се с това занимание. След известно време стигнах до заключението, че тези островчета заслужават личната ми инспекция. Може би Нанси ги е избрала за нуди-плаж или риболов, но не е изключено именно там да се среща с митичния Уолдо Кармайкъл. Мястото е закътано и изключително подходящо за подобен род упражнения. Като лоялен служител на детективското бюро, аз би трябвало да докладвам на полковника за всичките си подозрения. Ами ако не го сторя? Какво ще спечеля, ако си затрая за посещенията ѝ на необитаемите островчета.

Сипах си още два пръста и продължих умствената гимнастика. След известно време придърпах телефонния апарат и набрах номера на Тони Ламберти. Тони имаше агенция за риболовни лодки под наем. Понякога, когато Бърта проявяваше желание да подиша морски въздух, аз вземах някоя от тях. Уговорих се с него да ми подготви една лодка за пет часа сутринта.

— Колко време ще я задържите, господин Андерсън?

— До обяд.

— Ако платите в брой ще ви направя отстъпка, господин Андерсън — предложи Тони. — Ще ви струва двадесет долара. В случай, че платите с кредитна карта, цената ще бъде тридесет.

— В брой — рекох.

— Лодката ще ви чака. Заповядайте в уговорения час.

Чик влезе точно когато оставях слушалката.

— Какво стана?

— Нищо. Ловеше си рибата и толкоз...

— Хайде стига, бе!

— Така беше. Но въздушната разходка ми се отрази добре. Ти какво свърши?

— Изтърках един чифт подметки — ето какво! — оплака се той. — Вече съм готов да се обзаложа, че проклетият Уолдо Кармайкъл изобщо не съществува! Дори ченгетата не са чували за него. Проверих всички хотели и мотели, надникнах дори из болниците. Никакъв Уолдо Кармайкъл!

— Да идем да кажем на полковника — изправих се аз.

Наложи ни се да почакаме десетина минути, после влязохме при Парнъл. Докладвах, че досега не сме открили нищо.

— По всичко личи, че някакъв смахнат си прави шеги с Хамел — рекох. — Събраната информация недвусмислено говори, че жена му е сваятна, очарователна и далеч не глупава. Никой не е казал и дума против нея.

— А в района няма дори следа от мъж на име Уолдо Кармайкъл — добави Чик.

Парнъл замислено попипа носа си.

— Не можем да оставим нещата така — промърмори най-сетне той. — Твърде рано е да прекратяваме операцията. Наблюдението е установено едва от два дни. Ще караме така до края на седмицата, Барт. — Обърна се към Чик и добави: — Няма смисъл и на теб да ти губим времето, ще ти дам нова задача... — Към мен: — А ти се погрижи за госпожа Хамел. Не е оправдано да харчим пари за проверка на морските й пътешествия, но на сушата искам да си неотстъпно след нея. Ако не откриеш нищо до края на седмицата, ще си поговоря с Палмър. — Отпрати ме с кратко махане на ръка, продължението на същия жест покани Чик да заеме едно от свободните кресла.

Върнах се в кабинета. Бях доволен, че Чик ще получи друга задача. Сега спокойно мога да свърша това, което бях намислил. За два часа ще бъда при островчетата. Никой в службата не би могъл да знае, че не съм зает с проследяването на Нанси. Ще имам цяла сутрин за оглед. Ако не открия нищо, следобедът ми ще бъде посветен на Нанси Хамел — точно според изискванията на службата.

После си спомних, че до заплата остават цели девет дни, а в портфейла ми се гушат някакви мизерни тридесетина долара. А двадесет трябваше да платя за наетата лодка! Тревога нахлу в душата ми.

Банковата ми сметка отдавна беше на червено. Отпуснах се обратно в стола и се замислих за мрачното си бъдеше. Това, непосредственото... Не успя ли да прилъжа някого за поредния заем, щях да бъда изправен пред сериозни проблеми с изхранването. Рядко попадах в толкова притеснена ситуация. Бърта е виновна за всичко, скръцнах със зъби аз. Бърта и проклетият „Гларус“! Признах си честно обаче, че храната беше фантастична. Не съжалявай, рекох си. Изход може да се намери и от най-отчаяната ситуация. Започнах да прехвърлям в съзнанието си имената на приятели, които ми бяха подавали ръка в ситуация като тази. След известно време си признах, че това е безнадеждна работа и се отказах. Тъй наречените ми приятели минаваха на другия тротоар в момента, в който ме зърнеха...

Бърта?

Мракът се поразсея, идеята ми се стори добра. Ако успея да подходя правилно, може би ще се добера до успех. Досега не бях ѝ подхвърлял уловки, но винаги има пръв път, нали?

Часовникът ми показваше 17.40. Бърта обикновено си тръгваше от модната централа някъде около 18.00. Може би ще успея да я хвана, ако побързам.

Побързах.

Когато стигнах паркинга пред сградата, с облекчение видях, че хондата ѝ още е там. Запалих цигара и останах да чакам. След няколко минути Бърта се появи на входа и бързо закрачи към колата си.

— Здравей, скъпа — улових ръката ѝ аз. — Реших да те изненадам.

Тя ме дари с дълъг, подозрителен поглед. Веднага забелязах, че не е в обичайното си безоблачно настроение.

— Защо не си на работа?

— Прекрасен начин да поздравиш другарчето си по легло — отвърнах аз. — Някой казвал ли ти е, че днес изглеждаш страхотно?

— Я стига си се занасял! — отрязва ме тя. — Казвай за какво си дошъл!

— Да си оплакна окото — рекох. — Ела за малко в колата ми. Искам да говоря с теб.

— Не ми се седи в колата ти — опъна се тя. — Заведи ме да пийна нещо.

Не се получи. Добре знаех какво пие моята Бърта — само коктейли с шампанско. Затова ѝ стиснах ръчичката и я поведох, към паркираното наблизко мазерати.

— Става въпрос за бизнес, миличка — поясних. — Мисля върху това, което ми подхвърли снощи.

— Искам едно питие! — сопна се тя. — Какво съм ти подхвърлила?

Отворих вратичката на колата и побързах да я натикам вътре. Заобиколих почти в тръс и се настаних зад волана.

— Една разумна идея — отвърнах на въпроса ѝ аз. — Искаш ли цигара?

Тя бръкна в поднесеното под носа ѝ пакетче. Запалих ѝ цигарата, после обслужих и себе си.

— Не помня никакви идеи — призна си Бърта. — Какво съм ти казала?

— Ще те цитирам по памет — рекох. — „На твое място бих се поогледала между богатите тъпаци, за които работя. И бих им подхвърлила една-две уловки...“ Спомни ли си?

Мрачното настроение бързо я напусна:

— Да — главата ѝ отривисто кимна. — И какво?

— Замислих се върху думите ти. И колкото повече разсъждавах, толкова по-разумни ми се струваха те... Започнах да вярвам, че бих могъл да се докопам до доста мангизи... Сторя ли го, положително няма да забравя и другарчето си по легло...

— Слушам те — кратко рече тя. — Можеш да започваш.

— За да задействам нещата, ще ми бъде необходим малко начален капитал — рекох. — Искаш ли да ми станеш съдружник?

— Пари ли просиш? — проблеснаха гневно очите ѝ.

— Може да се каже и така — признах си аз. — Но пари назаем, с лихва от двадесет процента след изтичането на десет дни. Плюс факта, че можеш да станеш и мой съдружник.

— В какво?

— Това ще си остане тайна, скъпа — дарих я със загадъчната си усмивка аз. — Гарантирам връщане на дълга точно след десет дни. Предполагам, че ми имаш доверие...

— Нищо подобно! — хладно ме изгледа тя. — На Ръс Хамел ли ще заложиш капана си?

— Да съм споменавал името му? — направих се на учуден аз.

— Работиш за него — поясни тя. — Снощи ме разпитваше пак за него. Започна да шикалкавиш, когато те попитах дали работиш за него и това ми даде отговора.

— Наистина е така, скъпа — въздъхнах аз. — Но това да си остане между нас. Той подозира жена си в тайни похождения и ни нае да я следим. Моля те, скъпа, нека това остане дълбоко под сутиена ти!

— Тази наивничка? — презрително изсумтя Бърта. — Тоя трябва да се е побъркал. Нима не вижда, че жена му не е от игривите? Става само за тенис и риболов!

— Но може да се изкуши, нали? — подхвърлих аз. — Особено ако около нея се навърта някой богат безделник, който освен всичко друго е и по-млад от Хамел... Тя е самотна, скучно ѝ е. Мъжът ѝ по цял ден чука на машинката. Богатият безделник е настойчив, предан, очарователен... И накрая всичко свършва с бурна любов... Случвало се е и на по-целомъдрени от Нанси Хамел...

— Може би — сви рамене Бърта. — Не разбрах твоята роля в цялата работа...

— Работя по въпроса, скъпа — уверих я аз. — Но ми трябва малко първоначален капитал.

— Колко малко?

Бях успял да събудя интереса ѝ. Петдесетак спокойно ме оправяше, но реших да се държа на ниво.

— Да кажем триста — рекох с достойнство аз. — А после и...

— Триста долара?! — щеше да припадне тя. — Я иди да се прегледаш!

— Добре, скъпа, можеш да забравиш цялата работа. — Гласът ми продължаваше да тежи от достойнство. — Ще ги намеря от друго място. Забравяш, че това е заем, а не подарък. Познавам куп хора, които ще ми отпуснат заем от триста долара за десет дни при двадесет процента лихва!

— Мръсен лъжец! Никой освен мен не би ти дал дори петачка!  
— Ръцете й решително отвориха малката чантичка: — Добре, Барт. Давам ти сто и петдесет. Връщаш ги след десет дни с двадесет процента лихва!

Хвърлих едно око към отворената чантичка. Беше направо флашкана с мангизи.

— Банка ли си ограбила? — попитах.

Тя тикна две банкноти в ръката ми и щракна капачето.

— Очаквам дял от печалбата, стига да се докопаш до нещо — рече. — Ясно ли е?

— Има ли за мен, ще има и за теб — обещах аз и прибрах банкнотите в портфейла си. Отново се почувствах богат.

— А сега ще идем да пийнем нещо — рече. — Карай към „Цезар“, защото направо умирам от жажда!

Поколебах се. Един коктейл с шампанско в „Цезар“ струваше десет долара. Но колебанието ми продължи точно две секунди. Отново бях богат. За какво, по дяволите, служат парите? За харчене!

Запалих мотора и потеглих към бар „Цезар“.

Малко след шест и половина сутринта се добрах до пиратските островчета. Страшно ми беше трудно да се вдигна в четири и половина. Справих се единствено благодарение на стария будилник и три чаши силно кафе.

Бърта изпи два коктейла, зададе ми куп въпроси, на които не получи отговор, после се вдигна, тъй като имала среща. Аз се прибрах у дома и започнах подготовката за ранното морско пътешествие. Измъкнах от скрина маскировъчната униформа, която не свалях от гърба си по време на Виетнамската война. Тя се състоеше от широка лятна куртка, клин, ботуши и ловджийски нож — всичко това влезе без особени трудности в туристическия ми сак. Най-отгоре сложих памучна шапка с широка периферия, спрей против насекоми и термос с ледено шотландско уиски.

На път за пристанището се отбих в едно денонощно отворено кафене и си купих пакет сандвичи със студено телешко. Лодката ме чакаше.

Когато островчетата се показаха на хоризонта, аз изключих извънбордовия мотор и се преоблякох. Чувствах се странно във военните дрехи, но гъстата растителност насреща потвърждаваше правилността на избора ми.

Напръсках лицето и ръцете си с химикала против насекоми и насочих лодката към тесния проток, в който беше изчезнала вчера яхтата на Нанси. Познавах всички разновидности на комарите и знаех, че във влажната сянка на джунглата те хапят по всяко време на денонощието.

Напредвах бавно и внимателно. Пуснат на малки обороти, извънбордовият двигател почти не издаваше шум. Над главата ми надвиснаха диви лози и испански папрати. След ослепителното слънце тук ми се струваше тъмно като в зимник. Облак комари се насочи към лицето ми, очевидно решили, че закуската им пристига на крака. Но спрят свърши работа и комарите се пръснаха с разочаровано жужене. Отпред проблесна светлина и скоро се озовах в нещо като малка лагуна. Изключих мотора и оставих лодката да се приближи по инерция до пясъчния бряг. Добре отъпкана и очевидно често използвана пътечка изчезваше по посока на гъстата растителност. На брега стърчеше дебел кол с отъркани ръбове. Очевидно за него завързваха яхтата. Сръчно прекарах лодката натам, прехвърлих въжето ѝ върху кола и скочих на брега. Преметнах раницата през рамо и внимателно потеглих по пътечката. Очите ми търсеха скрити в шубраците змии, ловджийският нож се озова в ръката ми. Изминах около половин километър. Кълвачи с блестящи бели клюнове и сини лястовички се вдигаха на облаци в небето, изплашени от моето приближаване. Жегата беше потискаща, целият плувнах в пот. Пътечката рязко извиваше на няколко метра пред мен. Светлината се усили, предполагах, че ще изляза на някоя малка полянка.

Припомних си всички похвати, които бях усвоил в джунглата. Изоставих пътечката и запълзах сред шубраците, внимателно отбягвайки сухите съчки. Стигнах дънера на старо, отдавна изсъхнало дърво и предпазливо надникнах иззад него. На полянката беше разпъната голяма зелена палатка, от онези, които използвахме във Виетнам. Тя беше достатъчно голяма, за да побере четирима души с багажа им. Входното платнище беше спуснато, на отъпканата трева

имаше портативна скаричка за барбекю и два сгъваеми стола с брезентови седалки.

Това едва ли отговаря на нечии представи за любовно гнезденце, рекох си озадачено аз. Не ми се вярваше Нанси да бие целия този път, за да се шмугне в една военна палатка, която положително е нагорещена като пещ...

Останах неподвижен зад прикритието си. Трябваше да разбере дали в палатката има някой. Спуснатото платнище на входа предполагаше, че собственикът го няма. Огледах се и си избрах голям, покрит със ситни цветчета храст, издигащ се на няколко метра от пътеката. Стигнах до него без инциденти, придвижвайки се леко приведен сред гъсталака. Оттук гледката беше отлична, а от полянката трудно можеше да бъде открит. Комарите монотонно жужаха около главата ми. Джунглата тънеше в тишина, нарушавана единствено от птичите крясъци. Избърсах изпотеното си лице, дръпнах ципа на раницата и отпих едра глътка леден скоч. Припуши ми се, но не посмях да запаля. Отпуснах се на тревата и се приготвих за чакане. Този път чаках наистина дълго. Беше ми горещо, час по час поглеждах часовника си. Когато стрелките се сляха върху цифрата девет, до ушите ми долетя някакъв шум. Проснах се на земята и замрях. Някой вървеше през джунглата и безгрижно си подсвиркваше. Под краката му пропукваха сухи съчки, тялото му шумно се провираше през преплетените клони на дивите лози. Така ходеше човек, който се чувства уверен и необезпокояван от никого.

Надникнах между листата тъкмо навреме, за да хвана появата му на срещуположния край на полянката. Беше среден на ръст, с широки мускулести рамене. Двадесет и пет, най-много двадесет и шест годишен. Косата му беше дълга и несресана, гъстата брада прикриваше по-голямата част от лицето му. Беше облечен в зелена риза с дълги ръкави и тесни черни панталони, натикани в ниски мексикански ботуши. В едната му ръка се поклащаше въдица, а другата стискаше две средни по размер черни сепии, вече измити и почистени.

Приблужи се до скаричката за барбекю и се зае да я разпалва. Аз си останах сред храстите, неподвижен и разкъсван от противоречиви мисли. Възможно ли е това закоравяло хипи да се окаже тайнственият Уолдо Кармайкъл? Като нищо, рекох си, макар да не ми се вярваше



много-много. Наблюдавайки сърчните движения на ръцете му и играта на мускулите под зелената риза, аз стигнах до заключението, че мадама като Нанси Хамел като нищо може да си падне по такъв тип отшелници.

Рибата зацвърча върху скаричката, а мъжът дръпна ципа на входното платнище и влезе в палатката. След минута се появи отново, в ръцете му имаше метална чиния, вилица и нож. Изчаках го да се нахрани и да зарови остатъците в края на отъпканата площ. Едва след това реших да предприема някакви действия. Стъпвайки напълно безшумно, аз направих един широк кръг около полянката и отново излязох на пътеката. Поех нататък, като нарочно влачех краката си по сухите листа. Няколко метра преди завоя към полянката започнах да си подсвирквам. Исках да го предупредя за пристигането си, инстинктивно усетих, че незабелязаното промъкване до палатката ще бъде един дълбоко погрешен ход.

Изскочих на полянката. Дългокосият се беше изправил на крачка от палатката, дулото на карабината 22-ри калибър в ръцете му сочеше точно в корема ми.

Заковах се на място и му подхвърлих една от очарователните си усмивки.

— Здравейте — жизнерадостно подвикнах аз. — Моля за извинение, нямах никакво намерение да смущавам спокойствието ви. Мислех, че съм съвсем сам на това островче...

Дулото на пушката помръдна надолу и вече сочеше в глезените ми. Но човекът си остана напрегнат, мускулите му нервно потръпваха.

— Кой си ти? — попита той с нисък, гърлен глас.

Едва сега видях, че е уплашен до смърт.

— Казвам се Барт Андерсън — отвърнах със същата приятелска усмивка на уста. — Мога ли да се приближа? Тази пушка ме гледа доста страшничко, по-добре да я отместите встрани...

Той си остана напрегнат като притиснат до стената котарак.

— Стой на мястото си! — предупреди ме гърленият глас. — Какво правиш тук?

— Тръгнал съм да търся Пещерата на косовете — рекох. — Да знаете случайно в каква посока се намира?

— На този остров няма никакви пещери! — отсеке брадатият. — А сега изчезвай!

— Сигурен ли сте? — направих се на учуден аз. — Един тип в бар „Нептун“ се кълнеше, че е точно тук!...

— Казах да изчезваш!

Усмихнах се и пристъпих крачка напред.

— Вие ми приличате на отшелник — рекох.

Пушката се насочи право в гърдите ми.

— Изчезвай! Повече няма да повтарям! — Заплахата в гласа му не можеше да се сбърка с нищо друго.

— О, я стига! — зарязах благодушния тон аз. — Не се дръж като глупак! Нали не искаш да...

Пушката изгърмя с оглушителен трясък, куршумът се зарови в шумата на крачка от тропическите ми ботуши. Вече бях забелязал, че това е стара карабина с механично зареждане и ответните ми действия бяха светкавични. Докопах го още преди да успее да вкара втори патрон в затвора.

Рефлексите му обаче се оказаха на висота. Ако не притежавах специална подготовка, положително щеше да ме обезвреди с мощния ритник, насочен в слабините ми. Успях да се завъртя в последния миг и ритникът попадна в бедрото ми. Въпреки това отлетях няколко крачки назад. Той хвана пушката за дулото и прикладът изсвистя на милиметри от лицето ми. Започна да ми писва. В момента, в който вдигаше пушката за втори удар, аз скочих напред и стоварих юмрука си в слънчевия му сплит. Ударът беше тежък, подкрепен от цялата тежест на тялото ми. Въздухът излетя от гърдите му с остро свистене, като от спукана автомобилна гума. Тялото му политна и се отпусна на колене, устата му се отвори, опитвайки се конвулсивно да поеме въздух. Не го изчаках да се съвземе, а му нанесох със саблен удар в основата на врата. Стовари се по очи върху смачканата трева и си остана там.

Използвах паузата, за да надникна в палатката. Вътре имаше две легла, доста раздалечени едно от друго. На подвижната поставка между тях имаше брезентова мивка, а пред нея — сгъваема масичка. Повърхността на масичката беше почти, изцяло запълнена от женски атрибути — четка за коса, гребен, четка за зъби, флакон, че дезодорант и малка пудра. В единия край бяха личните вещи на мъжа — четка за зъби, каничка за кафе, пакет цигари и евтина запалка.

Извъртях глава да го погледна. Тялото му вече даваше признаци на живот. Пристъпих нататък, взех пушката и клекнах да го изчакам.

Той бързо се съвземаше. Отначало се надигна на колене, направи няколко дълбоки вдишвания и издишвания, после се изправи. Ръката му механично разтъркваше основата на врата, очите му се заковаха в лицето ми.

— Хайде да се държим разумно — предложих аз и също се изправих. Наблюдавах го внимателно, злобният блясък на сиво-зелените му очи никак не ми харесваше.

— Какво правиш тук? — пожела да узнае той. — Само не ми предлагай скапаната си версия за някаква Пещера на косовете!... Какво искаш?

— Да речем, че търся тишина и спокойствие — отвърнах. — Също като теб. Тези островчета са истински рай за човек, който търси спасение от жегата...

— Да не си беглец от армията? — присви очи той и ги плъзна по униформата ми в защитен цвят.

— Нали ти казах — усмихнах се аз. — Търся тишина и спокойствие. Ако и ти си като мен, може би ще ти се доверя... Като мен ли си?

Той се поколеба за миг, после сви рамене.

— Зарязах казармата преди шест месеца. Писна ми от тъпотии!

Бях сигурен, че ме лъже. Изобщо не приличаше на войник. След три години служба като военен полицай нямах никакви затруднения при разпознаването на дезертирали войници.

— Добре си се подредил — рекох. — Палатката ти я бива. Дълго ли ще останеш тук?

— Колкото трябва — изръмжа той. — Но място за теб няма. Иди да си потърсиш някой друг остров.

Женските принадлежности в палатката не ми излизаха от главата. Въпросът беше дали са на Нанси, или тоя тип си е довел и мадамата?

— Добре — рекох. — Аз предпочитам да си имам компания, но след като не ме искаш... — Свих рамене и добавих: — Ще си потърся нещо друго... Желая ти късмет, войниче.

Пристъпих към храста и си взех сака.

— Как се добра дотук? — попита той.

— Като теб — рекох, помахам му с ръка и стъпих на пътечката, която щеше да ме отведе обратно при лодката.

Вървах не повече от три-четири минути, когато долових стъпките му зад гърба си. Не беше изкарал курсове по специално водене на бой в тропически условия, но въпреки това се представяше доста добре. Ако не бях нащрек, положително не бих разбрал, че ме следи. Продължих да крача напред и скоро се озовах при лодката. Знаех, че дългокосият е на няколко метра зад мен, но прикритието му беше добро. Не се показва, очевидно искаше да се увери, че си отивам, и нищо повече...

Качих се в лодката, прибрах въжето от прогнилия кол и включих извънбордовия двигател. Насочих носа към дългия, тъмен тунел, който щеше да ме изведе в открито море. Бях сигурен, че онзи ще ме следи, докато се изгубя на хоризонта, затова поддържах твърд курс към материка. Завъртях кормилото едва когато групата островчета изчезнаха от погледа ми. Поех към Матекомбе Кий.

Вкарах лодката в малкото рибарско пристанище, завързах я за пристана и тръгнах към кръчмата, чиято врата зееше гостоприемно на няколко метра от водата.

Чернокожият барман изненадано ме погледна, после на лицето му цъфна широка дружелюбна усмивка.

— За момент ми се стори, че пак съм в казармата, шефе — осведоми ме той. — Тая тропическа униформа ми навява стари спомени...

Кръчмата беше абсолютно празна.

Покатерих се на високото столче пред бара и си поисках бира.

Негърът отвори една изпотена бутилка и напълни високата чаша, която беше поставил пред мен. Бях жаден като камила. Опразних чашата на един дъх, побутнах я към чернъто и запалих цигара.

— Отскочих до пиратските островчета — рекох. — А тая униформа си е точно за там...

— Прав си — рече негърът и ми отвори втора бира. — Там има само птички... Някога е имало индианци, ама сега е пусто...

— Отвори една бира и за себе си — предложих аз.

— Благодаря, шефе, но още ми е рано — поклати глава той.

Погледнах часовника си. Минаваше единадесет.

— Тук мога ли да намеря някоя въдица и макара под наем? — попитах. — В отпуска съм, тръгнал съм да посъбера малко слънце...

— Ще ти дам моята — рече негърът. — Като ти гледам лодчицата, май си я взел под наем от Тони... Или може би греша...

— Не грешаш. Наех я от Тони, само за един ден... Значи ще ми дадеш въдицата си, а?

— Разбира се, чакай да я донеса... — Скри се зад някаква мръсна завеса и започна да рови. След няколко минути се появи отново с хубава въдица и кутия стръв в ръка.

Извадих последната си банкнота от петдесет долара и я поставих върху тезгяха.

— Просто за в случай, че взема да падна в морето — поясних. — Ще се върна някъде около пет... Става ли?

Негърът плъзна банкнотата обратно към мен.

— И двамата сме ветерани от войната, шефе — рече. — Не вземам залог от човек като теб.

Прибрах си петдесетачката с чувство на облекчение. Благодарих на бармана и се върнах при лодката. Отдалечих се доста навътре, преди да изключа мотора и да започна да обличам тениската и леките памучни панталони. Натъпках униформата обратно в сака и поех по посока на островите. Подминах тясното проливче, което водеше към палатката на онзи хипар, и спрях в малко заливче с надвиснали над водата дървета на около половин километър по-нататък. Отворих пакета със сандвичите и замислено започнах да дъвча.

Какво прави този тип на необитаемия остров, зададох си първия логичен въпрос аз. Не беше беглец от войската, това поне беше съвсем сигурно. На кого бяха женските вещи в палатката му? На Нанси или просто на някоя друга мадама? И още нещо, напомних си аз. Тези палатки струват доста пари. Хипито изглеждаше така, както изглежда човек без пукнат цент в джоба. Нанси ли го беше финансирала?

Хвърлих въдицата. Просто ей така, да минава времето. Продължавах да си блъскам главата, но нищо не ми идваше наум. Трябваша ми още факти, повечко информация. Постановката започваше да възбужда любопитството ми.

Някъде около три следобед до слуха ми достигна далечното боботене на дизелов мотор. Пуснах въдицата на дъските в краката си,

хванах се за надвисналите над главата ми клони и придърпах лодката в крайбрежните коренища.

След няколко минути пред очите ми се появи яхтата на Хамел. Вървеше с пълен ход, носът ѝ отхвърляше високи пенливи струи. Намали скоростта си едва на тридесетина метра от проливчето, след секунда бялата палуба се плъзна навътре и изчезна сред гъстата зеленина.

Изпитах известно колебание. Не можех да пренебрегна възможността Джош Джоунс да остане някъде на пост по указания на Нанси. Види ли ме, всичко пропада. Реших да изчакам тук. Изтече един час. Запълвах си времето да трепя комарите по влажното си от пот лице. Жегата ставаше направо непоносима. После до ушите ми отново достигна боботенето на дизела. Яхтата изскочи от провлака, увеличи скоростта и се насочи към континента.

Реших още веднъж да си поприказвам с онова хипи. Бих могъл да му кажа, че ми е свършил бензина и искам да си купя от него... Нямахше откъде да разбере, че аз зная за липсата на каквато и да било лодка в близост до палатката му. Нямахше как да знае и друго — че подозирам Нанси в изпълнението на снабдителските функции. Още не можех да кажа дали той е нейният любовник, но бях готов да се закълна, че именно тя го е домъкнала тук и го е оборудвала като за къмпинг.

Включих мотора и насочих лодката под гъстите листа на дърветата. Хвърлих примката върху изгнилия кол и забързах по извиващата се сред джунглата пътечка. Вече не се опитвах да стъпвам безшумно.

Скоро пред очите ми се появи завоят, зад който беше полянката с палатката. Забързах натам, после изведнъж се заковах на място.

Полянката беше абсолютно празна, имаше занемарения вид на изоставен туристически бивак. Нямахше палатка, нямахше два сгъваеми стола, нямахше скара за барбекю. Рошавата птичка беше отлетяла с помощта на Нанси и Джош Джоунс, разбира се. Рошавият вероятно им е разказал за моето посещение, след това са решили да очистят терена.

В едно обаче вече бях сигурен — това хипи имаше сериозни основания да се крие на необитаемостта островче. Толкова сериозни, че неочакваната ми визита го е накарала незабавно да си потърси ново скривалище.

Пристъпих към смачкания правоъгълник пожълтяла трева, върху който доскоро беше разпъната палатката. Дълбоко в себе си таях надеждата, че може би са забравили нещо при бързото си оттегляне. След няколко минути взирание открих това нещо — евтината запалка, която бях забелязал на сгъваемата масичка. Отпуснах се на колене да я разгледам. Ако имам късмет, това гладко парче ламарина може би е съхранило някакъв отпечатък, рекох си аз. Извадих носната си кърпа и внимателно повдигнах запалката с нея. После я увих и я пуснах в джоба си. Продължих изследването на терена, но не открих повече нищо. Изправих се и бързо се насочих към лодката.

Часът беше 16.30. Трябваше да се отбия на Матекомбе Кий, за да върна въдицата на бармана. Едва ли ще успея да се появя в службата преди 19.00. Но имах всички шансове да заваря Хари Медоуз. Шефът на нашата лаборатория никога не бързаше да приключи с работния ден.

Включих извънбордовия мотор и поех към Матекомбе Кий.

Когато влязох в службата, Гленда тъкмо си тръгваше.

— Полковникът тук ли е? — попитах.

— Преди пет минути си тръгна — хладно ме изгледа тя. — Нещо ново?

— Нищо — поклатих глава аз. — Цял следобед се влача подире й. Държи се като нормална съпруга — зяпа по витрините, пие чай с разни като нея, а после се прибира у дома. Господи, как мразя наблюдението на такива безделници!

— Такава ти е работата — отсече Гленда и тръгна да си върви.

Изчаках я да влезе в асансьора и се насочих към дъното на коридора. Отворих вратата на лабораторията и с облекчение видях, че Хари Медоуз още е там, надвесен над микроскопа си.

Висок и слаб, Хари приближаваше седемдесетте. Преди да се пенсионира беше шеф на полицейската лаборатория в Парадайс сити. После Парнъл му предложи малката, но отлично оборудвана лаборатория на нашето бюро и той прие, радостен, че няма да води безсмисленото съществуване на запазен и все още здрав пенсионер.

— Здравсти, Хари — поздравих аз и затворих вратата след себе си. — Още ли работиш?

Хари отлепи око от микроскопа и разсеяно кимна с глава.

— Всъщност се будалкам с разни работи — рече той. — Поинтересно ми е, отколкото да седя пред телевизора у дома. Какво те води насам?

Извадих запалката, увита в носната ми кърпа.

— Много те моля да потърсиш някой отпечатък по нея, Хари. Ако откриеш нещо, снеми го. Искам да ги дам за проверка.

— Утре сутринта си готов, Барт — кимна лаборантът. — Искаш ли да ги пратя за проверка във Вашингтон?

— Да, ако обичаш — рекох аз и се обърнах да си вървя. Спрях се с ръка върху бравата. — Откри ли нещо във връзка с онези анонимни писма, които ти донесе Чик?

— Написани са на канцеларска машина IBM със сменяема глава. Била е поддържана добре, не можах да идентифицирам нито една отделна буква. Хартията обаче е интересна. Разполагам с мостри от всички видове канцеларска хартия, които се продават в града и околностите. Тази обаче не е от тях. Предполагам, че е италианско производство. Повтарям: само предполагам...

Знаех, че предположенията на Хари рядко се оказват погрешни и запомних информацията за евентуална бъдеща употреба.

— Какво направи с писмата?

— Предадох ги на Гленда заедно със заключението си.

— Добре, Хари. Съобщи ми, ако откриеш някакви отпечатъци по запалката. Утре ще се видим.

Влязох в своята канцелария. Чик си беше отишъл. Настаних се зад бюрото и се отдадох на размисъл.

Къде ли завлече хипито тази Нанси? Изключено беше да го е докарала в града, пристанището винаги беше пълно с любопитни типове. Видят ли го, че слиза от яхтата на Хамел, веднага ще плъзнат ключките. На нейно място бих го оставил под палубата някъде докъм три часа сутринта. По това време кеят беше празен и хипито имаше всички шансове да се измъкне незабелязано.

Стигнах до заключението, че няма да е зле, ако прекарам нощта на пристанището. Разполагах с много време. Извадих от чекмеджето полицейски револвер 38-и калибър, заредих пълнителя и го тикнах в кобура подмишницата си. После взех асансьора към подземния гараж.



След три часа ще се мръкне. Запитах се дали Бърта е свободна, но после реших да не ѝ се обаждам. Просто защото положително би ме натоварила с още една скъпа и прескъпа вечеря. Напомних си, че трябва да пазя максимално дълго парите, които ми бяха останали.

Подкарах към пристанището. Паркирах колата наблизко и бавно се помъкнах покрай редиците сергии, отрупани с плодове и риба.

Ал Барни седеше на любимия си кнехт, в ръката му проблясваше кутийка с бира. В негова чест направих огромен завой и успях да потъна в тълпата туристи и рибари, без да бъда видян.

После ми хрумна да се отбия в бар „Аламеда“. Ей така, просто да зърна Глория Корт — бившата съпруга на Хамел, а и приятелчето ѝ Алфонсо Диас. Едновременно с това можех и да похапна.

Наближих кея с яхтите, който се извиваше в широк полукръг край брега. Забавих крачка и започнах да търся яхтата на Хамел. Не беше лесно, тъй като тук бяха струпани над шестстотин плавателни съда от най-различни видове и размери. Открих я притисната между издължена ветроходна лодка и още една яхта, почти двой никна тази, която ме интересуваше. Добре, че Джош Джоунс седеше на палубата и дялкаше някаква пръчка с опасен дори на вид рибарски нож. Едрата му фигура препречваше почти изцяло палубата откъм мостчето.

Хвърлих му само един кратък поглед и продължих пътя си. Убеждението ми, че хипито може наистина да се окаже във вътрешността на яхтата, се засили значително. Негърът си му беше пазач от най-чиста проба, друг отговор за присъствието му на борда по това време просто не виждах. Бях сигурен, че нищо няма да се предприеме преди полунощ и спокойно се насочих към бар „Аламеда“, който се намираше в самия край на кея.

Беше сряда и повечето заведения стояха полупразни. Те се оживяваха в края на седмицата, когато рибари и докери получаваха по някой долар и бързаха да го профукат за пиене.

На пътя ми се изпречи вестникарска сергия, на която се продаваха и прочитни книги. Пробих си път сред тълпата и се зазяпах в заглавията. Книгите на Ръс Хамел бяха няколко на брой — всички в пъстри и грабващи окото корици. Купих си една, носеща претенциозното заглавие „Любовта е самотно чувство“. Мадамата на корицата имаше замислена физиономия и гърди, които можеха да задръстят всякакво улично движение.

Продължих разходката си по посока на бар „Аламеда“. Пред входа беше спусната завеса против мухи. Отметнах я и се озовах в просторно помещение със заредени за вечеря масички. Вляво имаше голям бар във форма на подкова, вдясно — малък подиум с пиано. Чернокож пианист свиреше бавен джаз и на бара имаше десетина мъже. Тримата келнери мексиканци, с черни костюми и дълги бели престилки отпред, правеха отчаяни опити да изглеждат заети. Барманът също беше мексиканец. Тлъст и разплут, той ме дари с изключително мазна усмивка. Голото му теме проблясваше на светлината на лампата, мустаците му бяха дълги и извити. Клиентите бяха предимно рибари с мазолести ръце и обрулени от вятъра груби лица. Никой не си направи труда да ме погледне. Избрах си една масичка в ъгъла, седнах и оставих книгата на Хамел върху покривката.

Един от келнерите, млад, висок и мургав, бавно пристъпи към мен и ме изгледа с въпросително вдигнати вежди.

— Нещо за ядене — рекох.

— Предлагам ви нашия специалитет, сеньор. Arroz con pollo. Страшно вкусно.

— Какво представлява?

— Младо пиле, ориз, червени чушки, връхчета на аспарагус. Много добър специалитет.

— Добре — кимнах. — Първо едно шотландско уиски с лед.

Забелязах, че се е зазяпал в мадамата на корицата и подхвърлих:

— Страшно маце, а?

Той ме възнагради с дълъг и хладен поглед, после се отдалечи. Облегнах се назад, запалих цигара вдигнах книгата. От крещящата в натрапчиви букви реклама на задната корица научих, че *от този експлозивен роман на един от най-големите майстори на американската литература, който скоро ще бъде филмиран, вече са продадени над 5 000 000 екземпляра.*

Тлъстият барман донесе чаша уиски с лед и го остави на масата. Показа ми жълтите си зъби в знак на благоразположение и се върна на бара.

Храната ми поднесоха след десетина минути. Бях гладен, пилето изглеждаше апетитно. Келнерът тикна чинията под носа ми, кимна с глава и се върна при колегите си.

Посегнах към вечерята. В този момент в заведението влязоха нови клиенти. Две възрастни жени и някакъв хлапак, отрупан с фотоапарати. Настаниха се в противоположния край на салона.

Започнах да се храня. Пилето се оказа жилаво, а чушките — прекалено горещи. Бях ял и по-лоши гозби, затова не му придириях. Тъкмо се заемах да отделя бялото месо от костите, когато иззад завесата в далечния край на салона се появи някаква жена. Огледа се за момент, после решително се насочи към моята маса.

Имаше гъста коса, боядисана в цвят на презрял морков, висока женствена фигура и приятно лице. Ханшът ѝ беше стегнат в тънък ластичен панталон, който не прикриваше нищо, белият му цвят контрастираше отлично със зелената блузка, която беше толкова миниатюрна, че едва придържаше тежките, разлюляни гърди. Спря пред моята маса и ми показа два реда безупречни зъби. Толкова бели и равни, че просто не можеха да бъдат истински.

— Харесва ли ви? — попита.

Предположих, че това е Глория Корт и я дарих с една от чувствените си усмивки.

— Доста, особено след като се появихте вие — рекох.

Тя се засмя.

— Сам ли сте?

Тримата туристи наблюдаваха сцената от другия край на салона с открито неодобрение.

— Седнете да изпиете нещо с мен — любезно се понадигнах аз.

Тя направи някакъв знак и един от келнерите се втурна насам с бързината на прегладняла хрътка.

— Скоч — кратко му нареди тя и седна насреща ми. — Вие сте нов тук. Не помня да съм ви виждала...

— Аз несъмнено бих ви запомнил — отвърнах и спрях красноречив поглед на едрите ѝ гърди.

Тя отново се засмя.

— Виждам, че четете една от книгите на бившия ми съпруг — рече.

Нахлузих си изненаданата физиономия.

— Какво? Я повторете, ако обичате! Бившия съпруг ли казахте?

— Миналата година се разделихме.

— Виж ти, виж ти! — възкликнах аз и отместих чинията си. — Я ми кажете, как изглежда брака с един толкова известен писател?

— Не знам как е при другите — направи гримаса тя. — Но Ръс си беше чиста болка в задника! Книгите му са пълни с долнопробен секс, направо ви се чудя как можете да ги четете!

— Току-що си я купих — обясних аз. — Нищо не съм чел от него. Просто реших да хвърля един поглед, защото знам, че Хамел живее тук...

— И вероятно си мислите, че като описва разни сексуални сцени, много го бива в леглото, нали? — приведе се напред тя. — Сигурно и аз съм била заблудена по същия начин... Но честно ще ви призная, че го бива колкото един добре сварен макарон...

— Случва се — кимнах с разбиране аз. — И тогава страда жената...

— Страда и още как!

Келнерът се появи да прибере посудата. Поръчах си кафе.

— Той се е оженил отново, нали? — подхвърлих.

— Видях я — кимна мадамата. — На такива като нея вероятно не им пука от сварени макарони... — Хвърли ми една похотлива усмивка и добави: — Но на мен ми пука и още как!

Келнерът донесе кафето.

— Вие участвате в програмата, нали? — попитах.

— Само в събота, когато е пълно — отвърна тя и се изправи: — Приятна вечер.

Спря се до масата на тримата туристи, които също се бореха със специалитета на заведението. Размени няколко думи с тях и се оттегли зад завесата.

Запалих цигара и отпих глътка кафе. Информацията не беше кой знае каква, но все пак си струваше. Ръс Хамел май ще се окаже импотентен... В съзнанието ми изплува фигурата на Нанси. Едва ли би била трудна плячка за едно яко хипи, особено ако не получава удовлетворение от мъжа си...

Разгърнах книгата и се зачетох. Въведението описваше сцена на прелъстяване, която беше толкова добра, че усетих как се възбудям. Тоя май наистина има живо въображение!

Изчетох две глави, после се появи келнерът със сметката. Платих, дадох му бакшиш и бавно излязох в сгъстяващия се мрак. Все

още имах време за убиване. Героинята на Хамел не успя да събуди интереса ми. Такива като нея ги предпочитам на живо, на книга ми изглеждаха прекалено далечни. Пуснах книгата в най-близкото кошче за боклук, после поех по кея, в посока на яхтата.

Дневната светлина все още беше достатъчна, за да видя отдалеч, че Джош Джоунс не е мръднал от поста си. Хвърлих му един кратък поглед и продължих нататък. Туристите бяха оредели, но пристанището все още беше оживено. Рибари и местни жители стояха на групички и разговаряха. Ал Барни още не беше напуснал любимия си кнехт и се оглеждаше с надежда за поредната бира. Отдалечих се. Сега ми трябваше място, от което бих могъл да наблюдавам яхтата на Хамел, без да привличам вниманието. До полунощ имаше още два часа. Луната изгря, ярките ѝ лъчи посребриха повърхността на водата, кеят остана в черна сянка. Малкото кафене на крачка от мен вече затваряше. Келнер с уморено лице дръпна ролетката, влезе вътре и заключи вратата след себе си. Под навеса до стената имаше дървена пейка, добре скрита от сребристите лунни лъчи. Насочих се към нея. Яхтата на Хамел се виждаше отлично, беше на някакви си стотина метра от кафенето. А Джоунс едва ли ще успее да ме зърне под тъмния навес.

Зачаках. Животът на частното ченге преминава предимно в чакане. Мен доста си ме бива в това занимание. Групичките разговарящи рибари постепенно оредяваха. Тези мъже знаеха, че утре на зазоряване трябва да бъдат в морето и с нежелание отиваха да спят.

Точно в 23.00 Ал Барни хвърли бирената си кутия във водата и тежко се изправи. След минута фигурата му изчезна в мрака. Кеят вече беше почти пуст.

Няколко нощни пазачи тихо разговаряха. Повечето от тях бяха наети от собствениците на особено луксозните плавателни съдове, които дремеха на рейда. Униформено ченге мина с бавна и отмерена крачка, след него се плъзнаха сенките на две бездомни котки. Едната се отби да подуши крачолите ми. Сритах я и тя изчезна.

Цялото ми внимание беше насочено към яхтата на Хамел. И ненапразно. Някак изведнъж си дадох сметка, че Джош Джоунс го няма в брезентовия стол на палубата.

Изправих се на крака и напрегнах очи.

След няколко минути на палубата се мярнаха три черни сенки. Мостчето приглушено изтрака, миг по-късно фигурите стъпиха на пристана. Погледнаха към нощните пазачи, които бърбеха с гръб към тях, и безшумно започнаха да се отдалечават.

Тръгнах подире им, като внимавах да не се показвам на светло. Минаха под една от уличните лампи и аз успях да разпозная високата фигура на Джоунс. До него вървеше мъж с дълга сплъстена коса, по всяка вероятност моето хипи. Третият член на компанията беше от женски пол. Слаба и стройна фигура, тънка забрадка около косите. Вероятно това е мадамата, която споделяше палатката на пиратското островче с моето хипи.

Не отидоха далеч. Свърнаха в тясна и тъмна уличка. Вървах подире им, използвайки за прикритие тъмните входове.

По едно време Джоунс се спря, направи знак на спътниците си и изчезна в някакъв пасаж.

Предпазливо пристъпих натам. Надникнах иззад ъгъла точно навреме, за да видя как негрът отваря някаква врата и тримата влизат. Спомних си какво ми беше казал Ал Барни и без особена трудност стигнах до заключението, че Джош Джоунс си е поканил гости.

Пристъпих в сянката и зачаках.

Светлината се появи на третия етаж на старата сграда. От прозореца надникна лицето на Джоунс, после изчезна.

Продължих да чакам.

След един час светлината угасна.

Продължих да чакам.

Не се случи нищо. Прибрах се у дома едва когато небето започна да посивява и утрото се готвеше да встъпи в правата си.

## ТРЕТА ГЛАВА

Преди петнадесетата години Пит Левински беше най-добрият полицаи по крайбрежието. Носеше службата си както трябва, дори контрабандистите на наркотици и алкохол признаваха, че е бил безупречен.

Един ден обаче Пит реши да купи машина за миене на чинии на своята любима съпруга Кери. Целият град знаеше, че Пит я обожава. Дебела и жизнерадостна шведка, която доста обичаше чашката, тя отговаряше по подобаващ начин на топлите чувства на мъжа си. Пит ѝ купи машината като подарък за четиридесет и втория ѝ рожден ден. Кери готвеше превъзходно, но в чистенето хич я нямаше. Цялото крайбрежие се радваше на подаръка — рибарите, безделниците, продавачите на сергии, дори и контрабандистите.

Никой не успя да научи какво точно е станало, но около три години след покупката и инсталирането на машината Пит се върнал от дежурство и заварил Кери мъртва край нея. Според преобладаващите догадки, жената е получила токов удар от някаква скрита неизправност.

В момента, в който Пит влязъл в кухнята и видял мъртвата Кери, просната до миялния автомат като изхвърлен на брега кашалот, той получил тежка нервна депресия. Многобройните му приятели по крайбрежието били толкова разтревожени от състоянието му, че направо предложили терапия с чист кокаин. Но Пит не си падал по наркотиците. Пийвал по някоя и друга чашка, но съвсем умерено и никога по време на служба. Бързо открил обаче, че шотландското уиски помага за удавяне на мъката. И също така бързо се превърнал в алкохолик. Началникът на полицията Терел, който също бил луд по жена си, проявил разбиране. На няколко пъти се опитал да поговори с Пит, но резултат нямало.

Един ден някакви хлапета решили да оберат един от крайбрежните барове. За тяхно нещастие вътре бил Пит, пиан до козирката. Извадил револвера си и ги застрелял на място. Едва когато

изтрезнял, си дал сметка, че на практика се е превърнал в убиец. Плакал горчиво, но вече нищо не можело да му помогне. Терел бил принуден да го уволни, а градската управа отказала да му отпусне пенсия за прослужени години. Похарчил оскъдните си спестявания, Пит постепенно се превърнал в един от многобройните скитници по крайбрежието, който живее както завари и работи каквото му предложат.

Познавах този огромен мъжага със зачервени очи и бяла сплъстена коса благодарение на Ал Барни, който му беше пръв приятел. При всяка случайна среща му пусках по някой пакет цигари. Просто защото знаех, че въпреки нещастията с машината за миене на съдове, Пит Левински продължаваше да поддържа реда и законността по крайбрежието.

Излязох да го търся някъде около девет на следващата сутрин. Слънцето вече здравата напичаше, чувствах се доста замаян, липсваше ми здравият нощен сън. Тръгнах спокойно по пристанището, защото знаех, че за Ал Барни още е твърде рано. Той се появяваше едва когато наоколо започваха да щъкат туристите. В замяна на това обаче открих Пит, седнал на преобърнат кашон с рибарска мрежа в ръце.

— Здравсти, Пит — рекох.

Той вдигна глава и ми се усмихна. Лицето му беше загоряло и прорязано, от дълбоки бръчки, сините му очи бяха влажни.

— Здравсти, Барт — отвърна на поздрава ми той. — Много си подранил днес.

— Работя по една задача — осведомих го аз. — Можеш ли да оставиш за малко тази мрежа и да изпиеш едно кафе с мен?

Той внимателно сгъна мрежата и се изправи.

— Разбира се, нямам бърза работа — рече. — Кафе ли? С удоволствие.

Прекосихме откритото пространство, което ни делеше от бар „Нептун“. Забелязах, че Пит влачи крака и ходи бавно като болен слон.

Сам ни дари с една от ослепителните си усмивки.

— Добро утро, господин Андерсън — приближи се той и забърса плота на масата с мръсен парцал. — Какво да бъде?

— Две кафета, бутилка шотландско и една чаша — поръчах аз, без да гледам към Пит.

— Веднага — отвърна Сам и забърза към бара.



— Имам една работа за теб, Пит — започнах без предисловия аз, снижил гласа си почти до шепот. — Ще изкараш двадесет долара.

Пит се облещи насреща ми:

— Да не би нещо да... — Млъкна, защото Сам отново се появи и остави върху масата каничка с кафе, бутилка уиски и една висока чаша. Изчака го да се отдалечи и едва тогава прошепна: — Каква е работата, Барт? Двадесетачката ще ми дойде точно навреме!

Очите му не можеха да се отлепят от бутилката. Гледаше я така, както хлапетата гледат сладолед.

— Удари му едно, Пит — насърчих го аз.

— Още ми е рано — въздъхна той. — Но май ще се възползвам от поканата...

Развъртя капачката с трепереща ръка и започна да си налива. Спря едва когато високата чаша се напълни до ръба. Отместих поглед. Просто не можех да гледам как един добър и достоен човек прави всичко възможно, за да се погуби. Едновременно с това съзнавах, че вече е твърде късно за някаква промяна.

Дадох му няколко минути спокойствие, после тихо попитах:

— Знаеш ли нещо за Джош Джоунс?

Пит избърса устни с опакото на ръката си и леко въздъхна.

— Джош Джоунс ли? Не е свестен негър. Работи за оня, богатия писател... Ръс Хамел. Би продал и майка си за...

— Това вече го знам — прекъснах го аз. — Разговарях с Ал Барни.

Пит кимна, ръката му механично се протегна към бутилката, после нерешително спря.

— Хайде, Пит, налей си — рекох. — Зная, че имаш нужда от алкохол.

— Май е точно така — въздъхна той и си наля доза, от която аз положително бих започнал да се разхождам по тавана.

— Искам да ми уредиш проследяването на Джоунс — продължих аз. — Искам да зная всяка негова стъпка, Пит. В момента в стаята му има двама непознати. Искам да знам кога ще си тръгнат и къде ще отидат. Мъж и жена... Мога ли да разчитам на теб?

Той лисна уискито в гърлото си, въздъхна от задоволство и вече със стабилна ръка напълни чашите с кафе.

— Нямах проблеми, Барт — рече. — Имам цяла банда умни хлапетии, които ще се лепнат за негъра и хората му и няма да ги изпуснат нито за миг.

— Тогава се заеми с организацията — кимнах аз. — Най-важното е проследяването да стане незабелязано. Мъжът е среден на ръст, с дълга черна коса и брада. За жената не мога да ти кажа нищо, знам само, че са заедно...

— За двадесетак, така ли?

Погледнах към бара и видях, че Сам е с гръб към нас. Плъзнах банкнотата към Пит.

— Ще има и още — рекох, после извадих визитната си картичка и я оставих до парите. — Ще ми се обадиш в момента, в който мъжът и жената тръгнат нанякъде. Разбрано?

Пит кимна с глава. Шотландското уиски му беше помогнало да се върне във времето. И сега отново беше ченге, при това съвестно и съобразително.

— Можеш да разчиташ на мен, Барт.

— Вземи бутилката — рекох. — И помни, че работата е важна!

Усмивката му разкри няколко отдавна изгнили корена, които някога са били зъби.

— Добре, Барт.

Платих сметката и излязох на слънце.

Това беше най-доброто, което можех да сторя. Все пак е по-добро от нищо.

Върнах се при мазератито и отпраших по посока на Парадайс Ларго. Останах в колата и пузнах Боб Дилън да ми прави компания. Чаках появата на Нанси Хамел.

Чик Барли си стоеше зад бюрото и кротко се подкрепяше с уиски.

С парите на Бърта бях купил бутилка „Къти Сарк“. Измъкнах я от книжната кесия и Чик вдигна глава:

— На кого отхапа ухото този път?

Седнах на работното си място, сипах два пръста течност в чашата и се ухилих:

— Имам си приятели. Каква е новата ти задача, ако не е тайна?

— Хич не ми споменавай за нея! — изду бузи Чик. — Понякога направо не мога да я понасям тая служба! Универсалният магазин си има проблеми, представяш ли си? Някой от служителите им прави номера със самообслужването и аз трябва да вися в проклетия магазин и да се правя на копой! Ти докъде стигна?

— Доникъде. Пълна загуба на време и пари.

Бях проследил Нанси в клуба, изгледах докрай партията ѝ тенис с Пени Хайбий, присъствах на обяда ѝ, състоящ се от салата със скариди, вървах подире ѝ до пристанището. Изобщо не се качи на яхтата, а просто се поразходи като човек, който не знае какво да прави с времето си. Купи един омар и малко миди, после се качи на колата си и се прибра у дома. Самотна жена, която няма какво да прави... Да, ама аз вече имах по-друго мнение. Тайно се надявах, че ще отскочи до квартирата на Джош, но тя не го стори. Самият негър го нямаше никакъв нито на яхтата, нито на пристанището...

Опразних чашата си и отидох да надникна в канцеларията на Гленда. Тя каза, че полковникът е зает, а аз ѝ подадох доклада, който бях успял да чука на машината.

— Нищо ново — осведомих я и устно аз.

— Продължавай с наблюдението — отвърна Гленда. — Може пък нещо да стане...

— Като края на света, например! — озъбих се аз. — Между другото се сещам, че времето на отпуската ми приближава...

— След като приключиш задачата.

— Знам и без да ми казваш — изръмжах аз и се повлякох обратно към стаята си.

На прага се сблъсках с Чик.

— Ще се видим утре, приятелче — рече. — В каменоломната!

— Съветвам те да си останеш трезвен — рекох и започнах да разчиствам бюрото си. Реших да се обадя на Бърта, но първо измъкнах портфейла, за да видя колко струвам в момента. Оказа се, че разполагам с почти сто долара и още осем пълни дни до заплата. Може би ще заваря Бърта в по-скромно настроение, рекох си. И веднага си дадох сметка, че това няма да стане.

Посегнах към слушалката, но някой ме изпревари и апаратът сърдито издрънча.

— Барт Андерсън, агенция „Парнъл“ — представих се аз.

— Лу Колдуел насреща. Трябва да те видя веднага. Аз ли да дойда, или ти ще прескочиш към мен?

Застанах нащрек. Лу Колдуел беше агент на ФБР. Разполагаше с офис в Парадайс сити, но малко се задържаше в него. Федералното бюро нямаше работа в град като нашия, достатъчно поле за действие му предлагаше и Маями.

— Имам среща, Лу — отвърнах. — Да го отложим за утре.

— Няма начин, спешно е.

— Не можеш ли да ми кажеш за какво става въпрос?

— Отпечатъците върху запалката, които Хари Медоуз е изпратил за проверка във Вашингтон. Резултатът е много интересен. Ти ли ще дойдеш, или аз?

Не се поколебах. Ако Гленда засече Колдуел в бюрото, непременно ще пожелае да узнае каква работа има с мен.

— Аз — рекох. — След десет минути съм при теб.

Сега трябва да бъда безкрайно внимателен, рекох си. Моето хипи е идентифицирано. Работата несъмнено е дебела, след като от него се интересува дори Вашингтон. В ушите ми отново прозвуча гласът на Бърта: „Бих се поогледала сред богатите безделници, за които работя, и бих им хвърлила някоя и друга въдичка...“.

Дръж картите до гърдите си, Барт! Затръшнах вратата на канцеларията и се спуснах в гаража.

Лу Колдуел ме чакаше в малката си неуютна канцелария. Беше висок тип с прошарена коса и квадратна челюст, от цялата му фигура се излъчваше решителност. Някога, преди доста месеци, двамата с него имахме навика да играем по партия голф. Още тогава се придържах към политиката на приятелски отношения с представителите на полицията и ФБР.

Стиснах ръката му и рекох:

— Провали ми една среща, но първо работата, после удоволствията...

Той ме покани да седна с кратко махане на ръката и се настани зад бюрото си.

— Къде намери тази запалка? — попита. — Защо реши да я провериш за отпечатъци? — Опря лакти на бюрото и обхвана с шепа брадичката си. Съвсем не изглеждаше приятелски настроен.

На път за насам бях си направил труда да обмисля историята си. Нямах никакво намерение да споделям с Лу за разходката си до пиратските острови и Нанси.

— Теб пък какво те интересува? — отвърнах.

— Стига, Барт! — Резкият му тон недвусмислено ме предупреди, че сега не е време за шеги. — Къде намери тази запалка?

— На кея, преди два дни...

— Какво си правил там?

— Това започва да прилича на разпит! — оплаках се аз.

— Какво си правил там? — повтори настоятелно той.

— След работа обичам да се разхождам там — отвърнах. — Имам много приятели...

— Върху какво работиш?

— Иди да попиташ полковника. Положително ще те прати по дяволите.

— Работата е сериозна, Барт — смекчи глас Колдуел. — Добре, разхождал си се по кея... В колко часа?

— Някъде към десет. Почерпих Ал Барни една-две бири, после поех към търговския порт... Позяпах малко големите кораби. Този тип се появи точно когато реших да пия още една бира и да вървя да си лягам. Бях тикнал незапалена цигара в устата си и той щракна под носа ми въпросната запалка.

— Я задръж! — прекъсна ме той. — Карай едно по едно... — Придърпа бележника към себе си и улови писалката. — Как изглеждаше този тип?

— Среден ръст, широкоплещест, гъста брада, отдавна неподстригвана коса. Облечен в джинси и тъмна тениска.

Колдуел си записа данните, после отвори едно от чекмеджетата и извади някаква папка. Разтвори я и ми показа голяма черно-бяла снимка.

— Това той ли е?

На снимката беше запечатано лицето на двадесет и пет годишен мъж с гладко избръснато лице и къса коса. Правилни черти и малки враждебни очички. Именно тези очички го издадоха. Мъжът беше моето хипи.

— Може би... — проточих със съмнение аз. — Светлината беше слаба, той носеше брада и дълга коса... Не бих искал да се закълна, че

е той, но има голяма вероятност...

Колдуел дръпна снимката от ръцете ми и се зае да удължава косата и брадата на мъжа, използвайки дебел флумастер. После я тикна обратно към мен.

Вече нямаше никакво съмнение, че става въпрос именно за моето хипи.

— Все още не бих се заклел, но мисля, че това наистина е той — рекох.

— Продължавай — пое си въздух Колдуел.

— Запитах се кой може да е този тип — подхванах отново аз. — Познавам всички, които се навъртат около пристанището, но този го виждах за пръв път. Попита ме за разписанието на корабите за Бахамските острови. Посъветвах го да потърси Ал Барни, който знае всичко. Казах му да надникне в бар „Нептун“ и да си пригответи равностойността на най-малко две бири срещу исканата информация. Той промърмори нещо и си тръгна. Насочи се към „Нептун“, но после смени посоката и изчезна. Погледнах надолу и видях запалката. Беше паднала точно на мястото, на което беше стоял... — Усмихнах се победоносно на Колдуел и добавих: — Реших, че този тип може да е търсен от полицията. Нали съм мъдро ченге? Защото от Насау човек лесно може да се прехвърли в Хавана... Особено ако бяга от ченгетата.

— Така е — кимна Колдуел.

— Затова занесох запалката на Хари и го помолих да я провери за отпечатъци. Останалото го знаеш...

— Хавана, а?... — замислено промърмори Колдуел. — Възможно, твърде възможно... — Вдигна слушалката, набра някакъв номер и се осведоми за разписанието на корабите, които тръгват за Насау. Надраска няколко цифри върху бележника, благодари и затвори. — Тази сутрин за Насау е отплувал корабът „Кристабел“ — осведоми ме той. — Старо корито, което пътува до островите два пъти седмично. Този тип спокойно би могъл да е на него. Хубава работа свърши, Барт. Ще изпратя по телеграфа описанието му, в Насау ще го засекат. Операцията е дългосрочна... — Отново посегна към телефона и попита: — Сам ли беше?

— Друг не видях — кимнах аз. — Не трябваше ли да е сам?

— Предполагаме, че пътува с жена си — отвърна Лу. — Виж какво, Барт. Сега имам малко работа, а после трябва да се поразходя до

пристанището...

— Колата ми е долу, мога да те закарам — предложих аз. — Има вероятност да не е заминал с онзи кораб и да го засека на пристанището...

Колдуел кимна и започна да избира някакъв номер.

— Ще те чакам в колата — рекох аз, станах и напуснах прашната му кантора.

Качих се в мазератито и започнах да размишлявам. *Пътува с жена си*. Това ли е обяснението за женските вещи в палатката?

Колдуел слезе след пет минути и аз подкарах към пристанището.

— Кой е този човек, Лу? — попитах. — Защо се вълнуваш толкова?

— Името му е Алдо Пофери, опасен италиански терорист — отвърна Колдуел. — Ако е той, разбира се. Търсен е за три убийства, а жена му — за две. Италианските колеги твърдят, че са измежду най-опасните членове на „Червените бригади“.

— Но какво, за бога, търси чак тук?

— В Италия му пари под краката. Пристигнал е да събира средства за „Червените бригади“. Поне такава е официалната версия. Той и жена му са обрели три банки в Милано, после са взели самолета за Щатите. Италианската полиция ни уведоми да очакваме евентуалната му поява. Според нея двойката е пристигнала в Ню Йорк преди около месец. Ние се поразровихме тук-там, но нищо не открихме. Тези отпечатъци са първото пряко доказателство за присъствието на Пофери в Щатите.

Спрях на брега и двамата слязохме от колата. От тълпата се откъснаха фигурите на детективите Том Лепски и Макс Джейкъби, които нехайно тръгнаха към нас. Колдуел набързо им разказа как съм се срещнал с Пофери и как съм съобразил да потърся отпечатъци върху запалката му.

— Още те бива като ченге, Барт — ухили ми се приятелски Лепски.

За мен той беше най-способния детектив в градската полиция, самият Том споделяше напълно това мое мнение.

Колдуел им показа снимката на Пофери — онази същата, към която беше добавил брада и дълга коса.

— Барт го е видял и е разговарял с него. Том, той ще се присъедини към теб, а ние с Макс ще направим втората двойка. Внимавайте, защото е много опасен.

— Добре — кимна Лепски и ми хвърли един изпитателен поглед: — Носиш ли патлак?

— Както винаги — отвърнах.

— Значи ще ме прикриваш, ако се стигне до пукотевица — кимна детективът. — Да вървим!

Оставихме Колдуел и Макс да се навъртат около сергиите и пристана за яхти и тръгнахме по посока на търговското пристанище.

— Дай да поговорим с Ал Барни — предложи Лепски. — Старият разбойник знае всичко, което става в района...

Открихме Барни там, където очаквахме. Седнал на прогнил от старост кнехт, той въртеше в ръка празна кутийка от бира. Очите му с неодобрение опипаха фигурата на Лепски.

— Здравсти, Ал — поздрави го ченгето и приклепна до него.

— Добър вечер, господин Лепски — учтиво отвърна Ал и ми хвърли един бегъл поглед.

— Търсим един човек — рече Лепски и му описа отличителните белези на Пофери. — Да си го мяркал насам?

Погрешен подход, много погрешен. Единственият начин да измъкнеш от Барни някаква информация, беше да го заведеш в бар „Нептун“ и да го наливаш с бира без никакви ограничения.

Барни хвърли празната кутия във водата, но Лепски не обърна внимание на намека.

— Да си го мяркал насам? — повтори с настойчив тон той.

— Може и да съм, може и да не съм... — отвърна с безразличен глас Барни. — Всички тези млади разбойници ми изглеждат еднакви...

— Този не е разбойник, а убиец — осведоми го Лепски.

— Тъй ли? — вдигна вежди Барни и се надигна. — Жаден съм...

— Кога ли пък не си, стара бъчво! — промърмори раздражено Лепски. — Виждаш ли си го, или не?

— Не си спомням, господин Лепски — отвърна с достойнство Барни и пое към „Нептун“.

Лепски гледаше след него, а аз бях насочил поглед към пристана с яхтите. Колдуел и Джейкъби разговаряха с някакви рибари, на палубата на Хамел стърчеше едрата фигура на Джош Джоунс. Барни



мина край него, а негърът скочи на крака и изчезна във вътрешността на плавателния съд.

— Трябва ни Пит Левински — изръмжа Лепски. — Ако той не е виждал Пофери, значи никой не го е виждал! Трябва да е тук някъде...

*Пит Левински!*

Сърцето ми пропусна един такт. Макар и пияница, дълбоко в душата си Пит си оставаше ченге. Едва ли би задържал някаква информация, която би била от полза на градската полиция. Ако Лепски го подхване както трябва, Пит положително ще му разкаже за моето любопитство към Джош Джоунс и двойката, която беше преспала в жилището му. А след това Лепски ще се заеме с мен. Бях описал моето хипи на Пит и той несъмнено щеше да сподели това описание с Лепски. И ако моето хипи се окаже Алдо Пофери, аз ще се окажа в небрано лозе. Биха могли да ме обвинят в укриване на информация за търсен престъпник, а дори и в нещо по-лошо — в съучастничество!

— Пит е пияница, Том — рекох. — Излишно е да си губим времето с него.

— Пияница или не, той е бивш полицай — тръсна глава Лепски. — И това ми стига.

Пипна за рамото един от пристанищните безделници — възрастен мъж с избеляла шапка на яхтсмен и омазнени панталони.

— Еди, да ти се е мяркал Пит?

— Не съм го виждал днес, шефе — отвърна скитникът. — Винаги се навърта наоколо, но днес не съм го виждал...

— Знаеш ли къде живее, Еди?

— „Краб Ярд“, номер 26 — отвърна Еди и побърза да си поиска заплащането: — Дай една цигара, шефе!

Лепски тръсна пакетчето си под носа му, после тръгна да пресича крайбрежната улица. Повлякох се подире му. По гърба ми лазеха тръпки, въпреки влажната горещина.

Лепски навлезе в тесните улички на моряшкия квартал, застроени с паянтови къщички, които имаха за прозорци дупки, закрити от насмолена хартия.

Вървеше като човек, който знае къде отива.

— Каква дупка! — промърмори с отвращение той.

Не отговорих, устата ми беше пресъхнала. Чудех се каква лъжа да му предложа, в случай че Пит го информира за желанието ми да

проследи Джош Джоунс.

— Стигнахме — обяви ченгето и спря пред малка арка, от която се влизаше в притиснато между очукани сгради дворче. Навсякъде беше проснато пране, от препълнените боклукчийски кофи пред входовете се носеше отвратителна воня на развалена риба, прегоряло олио, урина и разкапани зеленчуци. Принудих се да поемам въздух през широко отворена уста.

Лепски надникна във входа на номер 26.

— Каква воня, господи!

Надникнах зад гърба му по посока на полутъмното стълбище. Вдясно имаше някакъв тесен коридор, в който цареше непрогледен мрак.

— Ами сега къде да го търсим? — промърмори Лепски. Пристъпи крачка напред, извади от джоба си електрическо фенерче и го насочи към коридорчето.

В дъното се виждаше полуоткрехнатата врата.

— Я да опитаме там — кимна с глава Лепски, тръгна нататък и изведнъж се закова на място. Лъчът на фенерчето се сведе към пода, в светлината му ясно се виждаше кървавата локвичка, проточила се изпод вратата.

В ръката на полицаия се появи револвер, фенерчето угасна.

— Прикривай ме! — прошепна той.

Аз се отпуснах на коляно и измъкнах полицейския си револвер от кобура.

Лепски се прокрадна към вратата, отвори я с мощен ритник и се залепи за стената.

Нищо не се случи. Протегнал пистолета напред, той внимателно надникна в стаята. В коридорчето стана малко по-светло от отворената врата.

— По дяволите! — ревна ченгето и се втурна в стаята. — Не мърдай!

Пристъпих напред и надникнах.

На пода лежеше индианче на около четиринадесет години. Носеше захабени бели панталони и леки сандали. Тениската му беше подгизнала от кръв, лицето му също беше изпоцапано. Един поглед в безжизнените му, отправени към тавана очи, беше достатъчен. Момчето беше мъртво.

— Я погледни там! — процеди Лепски и насочи лъча на фенерчето към тъмния ъгъл.

Стиснал празна бутилка от уиски в ръка, на стената се беше облегал Пит Левински. Лицето му представляваше кървава каша. В основата на носа му зееше тъмна дупка. Там беше влязъл изстреляният от упор куршум.

— Намери телефон и се обади в отдел „Убийства“ — кратко заповяда Лепски. — Аз ще остана тук.

Хукнах навън, прекосих дворчето и изскочих на улицата. С чувство на вина и облекчение си помислих, че старият Пит вече не може да каже нищо на Лепски за мен.

Малко след 22.00 отворих вратата на жилището си, запалих лампите и сложих резето. Отпуснах се в един от фотьойлите на дневната. Носех си пакет сандвичи с говеждо, но не ми беше до ядене. Трябваше да мисля.

Пит спомена, че има цяла банда хлапета, които ще осъществят проследяването на Джоунс. Простреляното в главата индианче положително беше едно от тях. Може би Джоунс е забелязал, че го следи, тръгнал е подире му и така се е добрал до квартирата на Пит. Където е гръмнал и двамата. Не бях доволен от този ход на мислите си, но за момента възнамерявах да оставя нещата така. Двойното убийство по недвусмислен начин доказваше колко прав е Лу Колдуел — Пофери и Джоунс наистина са изключително опасни типове!

Голямата въпросителна в главата ми продължаваше да стои срещу името на Нанси Хамел. Как се е забъркала с Пофери? Нямах никакво съмнение, че му помагаше именно тя.

Натиснах угарката в пепелника и веднага запалих нова цигара. Половин час по-късно продължавах да тъна в догадки, отговор на които не можех да намеря. Тогава издрънча звънецът на входната врата.

Отидох в антрето, издърпах резето и отворих вратата. Дръпнах се встрани и пуснах Лу Колдуел да влезе.

— Видях, че свети — обясни късното си посещение той. — Имаш ли някаква идея относно двете убийства?

— Никаква — поклатих глава аз. — Ще пийнеш ли нещо?

— Защо не — кимна той, влезе в хола и седна на удобния диван. — Долу настана такава бъркотия, че се отказах да разпитвам за Пофери — добави той и протегна дългите си крака. — Утре ще пратя двама от хората си да поразпитат насам-натам...

Подадох му чаша неразредено уиски и промърморих:

— Според мен Пофери отдавна си е заминал... Ако изобщо е бил тук...

— Все пак успях да поговоря с тоя-оня преди половината полиция на града да се стовари на пристанището — рече Лу. — Никой не го е виждал... Новини от Насау по всяка вероятност ще имам чак утре...

— Мисля, че е там — рекох.

Колдуел изпи чашата си до половината, въздъхна, после я пресуши.

— Какво мислиш за убийствата, Барт? — попита. — Хвърлих един поглед на труповете и бих казал, че това е работа на професионалист... Два изстрела, два трупа. Така убива Пофери. Мисля, че това е негова работа... Какво ще кажеш?

— На мен повече ми прилича на стари сметки — рекох. — Навремето Пит тикна в затвора доста контрабандисти на наркотици...

— А момчето?

— Случаен свидетел — свих рамене аз.

— Е, това си е проблем на Лепски — промърмори той, подръпна носа си и се прозя. — Моят проблем е Пофери.

Изпитвах нужда от информация като наркоман от дрога.

— Разкажи ми нещо за жената на Пофери — рекох. — Ще ти сипя още едно питие.

— Не, благодаря. Имам още работа... И аз се интересувам от жена му... Поисках снимката ѝ от Вашингтон, ще ти дам да я видиш... Нищо чудно да ги засечеш някъде...

— Има ли досие? — попитах. — Става въпрос за жената.

— Оскъдно — въздъхна той. — Преди да се омъжи за Пофери, се наричала Лучия Ламберти. Италианските ченгета открили, че това име е фалшиво. Един Господ знае откъде се е появила. Но преди година и половина се е събрала с Пофери и оттогава действат заедно. Спипали ги в момента, в който се опитвали да ограбят някаква банка. Той избягал още същата вечер, а нея успели да задържат само един ден

повече — колкото да ѝ снемат отпечатъците и да я регистрират... Някой успял да вкара пистолет в килията ѝ, при бягството си очистила двама полицаи... — Погледна часовника си и стана на крака: — Време е да изчезвам.

Затворих вратата зад гърба му и се замислих. Вече беше късно да звъня на Бърта, най-добре ще е да си легна. Разгънах пакета със сандвичите и задъвках. Мислех си за Пит Левински и се питах дали Джош Джоунс го е застрелял.

Пит ми харесваше, стана ми мъчно за него. Изпих още едно питие и тръгнах към спалнята. Леглото изглеждаше някак самотно. Дали пък да не поканя Бърта да ми прави компания, запитах се аз. Не, вече е доста късно. Все пак мога да опитам, рекох си, и се върнах в хола при телефона. В същия момент откъм входа долетя кратко позвъняване.

Вече минаваше полунощ. Отидох до вратата и я открянах, без да свалям веригата. Преди месец в блока бяха върлували някакви разбойници, един от съседите все още беше в болница.

— Кой е? — попитах и залепих гръб за стената.

— Едно от момчетата на Пит — отвърна ми тъничък глас. По акцента разбрах, че принадлежи на индианче.

Откачих веригата и отворих вратата.

Момчето беше на дванадесет-тринадесет години, облечено в похабен бял комбинезон, косата му беше черна и гъста, плъзна се покрай мен и спря във входния вестибюл. Дишаше тежко, по челото му бяха избили капки пот.

Затворих и с жест го поканих да влезе. Седнах на един от столовете до масата и тихо попитах:

— Как се казваш, синко?

Момчето продължаваше да се оглежда, долната му устна бе леко прехапана. Черните като копчета очи бавно се спряха на лицето ми.

— Джоуи — отвърна. — Работя за Пит.

— Научи ли какво е станало с Пит?

Момчето преглътна и кимна с глава, мръсните му ръце се свиха в юмруци.

— Тъжна история — рекох. — Хайде, сядай.

Той се поколеба, после се отпусна на ръба на стола срещу мен.

— Защо си тук, Джоуи?

— Аз съм брат на Том.

— А Том беше момчето при...

Той отново преглътна, после кимна с глава.

— Съжалявам, Джоуи, искрено съжалявам!

Мускулите на лицето му се стегнаха, очите му се превърнаха в едва забележими цепки.

— И да съжаляваш, и да не съжаляваш, все тая! — процеди той.

— Прав си — кимнах. — Защо дойде?

Момчето навлажни устните си и вдигна глава:

— Ти си платил двадесетачка на Пит, за да проследи Джош Джоунс, нали?

Започнах да се тревожа.

— Е, и?

— Пит поръча на Том и мен да вървим подир Джоунс. Каза, че ще платиш още, ако открием нещо. Пит беше честен. Обеща да разделим двадесетачката по равно и щеше да го стори.

— Знаеш ли кой ги застреля?

— Един от тримата. Не зная точно кой...

— Какво друго научи?

Момчето се наведе напред, очите му възбудено заблестяха.

— Знам къде са онези двамата! — рече то. — Том отиде да съобщи на Пит и тогава го убиха.

Започнах да се потя.

— Каза ли това на ченгетата, Джоуи?

— Не разговарям с ченгета откакто подредиха баща ми! — проскърца със зъби момчето, очите му злобно проблеснаха.

— Какво са направили на баща ти, Джоуи?

— Тикнаха го в кафеза! Вече десет години е там, остават му още пет...

От устата ми се откъсна въздишка на облекчение.

— Къде са сега онези двамата, Джоуи? — попитах.

Момчето впи поглед в лицето ми и замълча. Така изтече една безкрайно дълга минута.

— Какво ще ми платиш за информацията, господин Андерсън? — попита най-сетне то.

Измъкнах олекналия си портфейл и проверих съдържанието му. Направих го така, че Джоуи да не може да наднича. Измъкнах

банкнота от десет долара и му я подадох.

Джоуи поклати глава.

— Могат и ме да пречукат като Том — рече.

— Ако не внимаваш...

— Могат да ме пречукат! — упорито повтори той.

С нежелание измъкнах втора банкнота от десет долара.

— Това е, Джоуи — рекох. — Нямам повече.

Той се поколеба, после протегна ръка и прибра банкнотите.

— Те са в бар „Аламеда“.

— Не ти вярвам! — зяпнах изненадано аз.

— Тази сутрин в пет Джоунс ги изведе от къщата си и ги заведе там — държеше на своето Джоуи. — После се върна обратно. Брат ми Джимбо е там и пази...

— И друг брат ли имаш, Джоуи?

— Да. И той работеше за Пит.

— Продължавайте наблюдението — рекох. — По-късно ще ви платя още. Искам да зная за всеки техен ход.

Момчето се изправи, натика банкнотите в задния си джоб и тръгна към вратата.

— Почакай, Джоуи — рекох. — Къде мога да те намеря?

— „Лобстър Корт“ номер две. Веднага след „Краб Корт“, вдясно. Последния етаж, там имаме стая...

— С майка си ли живеете?

— Не. Тя се самоуби, когато прибраха татко. — Лицето на Джоуи окаменя. — Сега останахме само двамата с Джимбо...

— Бъди внимателен, Джоуи — рекох.

После го изпратих до вратата, затворих зад гърба му и се върнах в хола.

Вече беше ясно, че Пофери и жена му са се криели на пиратското островче. Нанси редовно ги беше посещавала, пак тя ги беше превозила обратно до града. После Джош Джоунс им е дал подслон у дома си, а днес сутринта ги е прехвърлил в бар „Аламеда“. Защо? Според мен негърът е сключил сделка с Диас да ги приеме в заведението — едно далеч по-безопасно място от собственото му жилище. Вероятно с посредничеството на Глория Корт... Познавали са се още от времето, в което Глория е била съпруга на Хамел. Дотук всичко се навързваше. Само едно не можех да разбера — защо добро

момиче като Нанси трябва да помага на двама опасни терористи? В Рим ли се беше запознала с тях? Може би... И вероятно те я държат с нещо...

Нетърпеливо натиснах фасата в пепелника. Какво да правя? Знаех какво съм длъжен да направя — да уведомя полицията за убежището на семейство Пофери, при това незабавно! Но какво ще спечеля от това? Само неприятности. Лепски несъмнено ще прояви любопитство как така съм разбрал, че двамата Пофери се крият в бар „Аламеда“. Дори да измисля някоя убедителна лъжа, тя няма да ми донесе никакви облаги. В случаи като този награди не се предвиждат.

Изведнъж ми хрумна, че вече е крайно време да си поговоря с Нанси Хамел. Дали ще е склонна да купи мълчанието ми?

Направих гримаса. Това е деликатна операция, трябва да се пипа внимателно. Лесно може да ми лепнат обвинение в изнудване.

Изнудване?

Бях работил по няколко случая на изнудване в Бюрото. И всички до един отидоха на топло в кафеза. До този момент бях твърдо убеден, че изнудването е едно от най-долните престъпления.

Но за изнудване ли става въпрос сега? Възнамерявах да проведя един поверителен разговор с Нанси Хамел и нищо повече. Ще ѝ кажа, че знам за връзката ѝ със семейство Пофери, че знам и скривалището им. После ще ѝ обясня, че едно частно ченге не изкарва кой знае колко пари, ще я даря и с честната си скромна усмивчица... Ако успеем да стигнем до някакво финансово споразумение, аз, разбира се, ще забравя цялата история... Всички ще бъдат доволни, нали? Решението ще бъде изцяло нейно.

Беше ли изнудване това?

Не, не беше. По-скоро приличаше на делово споразумение.

Доста ме бива да будалкам хората, но ставам истински шампион, когато започна да будалкам себе си.



## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На другата сутрин, малко след девет, влязох в канцеларията на Гленда. Тя вече беше там и сортиреше пощата.

— Здравсти — рекох и се наведох над бюрото ѝ. — Как е днес нашата работлива пчеличка?

— Какво искаш? — попита тя, без да прекъсва работата си. — Би трябвало да си гониш задачата.

— Нито за миг не преставам да го правя, красавице — отвърнах. — Трябват ми анонимните писма, Хари ме наведе на една мисъл и имам чувството, че мога да засека откъде е взета хартията.

— Ей там са — махна Гленда по посока на един от шкафовете. — Иди си ги намери.

— Много сме делови — ухилих се аз. — Явно нови балами се натискат да ни станат клиенти! — Измъкнах писмата от съответната папка и излетях навън, без да дочакам отговор от мургавата мадама.

Изкарах от гаража мазератито и потеглих към кьонтри клуба. Оставих го на паркинга и седнах да чакам на един от брезентовите столове с „Нюзуик“ в ръка.

Тази сутрин станах рано и успях да начукам два рапорта на машината. Но този път си извадих и по едно копие под индиго. Вече бях готов да си побъбря насаме с Нанси Хамел. Седях си на слънце и си мислех за нея. Припомних си какво впечатление ми беше направила както на снимка, така и на живо. Бях сигурен, че няма да имам особени затруднения с нея, стига да подхожда правилно. А точно това възнамерявах да направя — да подхожда правилно!

Появи се в клуба някъде около 10.30. Беше облечена в екип за тенис, в ръката ѝ се поклащаше ракета. Насочи се към портиера на клуба — възрастен негър с бяла къдрава коса, който я дари с ослепителна усмивка.

— Здравей, Джонсън, няма ли я още госпожа Хайбий? — попита тя. Бях достатъчно близо, за да чувам всяка нейна дума.

— Вече е на корта, госпожо Хамел — отвърна негърът.

Тя се усмихна, кимна с глава и прекоси терасата по посока на кортовете. Зяпах подире ѝ, очарован от движението на стегнатото ѝ задниче.

Изчаках петнадесетина минути и се приближих до парапета. Нанси Хамел вече играеше с Пени Хайбий. Най-удобно ще бъде да я заговоря по обед, рекох си аз и заслизах по стълбите към басейна. Съблякох се с намерението да поплувам. Наоколо беше пълно с богати безделници, предимно от женски пол. Едри, дебели, слаби, всякакви... Дори и няколко истински хубавици.

След около час се подсуших, облякох дрехите си и тръгнах по посока на кортовете. Нанси и Пени още играеха. Намерих свободно място под един от чадърите и се отпуснах на стола. Поръчах скоч и кола на безшумно изправилия се до мен келнер, дадох му бакшиш и той изчезна.

— Господин Андерсън, ако не се лъжа... — обади се мъжки глас над главата ми.

Погледнах нагоре и видях Мел Палмър — агента на Хамел. Беше облечен в безупречно бял костюм от фин тропикал и леко се усмихваше. Дарих го с най-белозъбата усмивка от арсенала си, но вътрешно изругах. Това беше последният човек на света, с който бих искал да беседвам в момент като този.

— Здравейте, господин Палмър — надигнах се учтиво аз. — Ще приемете ли едно питие?

Той отпусна дебелилото си туловище в близкия стол и извърна глава към светкавично появилия се келнер. Поръча си джин-фис и насочи към мен огледалните стъкла на очилата си.

— Виждам, че работите — рече и леко кимна по посока на кортовете.

— Какво да се прави — въздъхнах аз. — Дори когато е тъпа и еднообразна, работата си е работа.

Келнерът постави питието му на масичката, той отпи една глътка, избърса устни с копринена кърпичка и също въздъхна.

— Тъпа и еднообразна, а? — подхвърли. — За нас това означава добри новини. Имате ли да докладвате нещо особено до този момент?

— Обектът не върши нищо, което би предизвикало безпокойство, сър — поклатих глава аз. — Наблюдавам я вече четири дни, но не мога да докладвам за нищо необичайно.

— Така си и мислех — разшири усмивката си Палмър. — Опитвах се да обясня на господин Хамел, че напразно пръска парите си, но той е упорит.

— Проучването на Уолдо Кармайкъл не доведе до нищо, господин Палмър — информирах го аз. — Такъв човек не съществува.

— Не съм изненадан — кимна той. — Явно имаме насреща си някакъв смахнат тип. Непрекъснато повтарям това на господин Хамел, но той не иска да ми повярва. Ситуацията е много тревожна.

Тревожна е за теб, дебелак, помислих си аз. Просто защото виждаш как се изпарява тлъстата ти комисиона.

— В края на седмицата ще представя подробен доклад за заниманията на госпожа Хамел — рекох. — И той категорично ще покаже, че жената води безупречен, макар и малко скучен живот. Ако и този доклад не успее да убеди господин Хамел, просто не зная какво би могло да го стори...

— Отлично — рече Палмър, довърши питието си и стана. — Трябва да вървя. Значи в края на седмицата можем да очакваме вашия доклад, така ли?

— Разчитайте на мен, сър — изправих се аз и стиснах ръката му. — Уверявам ви, че няма за какво да се тревожите.

Останах прав, докато дебелата му фигура се изтъркала по терасата и изчезна по посока на изхода. После обърнах глава към корта. Нанси и Пени бяха приключили играта и обличаха анцузите си. После бавно тръгнаха насам, оживено разговаряйки помежду си.

— Ще пийнем ли нещо, Пени? — попита Нанси, когато стигнаха на няколко крачки от мен.

— Нямам време, скъпа — отвърна Хайбий. — Вече съм закъсняла. Утре ще се видим, нали?

— Разбира се.

Пени забързано се отдалечи, а Нанси седна на една от крайните маси на терасата. Келнерът се наведе над рамото ѝ, прие поръчката и се насочи към бара.

Стори ми се, че това е най-подходящото време. Изчаках пристигането на един „Том Колинс“ на масичката, изчаках Нанси да подпише сметката, изчаках келнерът да се разкара. После си окачих почтителната усмивка и пристъпих към нея.

— Добър ден, госпожо Хамел. Аз съм Барт Андерсън. Току-що разговарях с Мел Палмър, агента на съпруга ви...

Тя се облегна назад и ме погледна. В хладните, тъмни очи проблесна интерес, примесен с известна доза изненада.

— Познавате господин Палмър?

— Разбира се — дарих я със съблазнителната си усмивка аз. — Наблюдавах играта ви на корта и съм наистина впечатлен, госпожо Хамел...

— Вие играете ли тенис?

— Да, но съм далеч от вашата класа. Този ваш бекхенд е наистина неотразим!

От леката промяна в изражението на лицето ѝ разбрах, че е изгубила интерес към мен. Бях сигурен, че няма да ме покани да седна, затова побързах да седна непоканен. Понякога човек трябва да действа бързо, иначе губи инициативата и никога не може да си я върне.

Тя очевидно се стресна от поведението ми, но бързо се овладя. Мускулите ѝ, стегнали се за миг, отново се отпуснаха, очите ѝ станаха още по-хладни и още по-враждебни.

— Отдавна искам да си поговоря с вас, госпожо Хамел — рекох аз с най-нежния си глас. — Намирам се в ужасно затруднение...

Тялото ѝ се стегна, очите ѝ тревожно се впиха в моите.

— Съжалявам, господин... Господин?...

— Барт Андерсън.

— Господин Андерсън, аз не ви познавам и съвсем не се интересувам от вашите затруднения! Не мога да си представя защо искате да разговаряте с мен. Аз самата нямам желание да го сторя...

Окачих си търпеливата усмивка. Май няма да е толкова лесна, колкото си представях.

— Тук сте абсолютно права, госпожо Хамел — рекох. — И най-искрено ви уверявам, че не бих проявил такова нахалство, ако не ставаше въпрос за вашите лични интереси... Затова ви предлагам да ме изслушате.

— Ако не си тръгнете още в тази секунда, ще повикам келнера! — отсече тя. От тона ѝ разбрах, че не се шегува.

Е, добре тогава, рекох си. Ще си го получиш без никакви увъртания. Извадих визитната си картичка, поставих я на масата пред нея и тихо казах:

— Вашият съпруг ме нае да ви наблюдавам, госпожо Хамел!

Точно в десетката! Лицето ѝ изгуби всякакъв цвят, очите ѝ хлътнаха, раменете ѝ конвулсивно потръпнаха. В продължение на няколко дълги секунди тя не помръдваше, погледът ѝ беше закован в картичката.

Дадох ѝ необходимото време, но това съвсем не означаваше, че изгубих своето. Очите ми не изпускаха едно страхотно маце с дълги бедра, едри гърди и сламеноруса коса, което царствено пресичаше терасата по посока на басейна. Точно с такива котенца обичам да се забавлявам, разбира се, когато портфейлът ми не е прекалено изтънял... Зяпах плавните въртеливи движения на съвършеното дупе и си давах сметка, че не зяпам сам. Същото вършеха и няколко тлъсти богати безделници с бели косми по шкембетата и изпъкнали синкави вени по паешките крачета.

Изчаках дупето да изчезне от погледа ми и едва тогава го насочих обратно към пребледнялото лице на Нанси Хамел.

Тя продължаваше да гледа визитната ми картичка.

— За да бъдете наясно със ситуацията, най-добре ще бъде да прочетете тези две писъмца — рекох аз с поверителен тон и измъкнах листовите от портфейла си. — Именно те са накарали съпруга ви да поиска тази рутинна услуга от мен...

Тя вдигна глава, очите ѝ приличаха на черни дупки върху бяла хартия.

После протегна ръка към писмата. Синкавата хартия прошумоля между пръстите ѝ. Аз запалих цигара и се въоръжих с търпение. Всичкото време на света беше мое. Постановка като тази изисква бавни и търпеливи действия. Не я гледах, извърнах се към някаква възрастна двойка, която тъкмо се настаняваше през няколко масички от нас. Мадамата, някъде около шестдесетте, беше силно изрусена. Дебелото ѝ тяло бе натъпкано в бикини. Косата на мъжа беше боядисана в черно. Бюстът му беше не по-малък от гърдите на онова маце, което мина преди малко, на козината по гърба му можеше да завиди всяко уважаващо себе си шимпанзе.

Каква мъка е старостта, рекох си. Ето ги — стискат живота за гушата с някаква мрачна решителност, искат да забравят, че зад ъгъла ги чака гробището... Блъскат с ръце и крака и се борят да останат на ринга...

Нанси остави писмата на масичката.

— Тези писма са написани от мъжа ми — рече. — Уолдо Кармайкъл е името на главния герой на романа, който пише в момента.

Зяпнах от изненада. Останах неподвижен на мястото си толкова дълго, колкото го беше сторила и тя преди малко. После бавно започнах да се съвземам.

— Трябва да има някаква грешка, госпожо Хамел... — промърморих.

— Няма никаква грешка. Хартията е тази, която използва съпругът ми, познавам и машината. Писмата са писани от него!

— Но защо?

Тя ме погледна право в очите и тихо отвърна:

— За да има причина да наеме детектив!

Възвърнах напълно самообладанието си. *Да има причина за наемането на детектив!* Умът ми бясно препускаше. Добре, това наистина е възможно. Но защо иска да следят съпругата му?

Взех писмата, натиках ги в пликовете и ги прибрах в портфейла си. Умът ми продължаваше да препуска. Усещах погледа ѝ и си надянах безизразната маска.

— Има известни усложнения, госпожо Хамел — промълвих най-сетне аз. — Наистина се намирам в деликатно положение, както вече ви споменах. Наблюдавам ви в продължение на четири дни, в края на седмицата трябва да представя подробен доклад за вашите действия.

Очите ѝ продължаваха да са заковани в лицето ми, стори ми се, че в зениците им се появи някакво напрежение.

— Какви усложнения? — попита тя с леко одрезгавял глас. — Пращайте си доклада. В него не може да има нищо, което да разстрои съпруга ми. — Тялото ѝ помръдна, сякаш се готвеше да стане.

— Не си отивайте, госпожо Хамел — тихо се примолех аз. — Преди два дни ви проследих до пиратските острови, използвах услугите на един хеликоптер...

Тя пребледня и затвори очи, пръстите ѝ се свиха в юмруци.

— Сама виждате, че съм в затруднение, госпожо Хамел — продължих аз, без да свалям очи от лицето ѝ. — На един от тези острови се натъкнах на лицето Алдо Пофери, търсен от полицията за серия от убийства. Вие и вашият моряк превозихте до материка Пофери и съпругата му. В момента те се укриват в града и аз зная

точно къде. Нима мислите, че съпругът ви няма да се разстрои, ако всички тези факти бъдат отразени в моя доклад?

Тя седеше неподвижно, очите ѝ бяха заковани върху стиснатите юмруци. Остана в това положение няколко дълги минути, аз търпеливо чаках. Можех да си позволя този лукс — тя наистина трябваше да вземе своето важно решение. Беше в ръцете ми и нямаше нужда да я притискам повече. Исках сама да стигне до правилното решение.

— Ще изпратите ли този доклад? — най-сетне попита тя.

— Тъкмо това е въпросът, госпожо Хамел — отвърнах. — Поставете се на мое място и ще разберете затруднението ми. — Направих пауза, която запълних с приятелски-доверчивата си усмивка. — Господин Хамел ме нае, всъщност нае бюро, в което работя... Цялата работа ще му струва пари. Аз съм просто един от двадесетте детектива, които работят в това бюро и получават мизерни заплати. За бюро господин Хамел може да е клиент, но това не означава, че е такъв и за мен. Откровено казано, госпожо Хамел, аз презирам мъжете, които са подозрителни към съпругите си... Но за съжаление съм принуден да върша тази работа, просто за да си изкарвам хляба... — Нова пауза, в която надяхах разтревожено-депресираната си физиономия. — Надявам се, че сега вече разбирате затрудненото ми положение...

— Мисля, че го разбирам — отвърна тя, без да ме гледа. — Продължавайте.

— Всъщност това е всичко, госпожо Хамел. Разполагам с два рапорта, всеки от тях може да бъде изпратен на господин Хамел. Първият от тях несъмнено ще го убеди, че се е заловил с нещо, което е под достойнството на съпругата му...

Отново извадих портфейла си и ѝ подадох копията от докладите. В първия действително пишеше, че съм я следил в продължение на четири дни и не съм открил нищо нередно в поведението ѝ. Тя го прочете.

— А вторият?

Подадох ѝ го. Вътре беше всичко: пиратският остров, Алдо Пофери заедно с подробно описание на дейността му, Джош Джоунс, бар „Аламеда“.

Този път я наблюдавах изкъсо. Лицето ѝ пребледня още повече, ръцете ѝ видимо трепереха, когато остави хартията върху масичката.

— Какво да правя, госпожо Хамел? — попитах я аз. — Сама разбирате, че би трябвало да предам на съпруга ви именно втория доклад. В противен случай ще изгубя работата си, а, честно казано не съм готов да го сторя... Едновременно с това ми се иска да ви помогна. Вече ви казах, че не обичам мъжете, които подозират жените си... Ето в това се състои моето... затруднение...

Тя седеше напълно неподвижно, очите ѝ бяха сведени надолу. Изчаках известно време, но тя мълчеше. Накрая реших да ѝ помогна:

— Разбира се, затруднението ми ще изчезне в момента, в който вие, примерно казано, бихте ме наели да се грижа за интересите ви... Това автоматически ще ме освободи от задължения към господин Хамел. Ако работя за вас, без колебание ще изпратя първия от двата рапорта...

— Разбирам — промълви най-сетне тя, после, без да ме гледа, попита: — Ще приемете ли да работите за мен?

Ето, вече сме почти у дома, рекох си аз. Разбира се, както при всяка сделка, всичко ще зависи от цената. Още не бяхме стигнали дотам, но вече бяхме близо...

— С истинско удоволствие, госпожо Хамел — отвърнах и сам се изненадах от искреността на гласа си.

— В какво ще се изразява вашата работа? — Този път ме гледаше право в очите, погледът ѝ беше внимателен и доста по-спокоен. Презрението в него обаче остана и това донякъде нарани самолюбието ми.

— Господин Хамел ще получи първия от моите два рапорта — онзи, безобидния — отвърнах. — В случай че не остане доволен, ще продължавам да го охранявам с подобни рапорти, докато най-накрая се успокои.

Млъкнах и зачаках. Тя също. Накрая се принудих да си окача любезната усмивка.

— Това е всичко, госпожо Хамел — рекох, тъй като пронизителният ѝ поглед започна да ми действа на нервите.

— Естествено, вие ще очаквате да ви бъде заплатено за труда — каза тя.

Най-сетне, въздъхнах вътрешно аз. Стигнахме до цената.

— Отношенията ни ще бъдат строго делови, госпожо Хамел — кимнах аз. — Да, наистина ще очаквам да ми бъде платено. Трябва да



се живее, нали? А ако се разбере, че предоставям във фирмата си фалшиви доклади, доста ще позагазя... — Разширих усмивката си и продължих: — Притежавам разрешително за детективска дейност и честно ще ви призная, че не притежавам нищо друго... Работата за вас означава да рискувам това разрешително, госпожо Хамел. Изгубя ли го, ще бъда изхвърлен на студа и никой няма да ме погледне... Едва ли мога да разчитам да упражнявам професията си... Казвам всичко това, за да разберете с какво точно е свързано вашето предложение за работа...

— Колко? — попита тя. Гласът ѝ беше тих и заплашителен, очите ѝ се присвиха. — Съпругът ми наистина е богат, но аз притежавам доста ограничени лични средства...

Пратих любезната усмивка на заслужена почивка и я възнаградих със студения си поглед на полицаи.

— Госпожо Хамел, връзката ви с италиански терористи, търсени за най-малко пет предумишлени убийства, ви поставя в доста опасно положение. Би трябвало да прецените какво рискувате, преди да им дадете подслон. Не е моя работа да ви питам защо сте го направили. Но в момента рискувате арест и обвинение в съучастие на тежко престъпление. Същото заплашва и мен, в случай че приема предложението ви. Затова ви предлагам помощта си срещу сто хиляди долара.

Тя отскочи назад, сякаш я бях ударил през лицето.

— Сто хиляди долара! — възкликна мадамата с треперещ глас. — Не бих могла да платя такава сума!

— Това са моите условия, госпожо Хамел, ваша работа е откъде ще намерите парите! — Говорех твърдо, продължавах да я гледам с полицейския си поглед. — Съпругата на Ръс Хамел би могла да събере сто хиляди долара. Не ми казвайте, че той е скръндза и не ви е подарявал скъпи бижута. Огледайте се, преценете си възможностите. Давам ви срок до края на седмицата. В събота сутринта ще изпратя рапорта си на господин Палмър. От вас зависи кой от двата ще отпътува за Парадайс Ларго. В петък по това време ще ви чакам тук. Носете парите. Ако ви няма, в събота сутринта господин Палмър ще разполага с втория рапорт. — Изправих се на крака и добавих: — И още нещо, госпожо Хамел... Не тичайте веднага при Пофери. Той е професионален убиец. Доста време съм бил в бранша и умея да вземам

предпазни мерки. Не се страхувам от него, но за всеки случай съм оставил копие от втория рапорт при адвокатата си. Ченгетата ще го получат в момента, в който с мен стане някакво нещастие. Още сега мога да ви уверя, че сто хиляди долара са нищо в сравнение с десет години затвор.

Махнах полицейския поглед и я дарих със слънчевата си усмивка. Тя седеше и ме гледаше, неподвижна като восъчна фигура.

Обърнах ѝ гръб и се отдалечих. Бях абсолютно сигурен, че ще намери парите.

*Сто хиляди долара!*

Господи, боже мой!

На крайбрежието кипеше живот. Натоварени здраво с раци, омари и различни видове риба, лодките на ранобудните рибари вече се прибираха в пристанището. Туристите ги зяпаха и щракаха с фотоапаратите си. Ал Барни омайваше възрастен мъж с къси панталони, очевидно очаквайки в замяна някоя и друга бира.

Започнах да си пробивам път сред навалищата, насочвайки се към Краб Корт. Свърнах в тясната уличка и налетях право на детектив Том Лепски.

— Здравсти, Барт.

— Здравсти, Том — спрях се аз и се усмихнах. — Как вървят нещата?

— Още душим — изду бузи той. — Все се питам, кой може да е видял сметката на Пит и едно четиринадесетгодишно хлапе...

— Моята версия вече я казах на Лу — рекох. — Убийство за отмъщение, хлапето просто е имало нещастieto да бъде там.

— Възможно е. А ти какво правиш тук?

— И аз душа — отвърнах и се отместих встрани. — Пак ще се видим, Том.

Пръстите на Лепски се увиха около ръката ми.

— Колдуел е убеден, че Пофери не е тук, но аз все още си го харесвам за двойното убийство — рече. — Затова си отваряй очите.

— Ти ще си първият, на когото ще съобщя, ако го видя — отвърнах аз, освободих ръката си и поех по уличката. Пред арката, от която се отиваше на Краб Корт, спрях и се огледах. От Лепски нямаше

следа. Шмугнах се в дворчето и продължих нататък, към вонята на развалено, която ме удари в носа. Хлапета ритаха топка във второто дворче. Видяха ме, зарязаха топката и ме зазяпаха с подозрение в очите. Продължих пътя си. Играта се възобнови в момента, в който минах в съседното дворче.

На избеляла от времето табела пишеше „Лобстър Корт“. Открих номер две и поех по паянтовите стълби. Вонята беше нетърпима, парапетът — готов всеки миг да се срути. Дървените стъпала заплашително се огъваха под тежестта ми. Продължих изкачването. Някъде гърмеше пуснат до края телевизор, ругаеше жена, носеше се бебешки плач, примесен с кучешки лай. Най-сетне се добрах до последния етаж, леко скосен от наклона на покрива. Пред мен имаше само една врата, жегата беше такава, че лесно бих могъл да си изпържа яйца на нея. Едри капки пот се затъркаляха по лицето ми. Почуках на вратата и зачаках. Беше ми трудно да дишам. Почуках втори път и вратата се отвори.

На прага застана Джоуи, лицето му светна в приятелска усмивка.

— Здравсти, Джоуи — рекох. — Как издържаш на тази жегга, по дяволите?

Той се дръпна да ми направи път. Озовах се в малка стая, осветена от висока капандура на покрива. Обзавеждането се състоеше от три легла, три стола, маса за хранене и очукан радиоапарат. Капандурата беше широко отворена, но въпреки това стаята беше гореща като фурна.

— Някакви новини за мен, Джоуи? — попитах аз и неволно пристъпих по-близо до капандурата.

— Джимбо е на пост, господин Андерсън. Те са още там.

— Сигурно ли е?

Той кимна с глава.

— Още са там.

— Но може да се преместят — рекох и извадих десетдоларова банкнота от съвсем изтънелия си портфейл. — Искам да ги наблюдавате отблизо, Джоуи. Искам да зная къде ще отидат, в случай, че решат да се преместят.

— Няма проблеми, господин Андерсън. Ей сега ще изтичам да предупредя Джимбо.

— И внимавайте, Джоуи.

Усмивката му се стопи, очите му опасно проблеснаха.

— Ще внимаваме, господин Андерсън — проська. — Убиха Томи, но с мен и Джимбо ще им преседне!

— Все пак внимавайте.

Тръгнах си.

Върнах се при паркираното на крайбрежната улица мазерати, запалих мотора и поех по Оушън Промънейд. Беше време за обяд и се отбих в едно рибарско ресторантче, което посещавах от време на време.

Съдържателят виетнамец ме отведе на една от ъгловите маси. Няколко туристи вече обядваха, но напливът все още не беше настъпил. Поръчах си специалитета за деня, запалих цигара и се залових да правя рекапитулация на предобедната си дейност.

Е, момчето ми, рекох си. Най-накрая хвърли въдица за едра риба!

*Сто хиляди долара!*

Започнах да си мечтая какво ще направя, след като Нанси Хамел ми връчи балата. Бях убеден, че тя ще съумее да събере мангизите.

След като ми плати, аз ще предам отрицателния си рапорт на полковника. Той ще го предаде на Палмър, а Палмър — на Хамел. Онзи ще се откаже от наблюдението — иначе наистина би трябвало да иде на психиатър. Полковникът ще му представи сметката, а аз ще получа закъснялата си отпуска. Със сто хиляди долара в сакчето ще бъда волен като птичка, Парадайс сити положително би престанал да ме интересува. С толкова мангизи мога да отлетя накъдето си поискам. Цял живот бях мечтал да наема яхта и да направя една продължителна обиколка в района на Бахамските острови. Ще взема и Бърта да ми прави компания, разбира се.

Залових се за специалитета и продължих да си фантазирам. Господи, какъв живот ме очаква!

После в главата ми се появи една доста обезпокоителна мисъл. Ами ако Нанси не донесе мангизите? Ако се окаже достатъчно глупава или достатъчно умна да ме прати по дяволите?

Какво ще стане тогава?

Отместих чинията и запалих цигара. Този ход на мисли беше решително неприятен, но бях свикнал да гледам на нещата и откъм двете им страни. И така, какво ще стане, ако Нанси не донесе парите?

Замислих се по този неприятен въпрос и бързо стигнах до заключението, че не съм в състояние да ѝ окажа допълнителен натиск. Моето положение не се отличаваше кой знае колко от нейното. Тя прикриваше двама търсени от закона убийци, но същото правех и аз — дори и само с мълчанието си! Ако мадамата не успее да събере парите или пък просто реши да не плати, аз не можех да я заплашвам с полицията. Винаги може да им светне, че съм се опитал да ѝ измъкна сто бона. А ченгетата поначало са склонни да приемат, че частните детективи вземат подкупи. Каквито и да ги дрънкам, резултатът ще бъде един — ще ме приберат на топло и ще ме подложат на специална терапия. И първият им въпрос ще бъде: защо не съм ударил камбаната, след като съм научил кой е Пофери и къде се укрива? А на такъв въпрос не мога да отговоря убедително. Нито сега, нито по-късно.

Започнах да се изпотявам.

Хей, това звучи доста обезпокоително, рекох си. После си наложих спокойствие. Спокойно, момчето ми. Пред теб има още доста път. Не можеш да прибереш сто бона, без дори да се поизпотиш. Затова трябва да си оптимист. Шансовете на мадамата да разбере, че и аз съм в същия кюп, едва ли надвишават 40 процента. Може да събере мангизите, но може и да не успее. А може и да усети, че блъфирам. И това ще е краят. Пак ще дам отрицателния доклад на полковника, а дрънканиците на Бърта за изстискване на разни богати безделници ще си останат просто дрънканици...

Наетата яхта и разкошната фигура на Бърта с чаша шампанско в ръка постепенно се превърнаха в недостижим мираж. Но петък все още не беше дошъл, може би ще имам късмет и Нанси ще ме чака с балата...

Насочих мислите си, към Ръс Хамел и анонимните писма. И тук загадката не беше малка. В съзнанието ми изплуваха думите на Нанси: „Съпругът ми е написал тези писма. Уолдо Кармайкъл е името на главния герой в новата му книга“.

Беше ги казала с такова убеждение, че аз неволно ѝ повярвах. Но защо един богат и известен писател ще си пише анонимни писма сам?

Обяснението на Нанси беше, че му е трябвал претекст, за да се обърне към детективската агенция.

Замислих се върху него. Може би това действително е така. Нямам представа как писателите създават своите сюжети, имаше

голяма вероятност анонимните писма да са част от интригата на новия му роман и той просто да проверява нейната достоверност. Хамел е достатъчно известен и достатъчно богат, за да си позволи подобен ход. Още повече, че не му е необходимо да контактува пряко с детективското бюро, защото си има Палмър. Лично на мен ми се струваше, че това е странен начин да се сдобиваш с автентични материали за своята книга, но Хамел можеше да си позволи подобна ексцентричност.

Искал е да разбере по какъв начин се осъществява тайното наблюдение над съпруги и съпрузи и е използвал за целта собствената си жена. *Като предварително е бил убеден, че тя води безупречен живот!* Но за съжаление се е натъкнал на истинско змийско гнездо.

За пръв път откакто работех за бюроа „Парнъл“ аз открих, че нямам никаква работа.

Вече нямаше смисъл да ходя в кьнтри клуба и да зяпам подир Нанси. Тя спокойно можеше да прави каквото пожелае. Разполагах с целия следобед лично за себе си, надвечер просто трябваше да се отбия в службата и да кажа, че нямам нищо интересно за докладване.

Започнах да кроя планове как да употребя следобеда, когато изведнъж се сетих, че в това малко и луксозно градче се разхождат още деветнадесет платени служители на „Парнъл“ и всеки си гони задачите. Лесно биха могли да ме засекаат, докато се шляя. Двамата с Чик минавахме за най-добрия екип на полковника и това не се харесваше кой знае колко ни останалите колеги. Винаги съществуваше опасността някой от тях да ми забие ножа в гърба.

Затова се качих в колата и неохотно подкарах към клуба. От Нанси нямаше и следа, но в замяна на това на терасата се беше изтегнал Лари Фрейзър — един от детективите на Парнъл. Той ме обичаше толкова, колкото вие бихте обичали дупка в челото си.

Погледна ме с хладен и безразличен поглед на непознат, после ми обърна гръб. Приех го като знак, че не желае да разговаряме, и се спуснах към плувния басейн. Може би и той наблюдаваше някоя палава съпруга.

Обиколих басейна, уверих се, че Нанси не е и тук, после се върнах при колата си. Ако някой прояви интерес, Лари ще трябва да

признае, че ме е видял на работа.

Подкарах към пристанището, паркирах на крайбрежната и се насочих към пристана за яхти. Возилото на Хамел го нямаше, но затова пък Ал Барни си беше на мястото.

Приближих се и рекох:

— Дали е още рано за по една биричка, Ал?

Той ме дари с усмивката на гладна акула:

— Какво значи рано, господин Андерсън?

Влязохме в „Нептун“ и Сам донесе две бири.

— Госпожа Хамел отпътува ли с яхтата си, Ал? — зададох първия си въпрос аз.

Той пиеше на бавни глътки. Когато свали чашата от устата си, тя се оказа празна. Тропна я на масата и Сам побърза да донесе нова.

— Отплуваха преди около час — кимна Ал.

— Заедно с Джоунс? Той кимна.

— Никой друг?

Той отново кимна, надигна втората бира и отпи една глътка.

— Сега за Пит — смених темата аз. — Лепски не успя да изтръгне нищо от устата ти, нали?

— Той е едно глупаво и амбициозно ченге — намръщи се Барни. — Изобщо не ми говори за него!

— Имаш ли някаква идея за това, което се случи на Пит?

— Мога само да предполагам, господин Андерсън. Аз Пит го харесвах, нищо че пиеше толкова много... — Замълча за момент, после добави: — Но проблемът му беше, че постоянно си завираше носа в чужди работи...

— Чии работи, Ал?

Барни преглътна, лицето му стана безизразно.

— Наистина съм в течение на почти всичко, което става тук, господин Андерсън — рече той. — Но зная кога да бърборя и кога да си налягам парцалите!

След това изявление надигна халбата и на една глътка я пресуши. Направих знак на Сам да донесе още една, Барни се усмихна в знак на благодарност и рече:

— Само между нас ще ви кажа, че Пит започна да проявява прекален интерес към Алфонсо Диас. А мога да ви уверя, че Диас е наистина опасен човек!

— Какъв интерес, Ал?

Лицето на Барни отново стана безизразно.

— Не знам — отсече той.

И преди бях минавал по тая процедура с Ал, знаех наизуст отделните ѝ етапи. Бирата действително помагаше за определена информация, но храната беше тази, която превземаше крепостта изцяло.

— Изглеждаш ми гладен, Ал — рекох. — Какво ще кажеш за един хамбургер?

— Става — проясни се лицето на Барни. — Един хамбургер ще ми дойде много добре!

Направих знак на Сам и зачаках. След няколко минути той се появи с чиния сочни хамбургери, поръсени обилно с подправки и кръгчета лук. Постави я пред Ал и му подаде нож.

Изчаках Барни да погълне първия хамбургер, след което направих втория опит:

— Имам специален интерес към Диас — рекох. — Ще приема всяка информация с благодарност...

— Дръжте се по-далеч от него, господин Андерсън — промърмори с пълна уста Барни. — Вие сте ми приятел и ще съжалявам, ако ви се случи нещо... Затова се дръжте по-далеч!

— Защо?

— Толкоз по въпроса, господин Андерсън. Стойте си настрана и това е. — От начина, по който го каза, разбрах, че е излишно да настоявам. Реших да сменя темата.

— Джош Джоунс — рекох. — Нещо да ми кажеш за него?

— И от него стойте настрана — поклати глава Барни. — Лош негър!

— Ще хапнеш ли от онези подлютени кренвирши, които някога толкова харесваше, Ал?

Той продължително ме изгледа, после въздъхна и направи знак на Сам.

— Знаете слабостта ми, господин Андерсън — рече.

Сам се появи с чиния дребни кренвирши, залети с подлутен сос. Веднъж бях проявил глупостта да ги опитам и за малко не ми изгоря гърлото.



Барни се усмихна и започна да се тъпче с тази отрова. Очите му се насълзиха едва на петия кренвирш, тогава направи пауза и отпи глътка бира.

— Все още ли се интересувате от Джоунс, господин Андерсън?  
— попита той и почука с юмрук гърдите си.

— Да.

— Добре — кимна той и поверително се наведе над масата. — Ще ви кажа нещо интересно. Той чукаше предишната госпожа Хамел, сега се казва Глория Корт и живее при Диас. Доколкото мога да преценя, връзката им е все така тясна...

— Искаш да кажеш, че са го правили още докато тя е била омъжена за Хамел, така ли?

— Ами той им кара лодката — кимна Ал. — Често се случва, знаете...

— Така е — кимнах аз, после, стараяйки се да не гледам как отново се заема с отровните кренвирши, попитах: — А мислиш ли, че и втората госпожа Хамел може да е привлечена от Джоунс?

— Не, сър — намръщи се Барни. — Тази не. Тази е свестна. Щях да разбера, ако имаше нещо. Още повече, че всичко знам?

Погледнах часовника си и се изправих. Наближаваше 18.00.

— Трябва да тръгвам, Ал. Пак ще се видим...

— Разбира се, господин Андерсън. Благодаря за храната. — Залепи мазните си пръсти за ръкава ми и прошепна: — Помнете какво ви казах — стойте настрана от Диас и Джоунс!

Излязох на пристана и погледнах към входа на пристанището. Яхтата на Хамел вече се насочвате насам. Нанси беше на палубата, а Джоунс държеше руля. Потънах в навалищата и се насочих към паркираното мазерати. Не исках Нанси да ме забележи.

Прибрах се в службата и надникнах в канцеларията на Гленда.

— Полковникът те търси — кратко ми съобщи тя. — Можеш да влезеш.

— Неприятности ли, любима? — попитах аз.

— Питай съвестта си — отсече тя. — Хайде, влизай.

— Ти си ми истинска приятелка — рекох, после почуках на вратата на шефа и влязох.

Парнъл седеше зад бюрото си и прелистваше тънка папка.

— Какво ново по случая Хамел? — вдигна глава той.

— Нищо, сър. Съвсем нищо. Сутринта говорих с господин Палмър и му казах, че не можем да докладваме нищо особено. Той иска общ доклад за проследяването, надява се да убеди Хамел да се откаже...

— Напълно ли си сигурен, че госпожа Хамел не нарушава правилата за поведение и не се среща с други мъже? — попита Парнъл и заби в лицето ми проницателните си сини очи.

— Напълно, сър. Естествено, от това, което съм бил в състояние да видя. Днес следобед не успях да я проследя, тъй като излезе с яхтата си в открито море. Но когато я проследих с хеликоптера, тя просто се занимаваше с риболов. Мисля, че Хамел получава анонимни писма, за да му се попречи на работата, и нищо повече.

Парнъл кимна с глава.

— Напиши си доклада и ми го донеси — рече. — Аз ще го предам на господин Палмър. Гленда спомена, че трябва да излизаш в отпуск...

— Точно така, сър.

— О'кей, от утре си свободен. Приятно прекарване.

— Благодаря, сър.

Върнах се в кабинета си, извадих оригинала на първия от двата рапорта, а втория скъсах на дребни парченца. После отидох при Гленда.

— От днес съм в отпуска, любима — осведомих я аз. — Ако ми пожелаеш приятно прекарване, сигурно ще избухна в плач!

— Гледай да не закъснееш — отвърна тя и започна да чете творението ми.

Заряхах я и се отбих при Едуардс. Получих не само месечната си заплата, но и парите, които ми се полагаха за годишен отпуск. Отново бях богат!

Чик ме чакаше в кабинета. Протегна ръка в момента, в който се появих на прага. Пуснах му петдесетак и ръката се оттегли.

— Къде ще ходиш на почивка? — попита той.

— Не мога да си позволя да ходя където и да било — рекох. — Ще позяпам мадамите по плажа и ще си почивам. Мисли си за мен. Ако случайно те срещна да се препъваш някъде по поредната задача, непременно ще те черпя едно питие...

— След като ми вземеш някой кинг на заем — ухили се Чик и се изправи на крака. — Мисля да си тръгвам. Приятно прекарване, Барт. И гледай да не изхарчиш всичките си пари!

— Само част от тях — обещах аз и измъкнах бутилката от чекмеджето. — Няма ли да му ударим по едно на раздяла?

— Имам среща — поклати глава Чик и се насочи към вратата. Там спря и се обърна: — А, щях да забравя... Получих нещо за теб. Пристигна преди около два часа, от ФБР. — Извади запечатан плик и го подхвърли на бюрото ми: — Каква кореспонденция поддържах с Колдуел?

— Бях го помолил да ми намери някоя по-евтина яхта под наем — отвърнах аз и поех плика.

— Гледай да не се удавиш — сви рамене Чик и излезе.

Огледах плика от всички страни, после бавно го разпечатах. Вътре имаше снимка на жена и кратка бележка:

„Обещах да ти пратя снимката на Лучия Пофери, съпругата на Алдо Пофери. Запомни я и си отваряй очите.  
Лу“.

Вдигнах снимката и се заех да я разглеждам. Руса мадама, двадесет и четири, най-много двадесет и пет годишна. Очите и бяха студени и зли.

Почувствах как тялото ми бе пронизано от мощен електрически заряд. Ако косата на тази мадама не беше руса, бих се закълел, че виждам Нанси Хамел!

Бръкнах с треперещи ръце в чекмеджето си, извадих някакъв флумастер и почерних русата коса. После отдалечих снимката от очите си.

Вече нямах никакво съмнение.

*Жената, търсена за две предумишлени убийства и съпруга на един от най-опасните италиански терористи, беше именно Нанси Хамел!*

## ПЕТА ГЛАВА

Фани Батли, нощната завеждаща архивата на „Парадайс сити Хералд“, вдигна глава при влизането ми. Просторното помещение беше изпълнено с метални шкафове, които съдържаха както пълното течение на вестника от деня на неговото излизане, така и всички снимки, публикувани в него.

Детективите от агенция „Парнъл“ бяха редовни клиенти на архивата, а Фани — живо цветнокожо момиче с любезно поведение, винаги беше готова да ни помогне.

— Здравей, Барт — поздрави ме с широка усмивка тя. — Не ми казвай, че още работиш, моля те!

— Здравей, Фани — пристъпих към бюрото ѝ аз. — От утре съм в отпуска, но трябва да приключа с едно-две неща...

— Блазе ти! Къде ще ходиш на почивка?

— Как къде? Тук, разбира се. Хората идват тук от цялата страна, защото аз трябва да заминавам другаде? — Приведох се над бюрото и добавих: — Ще ми трябва твоята помощ, мила. Искам да разбера кога, къде и за кого се е женил писателят Ръс Хамел.

— Нямах проблеми — отвърна момичето. — Седни ей там, а аз ще ти донеса всички материали, които сме публикували.

Настаних се зад широката маса и доволно въздъхнах. Това ѝ е най-хубавото на Фани — никога не задава излишни въпроси.

Запалих цигара и зачаках. Тя се зарови в картотеката си, после прекоси помещението и отвори един от металните шкафове. Извади подшитото с дебел картон месечно течение на вестника и го тръсна пред мен.

— А снимки на щастливата двойка? — попитах.

От друг шкаф се появи дебел плик с акуратно подгънато капаче и също кацна на масата.

— Това е всичко, с което разполагаме, Барт.

— Благодаря ти, Фани.

Тя се върна на бюрото и отново се залови за своята картотека.

Започнах със снимките. Ръс Хамел се оказа едър мъж с широко и приятно лице, леко посивял по слепоочията. Беше погледнал в камерата с онзи леко арогантен израз на присвитите си очи, който е типичен за богатите и уверени в успеха си хора. Насочих вниманието си върху снимките на Нанси. На всички без изключение тя носеше слънчеви очила с големи стъкла, които добре прикриваха по-голямата част от лицето ѝ. Без тях едва ли някой би могъл да я разпознае, в случай че се сблъска с нея на улицата.

Зачетох материалите. В едно интервю Хамел споделяше, че двамата са се запознали в Рим. Връзката им се развила динамично и пълноценно, два месеца от деня на първата си среща вече били женени. Хамел заявяваше, че Нанси е твърде срамежлива за изявления пред печата и молеше да не бъде безпокоена.

Започнах да пресмятам и скоро установих, че Хамел се е запознал с нея преди около осем месеца. Спомних си твърдението на Колдуел, че престъпните ѝ действия в тандем с Пофери са започнали преди осемнадесет месеца, и вътрешно потръпнах. Излизаше, че е била съпруга на терориста, когато се е венчала за Хамел! Дали е пипнала писателя, за да се измъкне от Италия след бягството от затвора, придружено от две убийства? Твърде вероятно. Кой би си помислил, че новата съпруга на известен американски писател е търсена за тежки престъпления?

Прегледах още няколко броя, просто за да не пропусна някоя полезна информация, после станах и върнах папката в металния шкаф.

— Благодаря ти, Фани — рекох и оставих плика със снимките на бюрото ѝ. — Намерих каквото ми трябваше. Пак ще се видим. — Изпратих ѝ въздушна целувка и излязох.

Седнах зад волана на мазератито и се заех да обмислям следващите си ходове. Утре по обед беше срещата ми с Нанси в кънтри клуба. Оптимист както винаги, аз все още допусках, че мадамата може и да донесе балата мангизи. Но ако станеше обратното, вече разполагах с необходимите материали за допълнителен натиск. Няма как да не ми плати, ако ѝ кажа, че разполагам с доказателства за истинската ѝ самоличност.

Но тези доказателства се нуждаеха от спокойно и задълбочено обмисляне. Реших да се прибера у дома, да си кача краката някъде

нависоко и да поупражнявам мозъка си. Запалих мотора и потеглих. По пътя спрях до един бар, взех пакет сандвичи и продължих.

Когато завих към високия блок с апартаменти, иззад ъгъла изскочи малка фигурка и развълнувано започна да маха с ръце. Скочих върху спирачките и мазератито закова на място с противно скърцане на гумите.

Личицето на Джоуи се залепи за страничното стъкло.

— Не си отивай у дома, господин Андерсън — развълнувано каза момчето. — Чакай те там!

Зад гърба ми прозвуча нетърпелив клаксон. Джоуи изтича от другата страна, отвори вратичката и се настани до мен. Бавно приближих колата до тротоара.

— Заспа ли бе, нещастник? — изграчи шофьорът на колата отзад, изравнил се с мен. После даде газ и изчезна.

— Какво става, Джоуи? — попитах.

— Диас и Джоунс — отвърна задъхано момчето. — Проследих ги. Качиха се в твоя апартамент и още са там. Видях светлината на фенерчетата им в прозорците.

Тръпки ме полазиха по гърба. Нанси беше решила да се разправи с мен! Разказала е на Диас как се опитвам да я изнудя. Спомних си предупреждението на Ал Барни и почувствах струйките студена пот по гърба си.

— Грижа се за теб, господин Андерсън — смушка ме Джоуи.

— И още как! — признах аз. — Кротувай малко, ако обичаш. Трябва да помисля...

— Гладен съм, господин Андерсън — рече Джоуи и започна да развива пакета със сандвичи на седалката.

— Нападай — насърчих го аз. — Яж и мълчи!

Момчето се нахвърли върху сандвичите, а аз се запитах какво да правя. Спомних си за Пит, който несъмнено се беше доближил до Диас повече от необходимото и беше намерил смъртта си. Спомних си и за лъжата, която бях тръснал на Нанси — че съм оставил копие от истинския рапорт при адвокатата си. Който не само я обвинява пряко, но и съдържа данни за местонахождението на Пофери. Вероятно Диас е отгатнал блъфа и е решил да вземе нещата в свои ръце. Следователно аз трябва да превърна този блъф в истина — да напиша подробни показания, които да включват и новата информация — Нанси е съпруга

на Пофери. После ще покажа копие от тези показания на Диас, плюс разписка, удостоверяваща, че оригиналът действително се намира у адвоката ми. Само по този начин бих могъл да блокирам намеренията на опасния мексиканец.

Размислих още малко и стигнах до заключението, че трябва да се върна в службата и да използвам пишещата машина на бюрото си. Нощният пазач ще ме пусне, а биещото на очи мазерати може да изчезне в подземния гараж.

— Добре, Джоуи — рекох. — Върни се обратно и продължи да наблюдаваш. — Подадох му визитната си картичка и добавих: — Позвъни ми в момента, в който си тръгнат.

Момчето кимна с глава, устата му продължаваше да работи. Блестящите му очи не се отделяха от лицето ми. Разбрах намека и му подадох банкнота от двадесет долара. То я грабна, усмихна се широко и миг по-късно вече го нямаше.

Позвъних няколко пъти на вратата на Бюрото, преди Джаксън — нощният пазач, да я отвори.

— Нещо сте забравил, господин Андерсън? — учуди се той, докато аз го заобикалях и се насочвах към асансьора.

— Утре излизам в отпуска и трябва да си разчистя бюрото — отвърнах.

— Приятно прекарване, господин Андерсън.

Дано е приятно, рекох си. Ох, дано!

Оформянето на показанията ми отне почти два часа. Направих ги в три екземпляра, после отидох в стаята на машинописките и включих копирния апарат. Направих по три копия и на снимките на Пофери и Нанси, които бях получил от Колдуел.

Върнах се в моя кабинет и към всяко копие от показанията прикрепих по един комплект снимки. Сложих ги в отделни пликосе, върху които предварително бях начукал с главни букви следния текст: „В случай на моята смърт или изчезване да бъде предаден лично на Терел, началника на полицията в Парадайс сити“.

Оригиналите на показанията и снимките напъхах в нов, по-голям плик, който адресирах до Хауърд Селби — опитен и често използван от бюрото адвокат, който ми беше близък приятел. Надрасках му кратко писъмце, в което обяснявах, че съм по следите на опасна банда и събирам улики срещу нея. Молах го да поеме съхранението на

запечатания плик до приключването на задачата ми. Просто като предпазна мярка. В случай, че чуе за смъртта или изчезването ми, веднага да предаде плика на полицейския началник Терел. Като доказателство, че е получил плика и е разбрал правилно моите указания, го молах да ми изпрати писмено потвърждение на домашния адрес, най-късно утре до обяд.

Офисът на Селби се намираше в една и съща сграда с агенцията, но на петия етаж. Слязох дотам с асансьора, пуснах плика в кутията му и се върнах обратно.

Нощният пазач внимателно наблюдаваше странните ми маневри, но се въздържа от въпроси и коментари.

Седнах зад бюрото и си позволих нещо, което наподобяваше усмивка. Бях почти в безопасност. Втория плик напъхах в чекмеджето, в което държах уискито си. Видях, че в бутилката е останала малко течност и я прехвърлих в чашата си. Третия плик сгънах и напъхах в портфейла си.

Отпих глътка уиски и отново си представих, че съм притежател на сто хиляди долара. Дали утре по обяд Нанси ще се появи на срещата в кънтри клуба? Едва ли, признах си аз. Беше предпочела да потърси помощта на Диас, а той веднага е хукнал да ме дебне у дома. Въпросът беше дали ме дебне с пицов, или е готов за преговори?

Довърших питието и се замислих за още едно. Точно тогава оживя телефонът.

— Преди пет минути си тръгнаха, господин Андерсън — съобщи гласчето на Джоуи. — Връщат се в бар „Аламеда“.

— Благодаря ти, Джоуи — рекох. — Сега иди да се напиш. Как е Джимбо?

— Той наблюдава „Аламеда“, господин Андерсън.

— Продължавайте в същия дух — рекох. — Ако има нещо ново, ще ме търсите у дома.

— Добре, господин Андерсън.

Аз също се нуждаех от малко сън. Казах лека нощ на пазача, качих се в колата и се прибрах у дома.

Свърших не лоша работа за напрегнат ден като този, рекох си. А утре е денят на веселбата!

Обиколих навсякъде, но нищо не беше пипано. Ако не беше купчинката пепел от пура върху килима, едва ли бих разбрал, че съм



имал неканени гости.

Утре! Вече бях изготвил плановете си, чувствах се спокоен и уверен. Сложих резето на входната врата и тръгнах към спалнята.

Почти чувах нежното шумолене на зелените банкноти — най-хубавата музика за моите уши.

Събудих се рязко, някой натискаше продължително звънеца на входната врата. Изругах и погледнах часовника си. Беше десет и половина.

— Кой е? — извиках по посока на входната врата.

— От кантората на господин Селби — отвърна плах женски глас.

Отворих и поех плика от ръцете на чиновничката. Беше свито момиче с уплашен поглед — от онези, които вечно очакват някой да ги изнасили. Погледна ме крадешком и побърза да се изпари.

Разпечатах плика и прочетох съдържанието на писмото:

„Драги Барт Андерсън,

С настоящото потвърждавам, че получих за съхранение плик, върху който собственооръчно сте написали: «Да бъде предаден на господин терел, началник на полицията в Парадайс сити, в случай на моята смърт или изчезване». Взел съм необходимите мерки за сигурното съхраняване на документа и ще изпълня вашите инструкции.

С уважение, Хауърд Селби“.

Оставих писмото на масата, затананиках си и отидох в кухнята да си правя кафе. Вече бях сигурен, че съм взел всички необходими предпазни мерки.

В единадесет и половина, изкъпан и гладко обръснат, аз облякох фантастичния си костюм на сини и бледокремави райета, заключих апартамента и взех асансьора към подземния гараж.

Паркирах мазератито пред кьнтри клуба и влязох в просторното фойе. Часът беше 11.55. Попитах портиера дали е пристигнала госпожа Хамел.

— Не, сър, още я няма — поклати глава той. Седнах с лице към входа, запалих цигара и зачаках. Тя едва ли щеше да се появи, но аз се чувствах длъжен да изиграя ролята докрай. Имахме уговорка. Ще премина на резервния вариант само в случай, че мадамата не я спази.

Чаках до 12.30, после станах и се прехвърлих в ресторанта. Поръчах си прочутата клубна салата и се заех да я консумирам. Бавно и спокойно, без излишно бързане. После, просто за да бъда сигурен, направих една обиколка около тенискортовете и плувния басейн. Нанси Хамел я нямаше.

Значи резервният вариант.

Барт, момчето ми, рекох си, докато крачех към паркинга. Никой не може да получи сто хиляди долара, без да се потруди за тях. Хайде, започвай да се трудиш!

Спуснах се към пристанището, паркирах на известно разстояние от бар „Аламеда“ и започнах да си пробивам път през тълпата туристи. Дръпнах настрани мрежестата завеса против комари и влязох в просторното помещение.

На бара имаше двама-трима от местните пияници, няколко маси бяха заети от туристи. Келнерите мексиканци забързано ги обслужваха.

Приблжих се до бара и приех мазната усмивка на дебелия отвъд тезгяха.

— Господин Диас — рекох. — Къде мога да го намеря?

Свинските очички насреща ми се разшириха от учудване.

— Търсите господин Диас?!

— Глух ли си? — троснах се аз, после реших да смекча грубостта си с крива усмивка.

— Господин Диас е зает!

— Аз също — рекох. — Хайде, дебел, размърдай си задника! Кажи му, че го търси Барт Андерсън!

Той се поколеба за момент, после пристъпи към телефона в ъгъла. Каза няколко думи в слушалката, кимна с глава и затвори.

— Оттам — рече дебелият и махна с ръка към една врата в дъното на помещението.

Отидох и я отворих. Озовах се в нещо като кабинет. Голямо писалище срещу вратата, няколко шкафа за документи, второ, по-малко бюро встрани, оборудвано с телефон и пишеща машина.

Зад писалището седеше слаб и жилав мъж на средна възраст, дори кобра можеше да завиди на злобния блясък в малките му черни очички. Гъстата, намазана с брилянтин черна коса, се спускаше почти до раменете. Мустаците му също бяха гъсти и черни, засукани по посока на брадичката. Едва сега разбрах какво е имал предвид Ал Барни, когато ме предупреждаваше да стоя настрана. Тоя мексиканец наистина изглеждаше опасен.

— Господин Диас? — попитах аз, затворих вратата и се облегнах на нея.

Той кимна, вдигна клечка кибрит от бюрото и започна да си рови из зъбите.

— Вие ли представлявате Лучия Пофери? — попитах.

— Сбъркал си адреса, приятел — отвърна с ледена физиономия мексиканецът.

— Тогава може би Нанси Хамел? — попитах аз.

— Може би — призна неохотно онзи.

— Имахме среща с нея в кьнтри клуба — рекох, — но тя не дойде.

Той сви рамене, на лицето му се появи отегчено изражение.

— Очаквах да ми донесе една бала мангизи — оплаках се аз. — А не ми донесе нищо...

Той отново сви рамене, изражението му стана още по-отегчено.

Дадох си сметка, че ще ми е необходимо малко време. Придърпах един стол с твърда облегалка към бюрото и го яхнах наопаки. После извадих плика с показанията си и го пуснах на бюрото под носа му.

Той сведе очи и бавно прочете написаното върху него.

— Май искаш да умреш — рече тихо мексиканецът.

— Пит Левински може и да е искал, но аз — не — отвърнах. — Поне засега...

Веждите му леко помръднаха:

— На твое място не бих се обзаложил...

— Отвори плика и прочети съдържанието му — изгубих търпение аз. — Писал съм го специално за теб. А после може би ще престанеш да се държиш като слаб актьор и ще бъдеш готов на един разумен разговор.

Очите му гневно проблеснаха, но лицето запази безизразното си изражение. Ръката му напипа тънък нож и ловко разряза плика.

Запалих цигара и зачаках. Първо разгледа снимките. От израза на лицето му човек би заключил, че държи в ръце бели листове хартия. После се облегна назад и изчете петте страници написани на машина показания.

С това не бих се хванал да играя покер, рекох си и продължих да чакам.

Най-сетне отмести листовите настрана и ме погледна.

— Ето ти и това — рекох и му подадох писмото разписка на Хауърд Селби.

Той проучи и него, после го остави върху показанията.

— Намирисва ми на изнудване — рече. — Като нищо могат да ти лепнат петнадесет години...

— Като нищо — признах аз. — Но на нея ще лепнат двадесет, при това в някой смрадлив италиански затвор, на Пофери — също. Ти ще се разминеш само с пет, за укриване на опасни престъпници...

Той протегна ръка към дървената кутия в ъгъла на бюрото и извади от нея дебела хаванска пура. Отхапа крайчето ѝ, изплю го на пода и бавно я запали.

— Какво си намислил, Андерсън? — попита.

— Тя вече ти е казала — рекох. — И ти предлагам да се размърдаме. Дишането на един и същ въздух с човек като теб се отразява зле на здравето ми...

Той издуха дима в лицето ми, очите му гневно проблеснаха.

— Тя спомена сумата сто хиляди долара — рече. — Аз пък ѝ казах, че това е блъф...

— Можеш да провериш дали е блъф, или не — отвърнах. — Изборът е твой. Сто бона в брой, или удрям камбаната!

— След което се паркираш в пандиза...

— Няма да стигнем чак дотам. Тя ще намери сумата. Защото моите козове са по-добри — наведох се да угася цигарата в пепелника пред него и попитах: — Колко е успяла да събере до този момент?

— Достатъчно, стига да проявиш малко здрав разум.

— Колко?

— Петдесет бона.

— Сто ми звучи по-добре — поклатих глава аз.

Той отвори чекмеджето пред себе си и започна да вади пачки от по сто долара. Нареди пет върху плота, после извади и кожена чантичка с безупречна изработка.

— Петдесет хиляди, Андерсън — рече. — Готов съм веднага да ги сложа в тази красива чантичка.

Зяпах парите като омагьосан и чувствах как дланите ми започват да се потят. За пръв път в живота си виждах толкова мангизи накуп, направо ми прилошаваше.

— Седемдесет и пет — изграчих.

— Петдесет, Андерсън — поклати глава той. — Бъди разумен, мадамата наистина събра всичко, което можеше да събере.

Ръцете му започнаха да подреждат пачките в чантичката, а аз го гледах като хипнотизиран. Давах си сметка, че трябва да се пазаря, но си давах сметка и за нещо друго — никога не бях вярвал, че ще успея изобщо да докопам някакви мангизи. Бях си мечтал да го сторя, но това си бяха обикновени фантазмагории... А сега, в този кратък миг, направо ми тикаха в ръцете петдесет хиляди долара! Не можех да повярвам!

Той затвори чантичката и я побутна към мен.

— Не се връщай за още, Андерсън! — Гласът му беше тих, но заплашителен. — Изнудвачите са алчно племе, но в този случай плащането ще бъде единствено. Ясно ли ти е?

— Да — изграчих аз и станах от стола.

— Мога да ти обещаю нещо, Андерсън — все така тихо добави мексиканецът. — Ще ти се случи нещо безкрайно неприятно, ако случайно решиш да цицаш още. Лично аз ще се погрижа за теб. И ще умреш бавно, много бавно... Разбираш ли?

Очите му се заковаха в моите, по гърба ми полазиха студени тръпки. От малък се страхувам от змии, а в момента имах насреща си истинска, при това изключително опасна змия.

— Разбрахме се — рекох. — Вие се държите далеч от мен, аз се държа далеч от вас. — Взех чантичката и тръгнах към вратата. Там ми хрумна нещо и се обърнах: — Ти ли видя сметката на Пит и момчето?

— Това пък какво те засяга? — изгледа ме отегчено той и започна да натиква показанията ми обратно в плика.

Излязох от стаята, прекосих ресторанта и изскочих навън, под ярките слънчеви лъчи. Единствената ми мисъл беше час по-скоро да

скрия парите на сигурно място. Подкарах като бесен към банката, наех индивидуална касета и заключих чантичката вътре, като преди това измъкнах от нея пет банкноти по сто долара.

Тръгнах да се прибирам, но изведнъж се сетих за Джоуи. Върнах се обратно на крайбрежната улица, паркирах и закрачих бързо към „Лобстър Корт“. Наложих ми се доста да почукам, преди момчето да ми отвори. Беше само по гащета, лицето му бе подутото от съня.

— Май те събудих — рекох аз и минах покрай него.

— Няма нищо, господин Андерсън — отвърна Джоуи.

— Джимбо още ли е на пост?

— Да, господин Андерсън.

— Задачата приключи, Джоуи. Повикай го да се прибира. Няма нужда да ги следите повече. — Извадих петдесет долара от портфейла си и му ги подадох: — Стигат ли?

— Уха! — извика момчето и очите му блеснаха. — Благодаря, господин Андерсън! Вече не искаш сведения, така ли?

— Да, Джоуи, можеш да забравиш цялата работа.

Той ме погледна, на устата му се появи странна усмивка.

— Няма да я забравя, господин Андерсън. Те убиха Томи.

— Зная — въздъхнах аз. — Но по-добре не се занимавай с тях, те са опасни хора.

Момчето отново се усмихна.

— Ти си гледаш своята работа, господин Андерсън — рече. — А ние с Джимбо ще си гледаме нашата.

— Виж какво! — погледнах го строго аз. — Хлапета като вас не могат да се справят с такива гангстери! Те са професионалисти!

Той дълго ме гледа, после бавно кимна с глава:

— Както кажеш, господин Андерсън.

— Така те искам! — шляпнах го по рамото аз и затичах надолу по паянтовото стълбище.

Подкарах към дома и през цялото време си мислех за балата, която се гушеше в банковия трезор. Все още не можех да повярвам, че змия като Диас толкова лесно се раздели с петдесет хиляди долара! Но фактът си беше факт и аз бях богат!

Случаят трябва да се отпразнува. Хвърлих поглед към часовника на таблото — минаваше деветнадесет. Бърта би трябвало вече да си е у дома. Ако има среща, ще трябва да я отложим.

Оставих колата пред блока и взех експресния асансьор до апартамента си. Телефонът извъня в момента, в който затворих вратата зад гърба си.

Бърта, ухилих се аз. Това момиче надушва мангизите от двеста мили разстояние!

Грабнах слушалката и извиках:

— Здравсти, скъпа!

— Господин Барт Андерсън? — Гласът беше женски, но хладен и непознат.

— Аз съм — рекох. — Кой се обажда?

— Момент, ще ви свържа с господин Мел Палмър.

Изобщо не ме попита дали имам желание да разговарям с дебелака Палмър. Нещо в слушалката прещрака и насреща избоботи гласът на агента:

— Доста време се опитвам да ви открия, господин Андерсън — рече той с обвинителен тон.

— От днес нататък съм в отпуск, господин Палмър — хладно го уведомих аз. — Ако имате някакви претенции, ще ви моля да се свържете с бюрото.

— Предадох рапорта ви на господин Хамел — рече дебелият. — Той пожела да разговаря с вас лично.

— По какъв въпрос, господин Палмър? — примигнах объркано аз.

Онзи изпусна една дълбока въздишка, която, деформирана от телефонния кабел, прозвуча като предсмъртно стенание.

— Господин Андерсън, ако бях в състояние да предугаждам всички прищевки на господин Хамел, положително нямаше да се превърна в невротик — оплака се той. — Наредено ми е да ви предам, че утре сутринта в десет ще ви очаква у дома си.

— Кажете му, че съм в отпуск! — заядох се с леко злорадство аз.

— Моля ви, господин Андерсън! — изпъшка дебелият. — Господин Хамел ще ви очаква!

— Какво ще спечеля от това? — попитах.

— Не ви разбрах...

— Ще се наложи да работя по време на отпуската си — поясних аз. — А не бих го направил даром...

Онзи отчаяно простена.

— Чрез госпожица Кери ли трябва да ви компенсирам?  
— Пратете ми чек за сто долара, директно на мое име — рекох.  
— И нямате проблеми.  
— Много добре. Значи господин Хамел може да ви очаква, нали?  
— Може — великодушно отвърнах аз и прекъснах разговора.  
Господи, мангизите почнаха да валят отвсякъде, рекох си аз и набрах номера на Бърта.  
— Здравей, съкровище — извиках. — Познай кой ти се обажда!  
— А, ти ли? — хладно проточи тя. — Какво стана с парите, които ти дадох на заем?  
— Ти само за пари ли мислиш?  
— Къде са?  
— Спокойно, скъпа. Тази вечер отиваме да празнуваме. Каня те в грил-ресторант „Спаниш Бей“! Нещо да кажеш?  
— Да не си пиян? — подозрително попита тя.  
— Още не съм, но възнамерявам да го сторя — отвърнах. — А като гледам голямото удобно легълце насреща си, имам чувството, че ще станат и някои други хубави неща...  
Тя се засмя.  
— Добре, Барт. Кажи ми само ще можеш ли да ми върнеш парите?  
— Да, котенце. А ти ми кажи ще можеш ли да запълниш свободната възглавница...  
— След „Спаниш Бей“, така ли?  
— Преди.  
— А знаеш ли колко ще те обръснат за една вечеря по мой вкус?  
— Знам.  
— Е, това вече не мога да го повярвам! Банка ли си обрал?  
— Давам ти точно един час — отвърнах. — Ако след изтичането му те няма тук, леглото ще бъде заето от друго пиленце!  
Оставих слушалката върху вилката и ревнах:  
— Ю-хууу!  
Ей, хора! Някой да ми каже, че е тъпо да си богат?  
След четири коктейла е шампанско проявих лекомислието да й разкажа всичко. Настанил се удобно в малката зала на луксозния ресторант, аз поръчах вечеря, която накара очите на Бърта да се облещят от смайване.



— Как ще платиш всичко това, Барт? — зяпна насреща ми тя. Вероятно допускаше, че още след като ми взеха поръчката келнерите са позвънили в полицията.

Затова ѝ разказах. Не всичко, разбира се, но голяма част от историята.

— Цялата работа стана просто защото Нанси Хамел си позволяваше някои малки волности — заключих. — Мъкнейки се подире ѝ, аз изведнъж открих цяло змийско гнезденце!

— Тая патка? — не можеше да повярва Бърта. — Какво точно правеше?

— Това не е толкова важно — отвърнах. — Поканих я на разговор, предложих ѝ някои доказателства... Изобщо не ѝ мигна окото. Каза, че ще си откупи мълчанието ми и наистина го стори. Какво можех да направя? Тя все пак е дама, нали?

— Бях сигурна, че някой ден ще поумнееш — потупа ме по ръката Бърта. — Колко ѝ откъмна?

— Петдесет хилядарки.

Съжалих за думите си в момента, в който ги изрекох, но последният коктейл си беше свършил работата.

Бърта нададе такъв писък, че всички гости на ресторанта се обърнаха да ни погледнат.

— Не забравяй къде се намиращ, за бога! — прошепнах напрегнато аз.

— Петдесет хиляди долара?! — почти изстена тя и се наведе през масата. Устата ѝ упорито отказваше да се затвори.

— Точно така!

Пристигна келнерът и сервира порциите черен хайвер.

— Петдесет хиляди долара! — повтори тя в секундата, в която човекът се отдалечи. — Какво ще правиш с толкова много пари?

— На първо време двамата с теб ще отидем някъде да си починем — отвърнах. — Мисля да взема някоя яхта под наем и просто да се реем по вълните... Ще дойдеш ли?

— Само се опитай да ме спреш! — отвърна тя. — Остави тази работа на мен, скъпи! Имам богати приятели, дори в момента се сещам за един, който ще ни отпусне яхтата си почти даром... Четиричленен екипаж, готвач французин, стюард и неограничени запаси. — Очите ѝ артистично се извъртяха: — За колко време?

— Хей, я почакай малко — размахаях ръце аз. — Това ми звучи прекалено скъпо!

— За колко време? — повтори тя.

— Четири седмици, не повече...

— Зная, че тази яхта струва на приятеля ми около двадесет хиляди на седмица — рече Бърта. — Готова съм обаче да си заложа пликчетата, че ще ни я преотстъпи за същите пари, но за четири седмици! Представяш ли си?

— И как ще го направиш? — подозрително я изгледах аз.

— Той е нередовен. Цялата работа ще стане, ако приема да се разхождам без дрехи из къщата му, а той ме зяпа и ръкоблудства...

— И срещу това ще ти отпусне яхтата си за цял месец с всичките тези луксове? — недоверчиво я изгледах аз.

— Е, ще очаква да получи и някои допълнителни забавления — призна Бърта. — Но всички те ще бъдат секс с дистанционно управление, няма от какво да се тревожиш.

— Хубаво — рекох. — Кога тръгваме?

Поднесоха ни пушеното филе от съомга.

— Утре ще се срещна с него и ще уговоря подробностите — отвърна Бърта.

— Сигурна ли си, че ще приеме?

— Искаш ли да се хванем на бас? — намигна тя.

— Не искам — поклатих глава аз. — Може да съм богат, но не съм глупак!

В 9.45 на следващата сутрин величествено спрях пред бариерата, която ограничаваше достъпа до Парадайс Ларго. Чувствах се почти като един от тези, които живееха тук. Пазачът излезе от кабинката с ламаринен покрив и бавно се насочи към мен.

Едър, около петдесетгодишен мъжага със зачервено лице. Имаше рамене на щангист и корем, на който би завидял всеки японски борец. Лицето му ми се стори познато. Напрегнах паметта си. Ами, да!

Това беше Майк О'Флагърти — някогашен оперативен работник в агенцията на Парнъл. Беше се пенсионира месец след моето постъпване.

— Господи, Майк! — възкликнах. — Помниш ли ме?

— Барт Андерсън! — Косматата му лапа се мушна през прозорчето на колата и почти ми смаза пръстите. — Как си бе, момче?

— Какво правиш тук, окичен като коледна елха, по дяволите?

— Супер работа, Барт — ухили се той. — Постъпих веднага след като се пенсионирах. Не правиш нищо, само трябва да имаш страшна мутра. Особено ако притежаваш моите килограми. И ти плащат!

— Звучи много привлекателно — рекох. — Трябва да го запомня и да го използвам, когато ми дойде времето...

— Не е за теб, приятелче — засмя се Майк. — Територията тук е запазена само за сноби. Какво те води насам?

— Господин Ръс Хамел. Имам среща с него в десет часа.

— Наистина? — облещи се Офлагърти. — Господин Хамел е един от най-важните тук... Сега ще проверя, Барт.

— Какво има да проверяваш? — подвикнах аз. — Вдигай тая греда и ме пусни да вляза!

— Не става, братле — поклати глава той. — Това място с положителност е най-сигурното в щата Флорида. Никой не може да мине през бариерата без проверка на документите и без предварително уредена среща. Никой! Затова тук няма случаи на отвлечане, грабежи и изнасилвания. Ако не те проверя, веднага ще ме уволнят. Независимо, че те познавам!

— Само не ми казвай, че правиш същото и с тези, които живеят тук!

— Също ще бъда уволнен — изплю се в краката си О'Флагърти. — Повръща ми се от гаднярите, които живеят тук! Познавам им мутрите, зная наизуст номерата на колите им. Тоягата скача нагоре в момента, в който ги зърна. Накарам ли ги да чакат, става страшно — викат, псуват, заканват се... Но за външни хора проверката е задължителна.

— Сигурно е хубаво да си толкова богат.

Той изсумтя и се скри в кабинката си. След минута-две бариерата се вдигна.

— Карай направо — подвикна ми Майк. — Първата алея вляво, третият портал вдясно. Отгоре има телевизионна камера. Слез от колата, вдигни шофьорската си книжка към камерата, натисни червеното копче и чакай. Ще бъдеш допуснат в крепостта едва след

като някой скапан иконом реши, че може да си размърда задника до вратата.

— Господи, какви мерки за сигурност — въздъгнах аз и запалих мотора на мазератито.

— Това е положението, братче — рече О'Флагърти и още веднъж се изплю пред бариерата.

Изпълних инструкциите му и скоро се озовах пред петметров портал от здрави букови дъски, обкован с железни гвоздеи. Слязох от колата, извадих шофьорската си книжка и натиснах червеното копче до вратата. След около минута порталът бавно започна да се отваря. Наистина беше внушителен, къщата на Хамел не би могла да бъде обрана лесно дори и от най-опитните в бранша.

Подкарах по покритата с пясък алея, от двете страни на която се издигаха свежозелени цитрусови дървета. Скоро стигнах до разкошна къща в стил „ранчо“. Пред вратата чакаше негър в ослепително бял костюм.

Паркирах мазератито до някакъв форд комби и изтичах по стъпалата нагоре.

— Добро утро, господин Андерсън — малко сковано ми се поклони негърът. — Оттук, моля, господин Хамел ви очаква.

Последвах го в просторния вестибюл, боядисан в топли кафяви и оранжеви тонове. През къс коридор излязохме на широка веранда. Мраморен фонтан освежаваше горещия въздух, в басейнчето около него лениво помръдваха редки видове тропически риби. От целия им вид се излъчваше ситост и самодоволство. По верандата бяха пръснати леки столове и остъклени масички, вероятно използвани в прохладните вечерни часове. Прекосихме я транзит и спряхме пред масивна врата в дъното на дълъг коридор. Черният почука, отвори вратата и почтително отстъпи встрани:

— Заповядайте, господин Андерсън.

Представление, очевидно предназначено да ме впечатли. Не беше трудно, тъй като аз поначало лесно се впечатлявам от демонстрация на мангизи и власт.

— Влезте, господин Андерсън — покани ме сочен баритон от вътрешността на стаята. Баритон на изключително уверен в себе си човек.

Пристъпих в просторното, снабдено с климатична инсталация помещение и моментално ме обзе остро чувство на завист — стаята беше запълнена с неща, които винаги съм обичал — удобни кресла, ниски масички, безупречно излъскан под от тиково дърво с дебел килим, отлично заредено барче и голяма пишеща машина IBM на специална масичка. От огромния панорамен прозорец се разкриваше спираща дъха гледка към канала и заливчетата отвъд него.

Зад масивното писалище седеше Ръс Хамел. Точно както изглеждаше на снимка: квадратно лице, едра фигура, силен загар, приятни, открити черти. Стана от мястото си и ми протегна ръка.

— Благодаря, че се отбихте, господин Андерсън. Научих, че вече сте в отпуск.

Измънках нещо и стиснах ръката му. Той посочи едно от близките кресла и попита:

— Кафе, нещо за пиене, пура?

— Благодаря, засега нищо — отвърнах аз и седнах.

— Прочетох рапорта ви — рече той и почука по творението ми, кацнало върху широкото бюро. — Бас държа, че нямате представа защо потърсих услугите на детективско бюро за наблюдение над жена ми.

— Ще изгубите, господин Хамел — отвърнах аз, дарявайки го с леко смекчен вариант на полицейския си поглед. — Искали сте да получите автентичен материал за своята нова книга. За целта сам си пишете анонимни писма, нареждате на агента си да сключи договор с нас, използвате жена си за опитно зайче, а мен каните на разговор просто за да видите с очите си как изглежда едно частно ченге.

Той зяпна от изненада, после отметна глава назад и избухна в смях. Точно в този момент го харесах. Човек, който се смее така, не може да не ми стане симпатичен.

— Дявол да го вземе! — извика Хамел. — А аз си мислех, че никой няма да разбере! Как успяхте, Андерсън?

— Аз съм частен детектив, господин Хамел — отвърнах. — Професията ми изисква да разкривам подобни неща. Както вашата изисква да ги измисляте и да ги превръщате в интересни и добре продавани книги.

— Признавам, че ме впечатлихте, господин Андерсън — поклати глава Хамел, — наистина се чудех как е организирана работата на едно

детективско бюро. — На лицето му се появи широка усмивка: — Разкажете ми нещо за себе си, моля. Бих искал да ви включа в книгата си.

— Нямам нищо против, сър.

— Искам предварително да ви уведомя, че не обичам да губя времето на никого — добави Хамел. — Плащам за всичко, което получавам.

Господи, човече, рекох си. Май най-сетне навлизаш в златния си период!

— Това ме устройва напълно, господин Хамел — отвърнах. — Какво искате да знаете?

В продължение на около половин час водихме оживен разговор. Всъщност, говорех аз, а той ме прекъсваше с кратки, добре насочени въпроси. Интересуваше се от организацията в бюро, подготовката на оперативните служители, собствените ми качества. Въпросите му бяха умни и точни.

Най-сетне кимна с глава и рече:

— Благодаря ви много, господин Андерсън. Получих точно това, което ми трябваше. — Ръката му се насочи към подробния ми рапорт, на лицето му се появи широка усмивка. — Но това ми трябваше повече от всичко. Вашият рапорт е ценен не само за книгата, която пиша в момента, но и за личния ми живот.

— Така ли? — равнодушно попитах аз.

— Интригата на бъдещата ми книга се върти около съпругата на един хирург, която е значително по-млада от него. Съпругът получава анонимни писма и решава да следи хубавицата. Романът се гради върху ревността. Детективът представя рапорт, който по нищо не се различава от вашия. Съпругата на хирурга води безупречен, макар и малко самотен живот. Точно това ме накара да използвам жена си за примамка — тя също води безупречен и малко самотен живот. — Усмихна се и добави: — Не рискувах нищо. Бях напълно убеден, че вие ще ми предоставите доклад в този вид...

Отместих поглед и замълчах.

Господи, ако можеше да знаеш до какво змийско гнездо съм се добрал, положително нямаше да ми се хилиш толкова самодоволно, рекох си.

— Много съм ви благодарен, господин Андерсън — продължи той. — Едва след вашия рапорт си дадох сметка колко скучно живее моята съпруга, когато аз се заключа и се заема с поредната си книга. Затова реших на това да бъде сложен край.

Пак не казах нищо. А и какво ли можех да кажа?

— Благодаря, че ми отделихте от времето си, господин Андерсън — приключи той и се изправи. В ръката му се появи запечатан плик. — Моля да приемете това като хонорар.

— Благодаря, господин Хамел — поех плика аз и се насочих към вратата.

Черният иконом чакаше в коридора.

— Довиждане — рече Хамел, стисна ръката ми и се оттегли в покоите си.

Седнах в мазератито, запалих цигара и се запитах колко време ще изтече, преди Хамел да открие, че се е оженил за убийца. Ако има късмет, може и изобщо да не го открие. Пожелах му именно това, този човек ми беше харесал. А когато отворих плика и открих, че съм станал по-богат с цели петстотин долара, аз вече бях направо влюбен в писателя Ръс Хамел.

## ШЕСТА ГЛАВА

Нищо на този свят не е вечно, но все пак си струва да се изживее. Изтегнат върху палубата на луксозната яхта с Бърта до себе си, аз лениво си спомнях за четирите седмици, останали зад гърба ни като прекрасен, заснет на цветна лента филм.

Бърта действително успя да уреди чартирането на яхтата за двадесет хиляди долара, но ръкоблудецът очевидно беше поискал нещо повече от „секс с дистанционно управление“ и тя съответно му беше отказала. Затова сделката се оформи малко по-другояче — тя получава яхтата срещу горната сума, но ще плаща отделно за екипажа, храната и напитките. Бърта приела, тъй като не ставало въпрос за нейните пари, а за моите. Когато ми съобщи за промяната, аз с тъга си помислих за красивата купчина зелени банкноти, но после си спомних и това, което казваше баща ми: „Никога не се проявявай като скъперник, дори наистина да си такъв“. Затова рекох о'кей. Всъщност, за какво служат парите, ако не за харчене?

Посетихме Кайманските острови, Бермуда, Бахамите и Мартиника. Плувахме и се изтягахме на слънце, консумирахме най-добрата храна, която може да се купи с пари, пиехме по четири бутилки ледено шампанско на ден, към които прибавяхме постоянен поток от онези фантастични пуншове с ром, които превръщаха Бърта в толкова секси котенце, че дори аз имах известни затруднения в задоволяването на желанията ѝ. В свободното си време организирахме купони на борда за неизбежната тълпа богати безделници, които се навъртаха из луксозните курорти.

Прекарахме фантастично, но наистина всяко нещо си има край.

Бяхме взели курс към Парадайс сити и вечерта щяхме да сме там.

— Събра ли си багажа, скъпа? — протегнах се аз.

— Не ми напомняй, моля те — промърмори мрачно Бърта. — Искам това да продължава вечно!



— Аз също, но май ще е по-добре да си събираме парцалките — рекох аз и се изправих. — Първо моите, после твоите... Какво ще кажеш?

— Махай се!

Спуснах се в остъклената каюткомпания и се огледах. От устата ми се изтръгна дълбока въздишка. Човече, това дълго ще ти липсва, рекох си. Отворих стенния гардероб и с нежелание измъкнах куфара си.

На вратата се почука и на прага застана стюардът, който изпълняваше още ролята на иконом и снабдител. Беше висок и слаб мъж с остри черти, очите му бяха изразителни колкото излъскани от морските вълни камъчета. През цялото време на пътуването ни беше обслужвал перфектно, но аз все не можех да се отърва от усещането, че ноздрите му се свиват от едва забележима погнуса в момента, в който влезе в контакт с някой от нас.

— Ще бъда щастлив да събера багажа ви вместо вас, сър — обяви с достойнство той. — Доколкото разбрах, тази вечер ще ни напуснете...

— Точно така — кимнах. — Но идеята ти не е лоша. После можеш да събереш багажа и на госпожа Андерсън...

Наехме яхтата като семейство, ей така — в името на благоприличието. Но през цялото време подозирах, че не успяхме да заблудим нито тоя тип, нито капитана или някой от останалите членове на екипажа.

— Разбира се, сър — рече стюардът и ми подаде някакъв дебел плик. — Тук са всички разходи, сър. Обикновено оправяме сметките преди да акостираме...

— Няма проблеми — кимнах аз.

— Според установената практика двадесет и пет процента от общата сума се разпределя между екипажа, сър — добави евнухът. — С удоволствие ще свърша тази работа вместо вас...

— Двадесет и пет процента ли? — втренчих се в него аз.

Той ме гледаше като индианско божество, тънките му устни се присвиха в нещо като усмивка.

— Е, ако решите да увеличите сумата, няма да имаме нищо против, сър...

— Ясно, ясно — магнах с ръка аз и се преместих в салона. Седнах зад бюрото и отворих плика. Общата цифра възлизаше на 36 000 долара. Под нея с молив беше добавена сумата 9 000 — очевидно шибаните двадесет и пет процента. Всичко правеше 45 000 долара. Изпуснах въздуха от гърдите си с леко свистене, после се залових да преглеждам сметката. Всичко беше точно.

Взех молива и започнах да пресмятам. Оказа се, че в момента струвам точно две хиляди и триста долара. Докато четири седмици по-рано разполагах с малко повече от петдесет хиляди.

Качих се на палубата и се приближих до Бърта, която си наливаше шампанско.

— Това се казва бързина — похвали ме тя. — Наистина ли успя да си събереш багажа?

— Оставих това на онзи с каменното лице — отвърнах. — После ще събере и твоя...

— Ей такъв живот ми харесва, Барт — протегна се като котка тя. — Прекрасен живот!

— Виж колко ти струва той — рекох аз и тикнах сметката под носа ѝ.

Тя я пое, очите ѝ пробягаха по гъсто изписаните редове.

— Не съжалявам за нито един похарчен цент — рече и леко сви рамене.

Излишно е да ви напомням, че става въпрос за моите, а не за нейните центове.

— На практика аз отново съм бедняк, скъпа.

— Е, нали си имаш работа...

— Вярно, имам си.

Тя напълни чашата ми с шампанско и потупа дюшека до себе си.

— Махни тая тъжна физиономия, скъпи. Парите са за харчене.

Настанах се до нея. Сега вече си давах ясна сметка, че съм бил пълен глупак да приема петдесетте хиляди долара, които ми пробута онази змия Диас. Дори не направих опит да го притисна! Поисках сто бона и му позволих да ми измъкне половината, без дори да гъкна! Колко глупав може да бъде човек понякога! Бях стъпил върху главата на змията и ѝ позволих да се измъкне! После си спомних думите на Диас: „Изнудвачите са алчно племе, но това плащане е първо и последно. Не се опитвай да цицаш повече...“. И после: „Ако случайно

решиш да го сториш, ще ти се случи нещо безкрайно неприятно... лично аз ще се погрижа за теб, и ще умреш бавно, много бавно...“.

Господи! Каквото било — било, въздъхнах аз. Няма дори и да припаря до тази змия.

— Барт — вдигна глава Бърта, — наистина ли е толкова лошо онова змийско гнездо, за което ми спомена?

— По-лошо едва ли може да бъде — въздъхнах аз.

— И тя ти плати петдесет бона, без да се пазари?

— Е, не съвсем, но плати...

— Не си се обърнал към подходящия клиент, Барт — отсече тя. — Изобщо не би трябвало да се залавяш с нея.

— Какви ги дрънкаш? — втренчих се в нея аз.

— Лично от Нанси Хамел ли получи мангизите?

— Не, агентът и ми ги даде — отвърнах. — Но тя ги е осигурила.

— След като змийското гнездо е толкова опасно, ти би могъл да поискаш и повече, нали?

— Тя нямаше повече.

— И тук ти е грешката — кимна Бърта. — Трябваше да идеш при Ръс Хамел, който има милиони.

— Не си запозната с обстоятелствата, скъпа.

— Тогава, запознай ме — предложи тя и запали цигара.

— Бърта, не искам да те забърквам в тези неща! — изгледах я студено аз.

— Разказвай! — твърдо настоя тя.

— Не искам в името на собствената ти сигурност — заинатих се аз, но тя ясно долови колебанието в гласа ми.

— Стига си се правил на девственица, която за пръв път го вижда! — отсече нежното маце. — Хайде, почвай!

Подчиних се. Започнах да говоря и чувствах как ми олеква. Отдавна изпитвах нужда да излея душата си пред някого. Но го разбрах едва когато описах всичко — от следенето на Нанси и Джош Джоунс, разкриването на Пофери, убийството на Пит и Томи, Колдуел с изпратените по факса снимки... И накрая Диас с неговите мрачни заплахи...

Бърта мълчеше и слушаше. Изправи се и напрегнато потрепна, когато й казах, че Нанси всъщност е Лучия Пофери, но после продължи да слуша, без да ме прекъсва.

— Наистина ли си убеден, че Нанси Хамел е същата тази Лучия... как ѝ беше името... — попита тя, когато млъкнах.

— Абсолютно — отвърнах.

Тя прокара пръсти през косата си, затвори очи.

— Господи! — прошепна.

— Нали ти казах? — промърморих. — Е, сега вече знаеш всичко... Най-лошото е, че ако тези неща излязат наяве, аз положително ще се паркирам в пандиза!

— А ти ги продаде на Диас за петдесет бона, така ли?

— Стига вече! — нервирах се аз. — Поисках сто, но той нареди на масата петдесет на пачки и аз ослепях от алчност!

— Господи! — отново простена тя и обхвана с шепи гърдите си.

— Добре де, знам какво ще ми кажеш! Знам, че трябваше да го притисна, но този тип е опасен! Каза, че мадамата е събрала всичко, което може да се събере...

— Но нищо не е можел да ти направи, нали? — просъска Бърта. — Държал си го в ръцете си! С писмото в сейфа на Селби си бил неприкосновен! Господи, Барт! Държал си го в ръцете си и си му позволил да изплюе кукичката!

Избърсах потта от лицето си.

— Няма смисъл да говорим по този въпрос — рекох.

— И аз това си повтарям по цял ден, но вече е късно!

Ръката ѝ покри моята, гласът ѝ прозвуча доверително, дори нежно:

— Все още имаш шансове. Дори за по-голяма риба!

— Край, любима! — хладно я изгледах аз. — Получих петдесет бона, профукахме ги, направихме си кефа... Това е положението. В понеделник се връщам на работа. — Направих малка пауза и приключих: — Никакви риби, никакви куки!

От устата ѝ се откърти тежка въздишка.

— Знаеш ли, Барт, понякога наистина мисля, че трябва да си прегледаш главата! Изобщо не би трябвало да се занимаваш с Нанси. Нима не ти беше ясно, че веднага ще изтича при Пофери? Опитал си се да я притиснеш и благодарение на това си се изправил срещу човек като Диас!

— Вече го знам! — озъбих се аз. — Но тогава си мислех, че всичко ще мине като по вода... И все пак ми платиха, нали?

— Платиха ти — кимна тя. — И колко ти останаха?

— Казвай за каква риба говориш — смених темата аз.

— За Ръс Хамел — отвърна тя. — Нима не разбираш, че именно при него е трябвало да идеш? Разгледай го отблизо, Барт. Наистина отблизо! Популярен писател на средна възраст, фрашкан с мангизи. Среща Нанси и си пада по нея. В нея вижда своя нов шанс. Помни това, Барт — своя *нов шанс*! Вече е разочарован от първата си жена, която се е оказала парцал. Тя е успяла да нарани самочувствието му. Отървава се от нея и се жени за младо маце, което е напълно чисто в очите му. А сега си представи как ще реагира такъв човек, ако някой му каже, че жена му е една от най-опасните италиански терористки, търсена за две предумишлени убийства. Как ще реагира, Барт?

— Ти изнасяш лекцията — отвърнах аз и леко се приведох напред. — Ти ще ми кажеш.

— Този човек се радва на световна известност, Барт — продължи Бърта. — Скандалът и вестникарската шумотевица ще имат ефекта на атомна бомба! Хамел притежава достатъчно въображение, за да си го представи. Но освен това ще иска да защити и жена си. Ще бъде сигурен, че тя е загърбила миналото си, каквото и да е то. Ще вярва, че тя го обича така, както той нея. Затова ще направи всичко, повтарям — *всичко*, за да я спаси от италианския затвор!

— Едва ли, ако научи, че все още е омъжена за Пофери — поклатих глава аз. — Това ще го охлади.

— Откъде знаеш, че е омъжена за него? — възрази Бърта. — Така твърди само италианската полиция!

— Защо ще го прави, ако не е вярно? — погледнах я аз.

— Отклоняваш се от основното! — тръсна глава тя. — А то е просто и ясно — Хамел ще плати, за да се потули работата. Независимо дали мадамата му е женена за Пофери, или не.

Замислих се по този въпрос и почувствах как започвам да се вълнувам. Човек като Хамел наистина би направил всичко възможно да скрие унижението си от широката публика. Бях готов да се обзаложа за това.

— Затова не позволявай и на тази риба да се откачи от кукичката, Барт — приключи Бърта. — Той е готов да изплати дори един милион долара!

— Един милион? — зяпнах аз. — Ти си луда!

— Той е гъбав с пари — рече нежното създание. — Какво е един милион за човек като него? Пари за семки!

— Чакай малко, скъпа — рекох. — Ами какво ще стане, ако вземе да вдига пара и се обърне към полицията? Къде ще се озова аз?

— Ами той къде ще се озове? Ами Нанси? — Бърта се беше превърнала в истинска фурия. — В ръцете ти е, Барт! Трябва само да го притиснеш и да си прибереш мангизите!

Майко мила, рекох си. Какво ли изпитва човек, който притежава *един милион долара*?!

Първата ми работа, след като се прибрах у дома, беше да позвъня на Хауърд Селби. Съобщих му, че съм се върнал от отпуска и добавих:

— Продължавай да ми пазиш онзи плик, Хауърд. Веднъж в седмицата ще ти звъня, за да знаеш, че още съм жив. Работата продължава.

— Говориш така, сякаш се бориш с цяла мафия — отбеляза адвокатът. — Толкова ли са опасни?

— Може би не са, но не искам да рискувам — отвърнах аз и прекъснах разговора.

Сипах си уиски и седнах. Сега е моментът да си поупражняваш мозъка, Барт, рекох си. Нямаше ме в Парадайс сити четири седмици, през това време може да са станали доста неща. Например, да са заловили Пофери. Или пък Колдуел е установил истинската самоличност на Нанси. Господи! Доста голям за възрастта си тъпак ще изглеждам, ако взема да притискам Хамел в подобна ситуация! Дори се изпотих при тази представа, почти чух затръшването на вратата на килията.

Най-бързият и най-лесният начин за влизане в крак със събитията беше известен — посещение в архивата на „Парадайс сити Хералд“. Погледнах часовника си. Беше 19.40. Фани Батли вече е на работа. Допих си питието и слязох при мазератито.

— Господи, какъв тен! — възкликна Фани, като ме видя. — Добре ли прекара?

— И още как — отвърнах аз и опрях ръце върху бюрото ѝ. На лицето ми се появи съблазнителната усмивка: — За съжаление, бързо свърши. Ти кога излизаш в отпуск, Фани?

— Следващия месец. Ще ходя да видя старите в Джорджия — въздъхна момичето. — Посещение на дълга...

— Разбирам — рекох. — Нещо ново? Някакви особени събития?  
— Нищо особено. Двама-трима тежкари пръскаат мангизи из крайбрежните заведения и толкоз...

— Престъпления?

— Два обира, изпълнителите ги пипнаха. Някакъв кретен се опита да отмъкне оборота на казиното и го прибраха в рамките на две минути. Друго май няма...

Облекчено въздъгнах. Ако Пофери е заловен, Фани положително щеше да го знае.

— Все старата история, а?

— Ами да... Оная вечер имаше една страшна катастрофа. Някакъв пиян шофьор се забил в колата на една жена, Пени Хайбий...

Замръзнах.

— Съпругата на адвоката?

— Да. Тъкмо отваряла вратата си да се качи, когато онзи я треснал. Свидетелите твърдят, че вървял на зигзаг по платното...

Тръпки ме полазиха по гърба.

— Тежко ли е ранена?

— На път за болницата е починала.

— Господи Исусе! — промълвих аз с внезапно пресъхнала уста.  
— Заловен ли е този шофьор?

— Ами! — презрително изсумтя Фани. — Никой от свидетелите не се е сетил да му запише номера. Единият се кълне, че колата била синя, а другият — зелена!

Най-добрата приятелка на Нанси Хамел, помислих си аз. Дали това означава нещо?

— Направихме обширен репортаж за случая — добави Фани. — Искаш ли да го видиш?

— Не — отказах аз и хвърлих поглед на часовника си. — Трябва да вървя, в понеделник започвам работа.

— Всички работим — въздъгна Фани.

Насочих се към вратата, но тя подхвърли нещо, което ме накара да се закова на място:

— Предполагам, че не те интересува някакво малко индианче, което извадиха от водите на пристанището, нали?

Сърцето ми прескочи един такт:

— Какво индианче?

— Едно от хлапетата, които се мотаят по крайбрежието. Ченгетата мислят, че се е подхлъзнало и си е ударило главата...

— Как се казва, Фани?

Тя ми хвърли един любопитен поглед, но не попита нищо. Както винаги. Стана и започна да се рови в картотеката си. След секунда измъкна един картон и каза:

— Джимбо Осеола. Живее на „Лобстър Корт“.

— Кога е станало?

— Снощи.

— Благодаря ти, Фани — рекох аз и я оставих да се чуди.

Седнах в колата и се замислих. Имах силното предчувствие, че смъртта на Пени Хайбий и Джимбо е свързана по някакъв начин с Нанси и Пофери. Може би Пени е започнала да подозира, че Нанси не е тази, за която се представя. Двете бяха близки приятелки. Може би Нанси е допуснала някаква грешка. Пофери би ликвидирал Пени без никакво колебание дори и при най-малкото подозрение, че тя може да застраши прикритието на Нанси.

Предупредих Джоуи да се държат по-далеч от Диас. Спомних си особената му усмивка, когато прие това и разбрах, че е направил точно обратното. Джимбо се е приближил твърде много до бандитите и те са му видели сметката като на Томи.

Но къде ли е Джоуи?

Трябва да поговоря с него на всяка цена. Спуснах се към крайбрежния булевард, паркирах мазератито и тръгнах пеша към „Лобстър Корт“. В дворчето хлапетата сякаш не бяха преставали да ритат топката. Отново спряха да ме огледат. Когато се насочих към вратата на Джоуи, едно от тях се отдели от групичката и извика:

— Хей, мистър!

Спрях. Хлапетото беше на около девет години, с мръсно лице и парцаливи дрехи.

— Няма смисъл да търсиш Джоуи, мистър — съобщи ми то, след като изприпка до мен.

Извадих кърпа и избърсах потното си лице.

— Защо?

— Вече не живее тук. Снощи се изнесе.

— Къде отиде?

— Не знам, мистър — безучастно отвърна хлапетото.



Измъкнах от джоба си еднодоларова банкнота.

— Къде отиде?

Очичките му алчно се заковаха върху банкнотата.

— Ти да не си Андерсън, мистър? — попита.

— Аз съм.

— Не ми каза къде отива, мистър. Но рече да ти предам, че онзи човек още си е там...

— Сигурен ли си, че не знаеш къде е? — попитах аз и извадих втора банкнота. — Аз съм приятел на Джоуи и искам да го видя.

— Не знам — поклати глава хлапето. — Качи се на автобуса, носеше куфар.

— Автобус за къде?

— За Кий Уест.

— Добре — рекох и му подадох банкнотите. — Ако случайно го видиш, кажи му да ми позвъни.

— Нямах проблеми, мистър — ухили се хлапето и грабна парите от ръката ми.

Тръгнах да се прибирам, чувствах се неспокоен и самотен. Смених посоката и подкарах към блока на Бърта. Не ми се искаше да оставам сам през нощта.

Заварих я да си подрежда багажа.

— Какво става, скъпи? — изгледа ме изненадано тя, когато позвъних на вратата. — Тук всичко е още наопаки...

Апартаментчето на Бърта винаги изглеждаше разхвърляно, макар самата тя да поддържаше безупречен външен вид. А сега, с отворените куфари и пръснатите по пода дрехи, то изглеждаше два пъти по-разхвърляно.

— Метни си нещо на гърба, скъпа — рекох. — Отиваме да хапнем навън. Трябва да поговорим.

Тя ми хвърли кратък, изпитателен поглед и влезе в спалнята. Върна се напълно облечена след десет минути, което си беше истински рекорд.

— Какво се е случило?

— Каквото — такава — отвърнах. — Може да почака, докато се придвижим до „Шез Луи“. Там ще си поговорим. И още нещо, скъпа — имам нужда от компания за през нощта...

— Проблемът ти е решен — отвърна тя и ме хвана подръка.

Чак при мазератито успях да отгатна причината за кроткото ѝ поведение. Винаги спорехме къде да отидем на вечеря и какво да си поръчаме. Но сега Бърта беше кротка като агънце. Отворих ѝ вратичката на колата с крива усмивка. Котенцето май вече си представяше, че струвам един милион долара!

Съобщих ѝ наученото едва след като се настанихме в полупразното ресторантче и си поръчахме дребни рачета за предястие и стек с миди за основно.

Подкрепена от солиден коктейл с шампанско, мадамата слушаше, без да ѝ изскачат очите.

— Може да е съвпадение — обяви мнението си тя, когато свърших.

— Как не! — викнах аз. — Хайбий онази вечер, Джимбо — снощи! Вече ти казах, скъпа, тези типове са истински главорези!

— Но на теб нищо не могат да ти направят.

— Надявам се.

— Значи час по-скоро трябва да си поговориш с Хамел. А после си събираме парцалките и изчезваме!

— Още не мога да говоря с него.

— Защо?

— Починала е съпругата на адвоката му, която е и най-близката приятелка на жена му — търпеливо обясних аз. — Не е моментът. Дори и без усложнения от този род, достъпът до Ръс Хамел никак не е лесен...

Тя нападна раците си.

— Защо не е лесен? — пожела да узнае малко по-късно тя.

— Не мога просто да се отбия пътьом — рекох и ѝ обясних за охранителните системи в Парадайс Ларго.

— Ето какво означава да си богат! — завистливо въздъхна Бърта.

— Така е — кимнах. — Ще направим следното: ще изчакаме да отmine тупурдията, след което ще се опитам да го хвана по телефона... Този път никакви писма! Ако нещо се обърка, именно писмата ще ме тикнат в пандиза!

Тя продължи да дъвче, но бръчките на челото ѝ говореха за напрегнат размисъл. Остави вилицата едва когато беше сигурна, че чинията е напълно излизана. Вдигна глава и рече:

— Иди на погребението.

— Какво ще правя на погребението на Пени Хайбий, по дяволите?

— Твоето бюро никога ли не е работило съвместно с Хайбий?

— О, най-малко по десетина случая...

— Значи ще засвидетелстваш почитанията на бюрото.

— Но откъде знаеш, че Хамел ще бъде там?

— Барт! Няма значение дали ще е там, или не. Ако е там, просто ще му кажеш, че спешно трябва да си поговорите. Той ще определи ден и час. Струва си да опиташ, нали? А ако го няма — няма го! Ще търсим други начини...

Идеята не ми допадна особено, но все пак беше по-добра от едно обаждане по телефона.

— Не знам къде ще бъде това погребение, не знам и кога — промърморих.

— Господи, дай ми сили да го изтърпя! — простена Бърта. — Нали си детектив, да те вземат мътните? Иди и научи!

Гленда Кери вдигна глава от купчината писма, струпана върху бюрото, и ме дари с хладния си безразличен поглед.

— Здравей, хубавице — викнах. — Ето ме и мен — готов за трудови подвизи! Имаш ли предложения?

— Днес по обяд започваш работа при Соли Хершенхаймер — съобщи ми тя.

— Майтапиш ли се? — погледнах я озадачено аз.

— Изискаха те. Нямам представа защо. Готвех се да възложа задачата на Чик, но поискаха теб.

— Как няма да ме поискат? — рекох. — Аз съм хубав и умен! Добре, по пладне съм там!

Соли Хершенхаймер го прихващаше средно по един път в годината. Най-леката работа, която беше осигурявала агенцията. Никога не успях да разбера какво плаща Соли, но вероятно сумата е доста добра. Всъщност, това изобщо не ме интересуваше — работата беше лека, а лапачката — качествена и в изобилие.

Соли Хершенхаймер беше изключително богат ексцентрик, който беше обзет от манията, че някой иска да го убие. Никой не можеше да го убеди в обратното, дори шефът на полицията Терел.

Отказваше да назове имената на враговете си, всички бяха единоподушни, че случаят с него е плод единствено на болното му въображение. Живееше уединено, двама бодигардове го пазеха денонощно. Когато някой от тях трябваше да излезе в отпуск, бюрото „Парнъл“ му осигуряваше заместник. Миналата година имах късмета да изкарам една смяна там, ето че и тази щастие пак ми се усмихна...

Работата беше такава, че не ти е нужна отпуска. Не се правеше нищо. Трябваше само да се мотаем из огромното имение, да гледаме телевизия и да унищожаваме невероятните количества качествена храна, която ни предоставяше Джарвис — икономът на Хершенхаймер. Единственият недостатък на този курорт беше свързан с факта, че старият глупак не понасяше алкохол. Но бодигардовете си внасяха отвън и оня си траеше.

В края на двуседмичната отпуска на титулярния телохранител, заместникът получаваше двеста долара — сума, която беше достатъчна сама по себе си да привлече вниманието на моите колеги, дори и без допълнителните облаги. Да улучиш такова бинго два пъти подред беше наистина дар от боговете.

— Нали знаеш, че господин Хершенхаймер се премести? — попита Гленда.

— Не — изгледах я учудено аз. — Къде живее сега?

— В Парадайс Ларго, вече три месеца е там. Следователно трябва да се явиш в новия му дом.

Дали този нов дом няма да се окаже в близост до имението на Хамел, запитвах се веднага аз. С нарастващо вълнение разбрах, че получавам отличен шанс да вляза в контакт с Хамел, без да привличам вниманието на когото и да било.

Картите се подреждаха добре.

— О'кей, хубавице — рекох. — Задачата ще бъде изпълнена.

От Фани Батли научих, че погребението на Пени Хайбий е насрочено за десет и половина. Следователно ще имам време да отскоча до гробището и пак да успея да се появя навреме в дома на шантавия богаташ.

В момента, в който пристигнах на гробището, разбрах, че идеята на Бърта не беше от най-добрите. Най-малко триста души се бяха събрали за тъжното събитие. Окачих на лицето си съответната мрачно-

тържествена физиономия и започнах да се оглеждам за Хамел. Открих го едва след като ковчегът бе спуснат в гроба. Беше до Нанси, облечена изцяло в черно, ръката му беше увита около кръста ѝ.

Проправих си път натам и спрях на няколко крачки от тях. Видът на Нанси направо ме шокира — беше ужасно бледа, с огромни сенки под очите. Устните ѝ нервно потръпваха, лицето ѝ блестеше от сълзи.

Разбрах, че не е моментът да си уговарям среща с писателя. Започнах да се оттеглям, когато краката на Нанси се подгънаха и тя припадна. Хамел я вдигна на ръце и я понесе към лимузината, която чакаше на алеята отвъд гробовете.

Тълпата се раздвижи, хората започнаха да си шепнат. Гледах как колата бавно потегля.

— Господин Андерсън.

Обърнах се и се озовах лице в лице с Мел Палмър.

— Тъжен повод, господин Андерсън — рече дебелият, но изглеждаше като човек, който току-що е намерил сто долара на тротоара. — Всички сме пътници на тази земя... Тъжно, нали?

— Да.

— Страхувам се, че господин Хамел е доста разстроен, но за щастие книгата му е вече готова. — От лицето на Палмър струеше неподправено задоволство. — Страхотна книга, най-добрата, излязла изпод перото му!

— В момента си има проблеми с госпожа Хамел — отбелязах аз. — Тя е доста разстроена...

— Да, така е — отвърна равнодушно дебелият. Очевидно Нанси изобщо не го интересуваше. — Времето е най-добрият лечител. Ще си намери нови приятели...

Видя някакъв познат, кимна ми за сбогом и се отдалечи.

Бавно закрачих към колата си. Бях доста озадачен, за да не кажа по-силна дума. Увереността ми, че Нанси е безмилостната убийца Лучия Пофери, започна да се топи. Нима една терористка може да скърби толкова истински? Единственият отговор на този въпрос беше доста хипотетичен — вероятно Пофери не ѝ е съобщил, че възнамерява да убие нейната близка приятелка. А след покушението на фалшивия пияница, Нанси сама е стигнала до истината. Тук може да се случи и нещо доста интересно, рекох си. Дали бруталното убийство няма да изправи един срещу друг двамата Пофери?

На крачка от мазератито спрях, при това съвсем основателно. На дясната седалка се беше настанил лейтенант-детектив Лепски. Шапката беше нахлупена ниско над очите му, между тънките му устни димеше цигара.

Пак неприятности ли, запитах се аз, после свих рамене. Окачих си физиономията „кажи какво знаеш“ и пристъпих към колата.

— Здравсти, Том.

Той бутна шапката към тила си и бавно кимна.

— Никога не заключваш колата си — рече, после попита: — Откога тръгна и по погребения?

Заобиколих колата и се настаних на шофьорското място. Времето ми беше нужно за кратък размисъл.

— Хайбий е наш клиент — отвърнах. — Полковникът искаше да прояви уважение и прати мен. Ти какво правиш тук?

— Оглеждам се — намръщено изръмжа Лепски. — Между нас казано, този инцидент никак не ни хареса. Оня тип едва ли е бил толкова къркан, след като е успял да се измъкне без следа. Цялата работа намирисва...

— На какво?

— На убийство, но не можем да бъдем категорични... Разполагаме с един нов свидетел, името му е Ърни Трешър. Живее в блока, където е ходила на гости госпожа Хайбий. — Той млъкна и ми хвърли един изпитателен поглед: — Казвам ти всичко това съвсем неофициално, Барт. Ще държим Трешър в тайна, докато не открием нещо ново. Той се кълне, че инцидентът съвсем не е бил пиянска история. Бил е на прозореца и е видял колата на убиеца паркирана малко по-нагоре по улицата. Дори се учудил какво може да чака онзи в нея. В момента, в който госпожа Хайбий се появила на тротоара, шофьорът подкарал като луд. Право насреща ѝ, горката жена не е имала никакъв шанс...

Направих опит да изглеждам по-спокоен, отколкото се чувствах.

— Кой би искал да я убие?

— И аз бих искал да зная — въздъхна ченгето. — Но на показанията на Трешър може да се вярва. Другите двама свидетели си противоречат. Докато Трешър ни даде не само точното описание на колата, но и номера ѝ. След проверката се установи, че колата е открадната от гаража на Хари Делиш, съдебния репортер, същата

вечер. Намерихме я, калникът ѝ беше доста огънат... Най-интересното знаеш ли кое е? Трешър твърди, че зад волана е седял негър!

Джош Джоунс! С усилие на волята запазих безизразното изражение на лицето си.

— И?

— И нищо! — с отвращение промърмори Лепски. — Продължаваме да ровим. Може би ще се докопаме до нещо, ако успеем да разберем кой е имал причини да убие добра и безобидна женица като Пени Хайбий.

По гърба ми пролази студена тръпка. Лесно бих могъл да му кажа кой е свършил цялата работа. Но почна ли да говоря, несъмнено ще си докарам големи неприятности.

— Може би някой си отмъщава на Хайбий — рекох. — Той е адвокат, вероятно не му липсват вратове...

— И ние допуснахме тази възможност — поклати глава Лепски. — Но не можахме да открием нито един цветнокож сред клиентите му... — Сви рамене и изхвърли фасата си през прозорчето: — А ти как си, Барт? Добре ли прекара отпуската?

— Даже много добре — кимнах. — Приятелката ми уреди една яхта от някакъв свой познат. Без да плащаме нито цент, представяш ли си?

— На теб ти върви с мадамите — призна с крива усмивка той, после се поколеба и добави: — Чу ли, че са пречукали още едно индианче?

Намъкнах слисаната си физиономия.

— Как още едно? Какви ги дрънкаш, за бога?

— Джимбо, братът на онзи Томи Осеола, когото застреляха заедно с Пит — въздъхна Лепски. — Помниш, нали?

— Как е станало?

— Чукнали са го по главата и са го хвърлили в морето. Никой нищо не е видял. — Очите му замислено се спряха върху лицето ми. — Нещо става, Барт. Откакто Колдуел започна да рови в тая история около Пофери, станаха три убийства и един инсцениран нещастен случай. Все си мисля, че зад тая работа може да стои и Пофери... Но после се питам защо му е на някакъв скапан италиански терорист да трепе един стар пияница, две индиански момчета и безобидна жена като Пени Хайбий?

— Не ти е лесна работата, Том — въздъгнах аз и си погледнах часовника. — Трябва да вървя. Пак ме наеха за бодигард на стария Хершенхаймер. Искаш ли да те откарам донякъде?

— Аз съм с колата си — отвърна Лепски и отвори вратичката на мазератито. — Хершенхаймер, а? Значи старият глупак още не се е отказал от охрана?

— Още — кимнах. — Сладка работа за хора като нас.

— Довиждане, Барт. Ако откриеш нещо ново, обади се. Имаме нужда от помощ.

Обърна се и тръгна към паркираната си наблизо кола.

Извадих кърпичка и избърсах челото си. Нямахше нужда да се самозаблуждавам. Ако бях съобщил на Колдуел къде се крие Пофери, четири човешки същества все още щяха да са живи. Но аз си затряях и за награда прибрах петдесет хиляди долара. Ако продължавам да си трая, сигурно ще имам всички шансове да прибера и някоя доста потлъста сумичка. Един милион например...

Сега не е време да го удряш на съвест, момчето ми, рекох си аз. Почнеш ли да мислиш за другите, никога няма да прибереш милиончето. Помни какво казваше някога твоят старец: „Затворената уста е мъдра уста“.

Така че бъди мъдър, Барт, бъди мъдър, момчето ми.

Запалих мотора и оставих зад гърба си аромата на погребалните букети. Насочих се към Парадайс Ларго.

Майк О'Флагърти ме посрещна пред бариерата.

— Значи ти си късметлията? — ухили се той. — Обадиха се да ми кажат, че ще дойде човек от агенцията на Парнъл. Сладка работа, братче!

— Знам, Майк — ухилих се аз. — Къде да открия жилището на стария глупак?

— Точно срещу имението на господин Хамел — облегна се на калника О'Флагърти. — Страшно ми е мъчно за госпожа Хамел. Току-що се върна от погребението на най-близката си приятелка. Загинала при автомобилна злополука. Повикаха доктор Хирш, преди две минути му вдигнах бариерата... Жалко за тази жена, наистина е добра...

— Сигурно — промърморих аз и неволно се запитах как ли ще реагира, ако му кажа коя е Нанси в действителност. — Трябва да вървя, Майк. Не искам да закъснявам.



— Разбира се — рече той и вдигна бариерата. Прокарах колата под нея и се насочих към резиденцията на Хамел. Точно насреща й имаше друг портал от солидно дърво. Натиснах звънеца и порталът бавно започна да се отваря.

Здрависах се с Карл Смит, единия от бодигардовете на старото куку.

— Радвам се да те видя, Барт — рече високият русоляв мъж с младежки лунички по лицето. — Надявах се да пратят именно теб.

— Как е старият?

— Все същият. Не ни създава грижи. Ял ли си?

— Разчитах, че ще похапна тук.

— Правилно. След десет минути сервираат обяда.

— Джарвис не е напуснал, нали?

— Не. И готвачът си е добър, както винаги.

Оставих колата на сянка под дърветата и двамата с Карл се насочихме към къщата, построена в стила на планинска хижа. Зад нея се издигаше грамадата на истинската резиденция — огромна, подобна на хотел къща с най-малко шестнадесет двойни спални и всички останали спомагателни помещения.

— Тук ни е работното място — посочи хижата Карл. — Никакви проблеми, просто се излежаваме. Никой не може да припари в Ларгото без предварително разрешение. Старият глупак още не знае това, но едва ли ще го научи. Иначе като нищо може да изгубим сладката си службица. — Засмя се и добави: — Твоята смяна е от обяд до полунощ, Барт, после обратно — от полунощ до пладне. Ако ти допада такава въртележка, разбира се.

— Няма проблеми.

Влязохме в хижата. Долният етаж бе зает от едно-единствено просторно помещение. Горе имаше две спални и баня. Дневната беше обзаведена с удобни кресла, малко писалище и голям телевизор.

— Само барчето липсва — огледах се с нещастна физиономия аз.

Карл намигна, отвори една от вратичките на бюрото и измъкна оттам бутилка скоч. После се приближи до бюфета и дръпна една от преградите му. Зад нея се оказа скрит малък хладилник.

— Длъжни сме да се грижим за себе си, Барт — рече с доволен глас той. — Ще пийнеш ли едно?

Докато той наливаше питиетата, аз се приближих до прозореца и погледнах затворения портал. Зад него се виждаше част от покрива на Хамел. От кичестото дърво до оградата на Хершенхаймер положително бих могъл да виждам какво става в къщата на Хамел. Също и в градината.

Обърнах гръб на прозореца и поех чашата, която ми подаваше Карл.

Да, картите наистина са раздадени благоприятно за мен, рекох си аз.

## СЕДМА ГЛАВА

Карл се оттегли да почива веднага след като се справихме с вкусния обяд. Аз седнах под дърветата, откъдето се виждаше както порталът, така и входът на къщата. Настаних се удобно и се замислих за Хамел. Завършил е книгата си и ще лапне най-малко единадесет милиона долара — така беше споменал Палмър. Значи едва ли ще ми се направи на бедняк, когато му поискам своя пай. Въпросът беше кога точно да сторя това. Имах чувството, че не трябва да нападам веднага, особено след припадъка на Нанси. Но знаех, че това чувство е чиста заблуда. Хич не ми пукаше, че има грижи около жена си. Просто нямах желание да го притискам. Той едва ли е ревльо, като нищо може да ме прати по дяволите, а дори и нещо по-лошо — да повика ченгетата. Имах гадното предчувствие, че писателят Ръс Хамел не си пада по изнудването.

Мислите ми се насочиха към Бърта и на лицето ми се появи гримаса. Вече съжалявах, че съм споделил с нея. Надушила милиончето, тя няма да спре да ме ръчка, докато не хвърля въдицата.

После пузнах обичайния за подобно състояние цветен филм на въображението си. Представих си какво мога да направя с един милион долара и чак свят ми се зави. Тържествено се заклекх, че този път няма да пръскам мангизи като откачен. Ще купя акции и ценни книжа, ще живея от дивидентите и ще бъда спокоен за старините си. Но дори и след клетвата останах с неприятното чувство, че милиончето ще изчезне със същата бързина, с която изчезнаха петдесетте хилядарки на Диас. Парите просто не търпяха да са близо до мен!

Отегчих се от тъпите си мисли и станах да пообиколя градината. Цветя, тревни площи, храсти — всичко беше поддържано в безупречен вид. Възрастен градинар китаец, който приличаше едновременно на дядо Господ и достопочтения съдия Дий, поклащаше дългата си брада над леха с бегонии. Хвърли ми един безучастен поглед с тесните

цепки, които му служеха за очи, после продължи да си поклаща брадата.

Големият плувен басейн блесна подканящо пред очите ми. Водата беше спокойна. Дали шантавият Хершенхаймер изобщо го използва? Едва ли. Сигурно го е страх, че някой ще изскочи от храстите и ще го удави.

По пътеката насреща ми се зададе Джарвис, икономът на Хершенхаймер. Приличаше на оживял по вълшебен начин герой от „Отнесени от вихъра“. Никога в живота си не бях срещал по-благороден и изпълнен с достойнство негър — висок, слаб, с чуплива бяла коса, огромни черни очи и рунтави бели вежди. Положително би стоплил сърцето на Скарлет О'Хара и шантавите ѝ приятели. По време на последното си дежурство при Хершенхаймер го бях опознал добре и бързо открих, че е луд по криминални истории от всякакъв вид. Часове наред можеше да седи и да слуша измислиците ми. Разказвах му какви ли не фантасмагории, с неизбежен главен герой собствената ми персона. Той ги поглъщаше с ненаситна страст и вярваше на всяка дума. За награда ме глезеше с невероятни кулинарни деликатеси, от време на време гарнирани с по някоя кутия пури, които отмъкваше от господаря си.

Когато ме видя, сбръчканото му лице светна от сърдечна усмивка.

— Какво удоволствие, господин Андерсън! — разтърси ръката ми старият иконом. — Специално помолих да изпратят вас, но госпожица Кери не беше сигурна дали ще се върнете навреме от отпуск. Много се радвам, много! Добре ли прекарахте?

Тръгнахме обратно към хижата и аз му разказах за яхтата и за Бърта. От предишната ми смяна вече знаеше за Бърта. Бях му я представил като агент на ЦРУ и всеки път, при който споменавах името ѝ, той разтваряше очи и клатеше глава в знак на страхопочитание.

Когато ми писна да го лъжа за собствените си приключения, аз превключих на Бърта. Описах му я такава, че в сравнение с нея Мата Хари изглеждаше неопитна аматьорка. Настанихме се на сянката пред къщата и той ме попита с какво се занимавам напоследък. По време на отпуската бях прочел един трилъер от Хадли Чейс и сега се заех да му

описвам интригата. Естествено, главен герой бях аз. След около час приключих и той с нежелание се изправи на крака.

— Водите наистина забележителен живот, господин Андерсън — рече Джарвис. — Но за съжаление вече е време да приготвя чая на господин Хершенхаймер. Довечера в седем съм поканил на вечеря господин Уошингтън Смит, надявам се да се присъедините и вие. Господин Смит е икономът на господин Хамел, който живее отсреща. Често се отбива в свободното си време и мога да ви уверя, че е много приятен събеседник...

— Благодаря — рекох. — С удоволствие ще дойда.

— Ще наредя вечерята да бъде сервирана тук, в хижата. Така ще можете да хвърляте по едно око на вратата... — Басовият му смях ми показва, че последното изречение е било шега.

Той се прибра в голямата къща, а аз се насочих към високото разклонено дърво до портала. Със задоволство установих, че то е добре прикрито с други дървета и изобщо не се вижда откъм къщата. Не беше трудно да се покатеря нагоре и скоро се вдигнах доста над оградата на съседите. Яхнах един клон, опрях гръб на дебелия ствол и погледнах към градината на Хамел и изисканото ранчо зад нея.

На алеята пред входа бяха паркирани едно ферари и вече познатият ми форд. Нищо не помръдваше. Седях на клона цели два часа, но от къщата не се показва никой. Вероятно обитателите ѝ бяха навън.

Точно в 19.00 пред хижата се появи Джарвис, придружаван от икономата на Хамел.

Представянето беше достойно за дворец.

— Господин Уошингтън Смит и господин Барт Андерсън, който се грижи за сигурността на имението, докато господин Джордън е в отпуск — тържествено обяви побелелият негър.

— Вече се познаваме — усмихна се господин Смит и стисна ръката ми.

— Радвам се да ви видя — отвърнах аз.

Джарвис се зае да разлива мартини във високите чаши, по алеята се приближи млад негър с бели дрехи, който тикаше добре натоварена количка пред себе си.

— Хей, нали шефът не понася алкохол? — учудих се аз.

— Има една стара поговорка, господин Андерсън — лукаво се усмихна Джарвис. — „Когато окото не вижда и ръката не пипа...“

— „... тогава и сърцето не страда!“ — довърши Смит и протегна ръка към чашата си.

Започнах да обработвам икономата на Хамел, едва когато хапнахме доста от отличните свински котлети с подлютен сос.

Казах, че ми е много мъчно за госпожа Хайбий, че съм бил на погребението и съм видял припадъка на госпожа Хамел. Дали вече се чувства по-добре?

Смит сдъвка храната, която беше в устата му, после бавно кимна с глава:

— Вече се оправя... Госпожа Хайбий беше най-добрата й приятелка. Шокът беше тежък, но вече се оправя...

— А как е господин Хамел? — небрежно попитах аз. — Признавам, че ми направи силно впечатление по време на последната ни среща... Каза, че ще ме използва за прототип в книгата си.

— Сериозно съм обезпокоен за господин Хамел — въздъхна Смит. — Не му върви с женитбите. Мога да твърдя това, защото вече петнадесет години работя при него. Допусна голяма грешка, когато се ожени за госпожа Глория... Тя не беше дама... — Погледна ме в очите и добави: — Надявах се, че всичко ще бъде наред, след като се ожени за госпожа Нанси. Никога не съм срещал толкова добра и изтънчена жена. Но господин Хамел пак не е щастлив. Просто не зная защо...

Бих могъл да го осветля по въпроса, защото отлично помнех какво ми беше казала Глория Корт: „Всяка жена си въобразява, че човек, който пише по този начин, не може да не е добър в леглото. Аз също се заблудих. Но Хамел носи полза на жената толкова, колкото би и донесъл един сварен макарон“.

— Но той положително печели добри пари с книгите си — подхвърлих. — Човек не може да очаква и всичко останало да бъде наред...

— Така е — кимна Смит. — Утре заминава за Холивуд, където ще подпише договор за екранизация на последния си роман. Това ще му донесе много пари. Господин Хамел е изключително щедър човек. Когато склучи подобен договор, той винаги дава скъпи подаръци на мен и жена ми, която се занимава с кухнята...

— А останалата част от прислугата? — пробвах го аз. — И те ли получават подаръци?

— Нямаме прислуга — поклати глава Смит. — Господин Хамел предпочита простия живот, въпреки богатството си. Рядко дава приеми, а когато го прави, просто наема временна прислуга и поръчва храна отвън. Не е трудно да се поддържа подобно домакинство и ние с жена ми сме доволни. Той предпочита студена вечеря и именно затова съм тук сега и имам възможност да се насладя на отличната кухня на господин Джарвис...

— Вероятно за Холивуд ще замине и госпожа Хамел, нали? — попитах аз. — Така положително ще ѝ бъде по-леко след загубата на приятелката ѝ...

— Не, госпожа Хамел остава тук — поклати глава Смит. — Господинът ще отсъства три, най-много четири дни. А госпожата не обича шумното общество в Холивуд... То е прекалено отегчително за нея.

Джарвис слушаше разговора с видимо отегчение и използва първата пауза, за да се намеси:

— Трябва да ни разкажете за двете убити индианчета, господин Андерсън. Убеден съм, че имате по-особено мнение за тези престъпления...

— Всъщност нямам — признах аз, представяйки си какви очи ще облещят, ако им кажа истината. — Дори в полицията не знаят какво да мислят... Но мога да ви разкажа за едно много странно разследване, което проведохме миналата година... — После, без да чакам подкана, аз се впуснах в поредната си измислена история, която ги накара да затаят дъх и да стоят на ръба на столовете си. Когато свърших, Смит се надигна с нескрито неудоволствие и каза, че трябва да се прибира, тъй като жена му вече положително се чуди къде е изчезнал.

Джарвис също се оттегли, спомнил си, че трябва да сложи стария щурак в леглото. Останах насаме с мислите си.

От Смит успях да науча доста неща. Той потвърди това, което беше подхвърлила Глория Корт — писателят Ръс Хамел е импотентен. И още: три-четири дни Нанси ще бъде сама. Време на изчакване, време, което ще накара Бърта да си наляга парцалите.

Следобедът и вечерта не бяха отминали напразно. Отпуснах се доволно в креслото. А когато се отпускам, аз неизбежно започвам да

мисля за пари. Все още не бях похарчил милиона, когато Карл дойде да ме смени.

— Обзалагам се, че си бачкал като луд! — ухили се той.

— Прекрасна вечеря! — похвалих му се аз. — Каква работа, господи!

Тъкмо се готвех да лягам, когато телефонът иззвъня. Доста се поколебах, преди да вдигна слушалката.

— Барт! — истеричният глас на Бърта едва не ми спуска тъпанчето.

— Здравсти, скъпа — успях да промърморя аз.

— Какво стана?

— С какво? — направих се на шантав аз.

Насреща прозвуча звук, на който би завидял всеки локомотивен машинист.

— Видя ли го?

— Спокойно, скъпа. Няма го. Заминал е за Холивуд. Всичко е под контрол.

— Кога ще се върне?

— Не бъди толкова нетърпелива — смърчих я аз. — След три-четири дни. И се вземи в ръце. Всичко ще бъде наред.

— Дано! Продадох апартамента си заедно с обзавеждането. Залавяй се за работа, Барт! Захапи го в момента, в който се появи! Захапи го здраво!

— Продала си апартамента?! — зяпнах аз. — Какви ги вършиш, да те вземат мътните?

— Кой ще ти живее в разни скапани апартаменти, когато притежава милиони? — тросна се тя. — Имах добра оферта и я приех! Сега е твой ред да действаш!

С усилие потиснах отчаяното си стенание.

— Добре, добре! След три-четири дни всичко ще е наред.

— Дано! — повтори тя и тръшна слушалката.

Няколко минути преди полунощ се появих в Парадайс Ларго да поема нощното дежурство. Спрях да си побърбря с Майк О'Флагърти, който пък току-що беше приключил със своето. След няколко общи фрази насочих разговора към семейство Хамел.



— Нещо ново за госпожа Хамел? — попитах аз и му подадох цигара.

— Днес отново я посети докторът — отвърна Майк. — А господин Хамел замина за Холивуд, щял да сключва договор за някакъв филм...

Това исках да зная. Значи Хамел вече е на път за Холивуд.

Карл ме очакваше. Джарвис беше оставил широк поднос със сандвичи, просто за в случай, че огладнея през нощта.

— В чекмеджето има бутилка уиски — информира ме Карл. — Можеш да се обслужиш.

Изчаках го да си отиде, хапнах един-два сандвича и изпих едно питие. После се насочих към дървото до оградата. Покатерих се по него и хвърлих поглед към затъмнената къща на семейство Хамел. Останах там повече от час, но нищо не даваше признаци на живот. Върнах се в хижата и легнах да дремна на дивана. Станах някъде около пет сутринта, не без известни усилия. Взех душ, избърснах се и тръгнах на обиколка из градината. Правех всичко възможно да изглеждам на съвестен и енергичен пазач. В осем нула-нула се появи Джарвис. Върху подноса му имаше кафе, палачинки, кленов сироп, наденички на скара и бъркани яйца.

Започнах да се храня, а той — да говори. Предложи пак да вечеряме заедно с Уошингтън Смит, тъй като изчислил, че ще бъде дежурен чак утре по обед. Казах, че нямам нищо против.

Карл ме смени по пладне. Отидох да поплувам, после се прибрах в апартамента си и спах до шест часа вечерта. Не ми се занимаваше с Бърта, затова се отбих да изпия едно питие в близкия бар. После се насочих към паркираното наблизко мазерати. Отворих вратичката и видях Глория Корт, която се поклащаше по тротоара.

— Хей, здрасти! — подвикнах аз.

Тя се спря, присви очи и внимателно ме огледа. После на лицето ѝ се появи усмивка и пищната фигура се насочи към мен.

— Здрасти! Откъде изскочихте?

Облегна се на калника, гърдите ѝ всеки момент щяха да изскочат от тънката материя на блузката.

— Тръгнал съм да хапна нещо — рекох. — Случайно да искате да ми правите компания? Не обичам да се храня сам.

Тя заобиколи колата и отвори дясната врата.

— Къде?

— Обичате ли морска храна?

— Предпочитам месо — отсече. — Тук наблизно има един ресторант, казва се „Приказният бифтек“...

И тая е като Бърта, горчиво си помислих аз.

Цените в „Приказният бифтек“ бяха наистина приказни, дори петролен шейх би се стреснал от тях.

— Не там! — твърдо отказах аз. — Знам една кръчма, в която сервират такива стекове, че човек остава с чувството, че са му поднесли половин бик!

— Просто те пробвах, приятел — засмя се тя и очите ѝ пробягаха по вътрешността на купето. — Имаш хубава кола... — Ръката ѝ някак случайно се отпусна в скута ми.

— Не веднага, любима — ухилих се аз и отместих ръката ѝ. — Може би по-късно...

Подкарах към кръчмата, която се намираще в другия край на Парадайс авеню. Вътре гърмеше оглушителна музика, беше претъпкано с клиенти, келнерите хвърчаха насам-натам, облечени като тореадори.

Настанихме се на една маса, поръчахме си стековете и тя се облегна назад, за да ми покаже колко много стърчат гърдите ѝ.

— Къде изчезна, хубавецо? — попита. — Не съм те виждала откакто дойде да вдигнеш пушилката в „Аламеда“.

— Насам-натам — отвърнах. — А ти, Пепеляшке? Не играеш ли вече номера си в гадната кръчма?

— Само в събота. С какво се занимаваш напоследък?

— Аз ли? Гоня си службата да изкарам някой долар. Дори успявам от време на време... Как е сладурчето Диас?

Тя ме дари с тежък и доста изпитателен поглед.

— Та как казваш, ти беше името?

— Барт Андерсън.

Главата ѝ бавно кимна.

— Стой по-настрана от Диас, Барт...

— И други са ми го казвали.

— Сега ти го казвам аз! Стой настрана от Диас!

Стековете пристигнаха и ние започнахме да се храним.

— Какво прави при него добро момиче като теб, след като е толкова отровен? — попитах.

— А кой, по дяволите, ти е казал, че съм добро момиче? — изръмжа тя, издаде устни напред и изпусна един доста неблагоприятен звук. — Но иначе си прав. Захвана ли се с някой, винаги настъпва моментът, в който се питам какво правя с него... И никога не мога да си отговоря. Проблемът ми е, че се влюбвам. Влюбих се в онзи нещастник Хамел, влюбих се и в този престъпник Диас... А ако взема да ти изброявам в колко още задници съм се влюбвала, и нощта няма да ни стигне!

— Лоша работа — признах аз. — Как е кльопачката?

— Бива си я — рече тя и отново хвана вилицата.

Оставих я да се нахрани на спокойствие. После поиска плодова салата с банани и вишни. Изчаках да унищожи и нея, а аз самият се задоволих с кафе. Когато всичко на масата беше ометено, тя кимна с глава и бутна стола си назад.

— Да тръгваме — рече. — Възнамерявам да ти направя такава тренировка, че сигурно ще я отбележиш в дневника си!

— Не си водя дневник — отвърнах и платих сметката.

— Значи сега ще почнеш, братко! — рече фурията. — Сигурна съм в това! — После ме хвана за ръката и ме помъкна навън.

Събуди ме телефонът. С мъка отлепих клепачи и хвърлих поглед към часовника до леглото. Беше десет и пет. Дрънченето на проклетата машинка се забиваше направо в мозъка ми. До слуха ми долетя сподавено стенание, последвано от кратка нецензурна дума. После голото тяло на Глория се надигна от чаршафите.

— Стой си спокойно — изграчих. — Ей сега ще престане.

Бях сигурен, че това е Бърта. Поех огромен риск да доведе Глория тук, но тя размаха сексуалното си оборудване с такъв ентузиазъм, че всичките ми колебания изчезнаха.

Смея да твърдя, че имам доста опит с разни куклички, но такава като Глория наистина не бях срещал. В леглото беше направо уникална.

Бях предупредил Бърта, че няма да се виждаме три-четири дни, тъй като съм зает с дежурствата при Хершенхаймер. Но обладана от

мечтата да похарчи един милион долара с мен, тя не можеше да бъде спряна от нищо.

Още няколко позвънявания, после телефонът млъкна.

— Здравсти — усмихна се насреща ми Глория, свежа и сякаш извадена от калъф. — Прекарахме страхотна нощ, скъпи!

Успях само да кимна, имах чувството, че всичките ми кости са натрошени.

— Трябва ти кафе — рече тя, скочи от леглото и изприпка към кухнята. Наблюдавах я с кръвожадно одобрение.

След няколко минути се появи обратно. Кафето беше силно и ароматно. След първата чаша усетих как тялото ми започва да се намества, а след втората, обогатена с известно количество коняк, започна да функционира и мозъкът ми. Гледах голото тяло насреща си и започнах да проумявам, че от него може да се изтръгне не само физическо удоволствие, а и определена практическа полза. Сега е моментът да получа малко информация, реших аз.

— Я ми разкажи за Диас, скъпа — рекох. — Защо е помръкнал блясъкът му в твоите очи?

— В „Аламеда“ стават неща, които не одобрявам — отвърна тя.

— Какви неща?

— Открих, че Алфонсо е по-опасен дори от гърмяща змия и това ме плаши.

— Това го знам, кажи какво става в „Аламеда“.

— Хора с големи усти изведнъж предават Богу дух.

— Като стария Пит, а?

— И като момчетата. Но аз не искам да си отворям устата, защото ще свърша като тях.

— Че кой те кара? — свих рамене аз. — Просто исках да разбера какво става там...

— Алфонсо крие някакви хора — отвърна тя. — На втория етаж.

— Кой са те?

— Не знам и не искам да знам — въздъхна тя и остави чашата си на масичката. — Искам да изчезвам, Барт. Време е да се махам от това проклето градче. Искам да ида във Фриско<sup>[1]</sup> при един приятел, който играе в разни програми... Кани ме да направим съвместен номер, но му трябва малко пари...

— На всички им трябват пари, момичето ми — рекох. — Сигурно пак ще хлътнеш...

— Той е по-различен — тръсна глава тя. — Ще ми дадеш ли десет хиляди долара, Барт?

Зяпнах от учудване.

— Нещо ми писнаха ушите — рекох. — Стори ми се, че казваш десет хиляди долара, но сигурно бъркам...

— Точно това казах — кимна тя.

— Трябва да си се побъркала, скъпа — изгледах я внимателно аз. — Не притежавам дори две хиляди...

— Недей да лъжеш! — просъска тя. — Знам, че Алфонсо ти е затворил устата с петдесет бона! Подслушах целия ви разговор. Или ще ми дадеш десет от тях, или...

Стана ми хладно, изведнъж си дадох сметка, че съм чисто гол. Щастливата атмосфера на сексуална пълнота изведнъж изчезна. Плъзнах се от леглото и се отправих към банята. Взех един душ и бавно започнах да се бръсна. Умът ми напрегнато работеше. Когато жена като Глория каже „или — или“, човек трябва да действа безкрайно предпазливо.

Върнах се в спалнята и открих, че Глория е напълно облечена. Гледаше през прозореца, над гривата ѝ с цвят на морков се виеше тънка струйка дим.

Облякох се и отворих вратата на гардероба, в който държах полицейския си патлак. Кобурът си беше на мястото, но патлака го нямаше.

Барт, приятелче, рекох си, тая май наистина трябва да я обработваш с огромно внимание!

Глория се обърна и вдигна дясната си ръка.

— Това ли търсиш, Барт? — Дулото на специалния мрачно проблесна по посока на гърдите ми, гласът на мадамата беше дрезгав и хладен, очите ѝ гледаха враждебно.

— Да не би да си решила да ме гръмнеш, скъпа? — попитах.

— Точно това съм решила — кимна тя. — Но няма да те убивам. Мисля, че ако строша проклетия ти крак, ще предпочетеш да ми дадеш мангизите! — Тонът, с който беше казано всичко това, ме накара да се изпотя.

Бавно и предпазливо се отпуснах в близкото кресло.

— Ти изстиска петдесет бона от Алфонсо, аз пък ще изстискам десет от теб! — Тонът беше все така категоричен и заплашителен.

Бавно си поех дъх.

— Бих ти ги дал, скъпа — рекох. — Но за съжаление ги профуках...

— Я стига глупости! Никой не може да профука петдесет бона за един месец!

— Права си. Никой, освен мен. Имам невероятен талант в профукването на мангизи! Имам и друг талант — все си намирам най-скъпите възможни куклички! Цялата красива купчинка зелени хартийки заминаха точно за четири седмици. Откъде мислиш, че съм получил този загар? От бачкане в някой рудник?

Тя ме гледаше напрегнато, лицето ѝ започна да се разкривява.

— Искам мангизи, за да изчезна! — просъска тя и наведе дулото към пода. — Не може да си профукал всичко до последния цент! — В гласа ѝ прозвуча дълбоко отчаяние и аз малко се поотпуснах. Бях успял да прескоча критичната фаза.

— Профуках всичко и мога да ти го докажа — рекох. — Отиваме в банката и веднага ще ти представя извлечение от сметката си.

— О, стига вече! — изкриви лице тя, хвърли револвера на леглото и ми обърна гръб.

Побързах да се надигна от стола и да прибера оръжието. Едва сега дишането ми започна да се нормализира.

— Какво да правя? — рязко се обърна Глория. — Без капитал Фреди няма да ме вземе за партньорка. Не можеш ли да намериш малко пари, Барт?

— Я поседни, скъпа — рекох. — Ще помислим, ще видим... Напрегни си малко мозъчето и ми отговори на следния въпрос: Защо Диас се раздели с петдесет бона, без да му мигне окото?

— Защо? — втренчи се в мене тя.

— Защото разрових такова змийско гнездо, че той трябваше да купи мълчанието ми!

— Какво змийско гнездо?

— То е свързано с онова, за което не искаш да знаеш — отвърнах. — С онзи тип, който се укрива при Диас.

— Онзи с жената ли?

— Жена? — погледнах я изненадано аз. — Каква жена?

— С него има жена. Чух ги да разговарят.

Отново си спомних двете легла в палатката на пиратския остров и женските принадлежности на масичката. Тогава си мислех, че са на Нанси, но явно съм грешал.

— Сигурна ли си, че с него има жена?

— Напълно. Кой е той? Защо се вдига толкова шум около него?

— Какво те интересува това? — свих рамене аз. — Нали ти трябва десет бона да се чупиш във Фриско?

— А бе ти глух ли си? — извика тя и започна до почуква с юмруци по коленете си. — Точно това ти казах!

— Можеш да си ги спечелиш, скъпа.

Тялото ѝ се размърда на стола, очите ѝ объркано се спряха върху лицето ми.

— Шегуваш ли се?

— Говоря напълно сериозно. Можеш да си ги спечелиш.

— Как?

— Искам да зная всичко, което става в „Аламеда“. Искам да зная за всяка стъпка на мъжа и жената, които укрива Диас. Искам да научиш какви са техните планове и да ми ги съобщиш.

— За толкова откачена ли ме вземаш? — облегна се назад тя, а гласът ѝ заприлича на гларусово грачене. — Нямам никакво намерение да свърша като Пит и онези хлапета! Ама какво!

— Спокойно — рекох. — Искам от теб само едно — да пъхнеш едно микрофонче в кабинета на Диас. Разполагам с една машинка, която автоматично започва да прави запис при звученето на човешки глас. Ти трябва само да я пъхнеш някъде из кабинета и да сменяш касетките. След една седмица, считано от днес, ще получиш точно десет бона в замяна на тези касетки. Става ли?

Давах си сметка, че отивам твърде далеч, но друг изход просто не виждах. Ако Хамел не клъвне на изнудването, едва ли някога през живота си щях да видя десет бона на куп, да не говорим за милион. Но Глория не можеше да знае това, нали? В същото време разчитах, че записите ще ми дадат преки доказателства за участието на Диас в убийството на Пит и двете момчета. Стане ли това, ще го изстискам като лимон!

— Откъде ще вземеш десет бона? — подозрително ме изгледа тя. — Току-що каза, че нямаш никакви мангизи!

— Сега наистина нямам, скъпа — дарих я със самоуверената си усмивка аз. — Но след седмица ще имам! С част от парите на Диас купих малко акции от предприятието на мой приятел. — Лъжата прозвуча убедително дори в собствените ми уши. — Вложих пет бона, но очаквам да получа петнадесет! Десет за теб, пет за мен...

Казах това с ясното съзнание, че тази мадама е будала, която цял живот са мамили. Ако подхвърля на Бърта подобна плява, положително щях да получа бутилка в темето, но Глория беше от друг отбор...

Гледах я как размишлява. Почти я чувах как размишлява. В оскъдното ѝ мозъче мигаше червена лампичка, която я предупреждаваше, че не бива да ми вярва. Но мисълта, че може да докопа десет хилядарки, така я подмокряше, че червената лампичка ѝ се струваше зелена...

— Откъде да бъда сигурна, че ще ми дадеш парите? — пожела да узнае тя. И това беше максимумът, който успя да роди пилешкото ѝ мозъче.

— Заклевам се в гроба на баща си!

Подозрението в очите ѝ нарасна.

— А откъде да знам, че баща ти е умрял?

Господи, тая ще ме скапе!

— Ами набери номера на рая, там ще ти направят справка! — троснах ѝ се аз.

Тя помисли още известно време, но алчността вече окончателно беше победила предпазливостта.

— Добре — въздъхна най-сетне мадамата. — Ще направя това, което искаш. Но ако не ми дадеш парите, ще ти отрежа и двете топки, да знаеш! И завинаги ще останеш без поколение!

Уошингтън Смит дойде да обядва с мен и Джарвис. Господарят му се обади по телефона и съобщил, че тази вечер се прибира. Режисьорът на бъдещия филм се разболял и преговорите били отложени със седмица. Смит трябвало да го чака заради багажа.

— Как е госпожа Хамел? — попитах аз, докато Джарвис сервираше щедри порции пиле по мерилендски.



— Вече много по-добре — отвърна Смит. — Малко след заминаването на господин Хамел излезе с яхтата в открито море. Водата и слънцето са й били от голяма полза.

Вече приключвахме обяда, когато отвън се разнесе басовото боботене на автомобилен двигател. Смит скочи на крака.

— Госпожа Хамел се връща — рече той. — Познавам мотора на колата й. Май ще е по-добре да се прибирам.

— Изключено, господин Смит! — разтревожи се не на шега Джарвис. — Госпожа Хамел едва ли ще очаква някакво обслужване от вас точно по обяд! Искам да опитате един изключителен „Стилтън“, който поръчах да приготвят специално за вас!

Смит се поколеба, после се отпусна обратно на стола.

— Прав сте — рече. — И без това осведомих госпожа Хамел, че ще обядвам тук. „Стилтън“, казвате? Какъв лукс!

Отблъснах стола и се изправих.

— Ще ида да хвърля едно око — намигнах на Джарвис аз. — Няма да се бавя.

Тръгнах по алеята към портала. Когато бях сигурен, че от хижата вече не ме виждат, свърнах рязко към кичестото дърво и започнах да се катеря по ствола му.

Ферарито беше паркирано пред входа на Хамел, вратата зееше отворена. Приготвих се за чакане. След пет-шест минути на прага се появи Нанси. Беше облечена в тъмносин пуловер с висока яка и бял панталон. Косата й беше прибрана под червено шалче, на очите й имаше огромни слънчеви очила. Плъзна се на седалката и мощната кола се насочи към портала с тихо боботене. Вратите се отвориха автоматично пред нея.

Слязох от дървото и се върнах при хижата. Смит ми хвърли един любопитен поглед.

— Излезе — съобщих му аз. — Вероятно се е върнала за нещо забравено.

— Жените винаги забравят — кимна икономът. — Оставих й бележка, че господин Хамел ще се върне довечера около седем, няма начин да не я е прочела.

— Вземете си още малко — рече Джарвис и побутна чинията с увито във влажна кърпа сирене към госта си.

Смит си тръгна малко след 15.00, а Джарвис отиде да подремне. Аз се настаних на сянка и направих същото.

Около 19.00 Джарвис беше зает със сервирането на вечерята, а аз отидох да се поупражнявам на дървото. В съседното имение нямаше дори следа от ферарито.

След няколко минути търпеливо очакване видях приближаването на едно такси. От него слезе Хамел, плати на шофьора и извади връзка ключове. Забелязах, че порталната врата зад гърба му остана притворена.

Гледах го как крачи към къщата и се питах дали ще се изненада от отсъствието на Нанси. Питах се и къде, по дяволите, изчезна тя. Нямаше я вече повече от шест часа.

Слязох от дървото и се върнах в хижата.

— А, ето ви и вас, господин Андерсън — приветства ме Джарвис. — Тъкмо мислех да ви повикам. Надявам се, че това ще бъде по вашия вкус...

Сведох поглед към масата, върху която беше поставен сребърен поднос с великолепна съомга, обилно полята с кремав сос.

— Тази риба изглежда достатъчно голяма да засити двама мъже като нас, които си изкарват хляба с пот на челото, господин Джарвис — похвалих го аз.

— Според мен съомгата върви добре с шампанско — отвърна той. — Затова си позволих да сложа една бутилка в лед.

Какъв живот, господи!

По време на вечерята го дарих с една от измислените си криминални истории. Някъде около 21.00 наближи окончателната развръзка. Тъкмо преминахме на кафето, подсилено с глътка отлежал „Наполеон“, когато някъде наблизко проехтя изстрел.

Оставих чашката и скочих на крака. Изстрелът долетя откъм имението на Хамел.

Оставих Джарвис да си затваря смаяно зяпналата уста и хукнах към портала. Прекосих алеята и блъснах вратата на съседите. Тя отскочи на пантите си и аз се понесох по алеята към къщата.

Входната врата на ранчото беше отворена, на прага стоеше Уошингтън Смит. Целият трепереше, лицето му беше по-сиво от олово.

— Ох, господин Андерсън...

— Спокойно — рекох и протегнах ръце да го подхвамна.

— Господин Хамел... в кабинета... — Краката му изведнъж се подгънаха.

Опрях го на стената и се втурнах в просторната всекидневна. На един от столовете се беше отпуснала дебела възрастна негърка. Крайчето на престилката беше върху лицето ѝ, изпод него се разнасяха странни скимтящи звуци. Прекосих покритата тераса и влязох в кабинета на Хамел. Вратата зееше широко отворена.

Спрях на прага, в ноздрите ме удари миризмата на барутен дим. Насреща ми беше голямото писалище, собственикът му си беше на мястото. Главата му беше отметната назад, очите му ме гледаха с празния поглед на смъртта. По дясната му скула се стичаше кръв, малката дупка в слепоочието му почти не личеше от барутните изгаряния.

Стоях и го гледах. Измина цяла вечност. Единствената мисъл в главата ми никак не беше утешителна. Никога нямаше да бъда притежател на един милион долара суха пара! Прогоних тази мисъл и пристъпих навътре. На пода до стола на Хамел лежеше пистолет „Берета“, калибър 6/35. Разгледах го, без да го докосвам. Климатичната инсталация беше включена, прозорците бяха плътно затворени. Очите ми пробягаха по писалището. Пред Хамел беше поставена пишеща машина IBM, на валяка имаше лист хартия. Наведох се да прочета написаното върху него.

„Защо да продължавам, беше написал Хамел. Не ме бива за съпруг, провалих вече два брака. Защо да продължавам?“

Отстъпих крачка назад и погледнах мъртвеца.

— Нещастник — рекох му полугласно аз. — Така и не успя да се оцениш правилно...

— Господин Андерсън...

Обърнах се към Смит, който кършеше ръце на прага на кабинета.

— Мъртъв е — рекох. — Не пипайте нищо. — Излязох, затворих вратата след себе си и попитах: — Къде е госпожа Хамел?

— Как така мъртъв?! — проплака икономът. — О, господин Андерсън! Той беше толкова добър към нас...

— Стегнете се! — изляях аз. — Къде е госпожа Хамел?

— Не зная, още не се е върнала...

Изведнъж ми мина през главата, че ако Нанси се върне и открие до трупа на съпруга си мен — човека, който я беше изнудвал, тя положително ще извърши някоя глупост. Реших да очистя терена.

— Слушайте ме внимателно, господин Смит! — настойчиво започнах аз. — Ще сторя каквото трябва. Вие не допускате госпожа Хамел до кабинета. Просто чакайте, ясно ли е?

Той объркано кимна с глава.

Изскочих навън и хукнах обратно към хижата. Джарвис ме чакаше на прага, големите му черни очи се бяха превърнали в два тревожни въпросителни знака.

Кратко му съобщих, че Хамел се е самоубил и се насочих към телефона. Поколебах се за момент, после набрах номера на Мел Палмър. Той трябва да бъде тук преди ченгетата. Отправих една безмълвна молитва към Бога. Дано дебелият си е у дома!

Наложи се да проведе сложни преговори с някакъв упорит иконом преди Палмър да поеме слушалката.

— Какво има, господин Андерсън? — раздразнено попита той. — В момента имам гости!

— Ръс Хамел току-що се самоуби — информирах го аз. — Госпожа Хамел не си е у дома. На пишещата машина има предсмъртно писъмце, за което всеки репортер би дал мило и драго! На вас оставям да уведомите полицията.

— Не мога да повярвам! — изграчи пресипнало Палмър.

— Той е мъртъв, размърдайте се! — троснах се аз и прекъснах разговора.

Излязох пред хижата в сгъстяващия се полумрак. До слуха ми достигна гърленото боботене на ферарито. Нанси се връща! Отново се понесох по пътечката и побързах да заема позиция на дървото. Успях да видя как Нанси слиза от колата и бавно се насочва към стълбите. Лампата над входа светеше и лицето ѝ се виждаше съвсем ясно. Отвори ѝ Смит. Тя пристъпи навътре, вратата се захлопна зад гърба ѝ.

Много бих дал, ако можех да видя реакцията ѝ. Дали беше обичала този човек, или се беше омъжила за него само за да се измъкне от италианската полиция?

После главата ми се изпълни от една по-друга мисъл. Глупавото самоубийство на Хамел превръщаше Нанси в наследница на цялото му богатство, плюс авторските права за издаването и филмирането на

новата му книга. Тя наистина щеше да бъде една много богата вдовица!

Замислих се за Пофери. Според информацията на Лу Колдуел, италианецът е пристигнал в Щатите да събере пари за своята терористична организация. А Нанси е негова съпруга. Следователно богатството на Хамел ще финансира пряко дейността на „Червените бригади“!

Слязох от дървото и замислено закрачих обратно към хижата. Отвътре се разнесе настойчивият звън на телефона. Влязох и вдигнах слушалката.

— Господин Хершенхаймер е чул изстрела и е изключително нервен — информира ме Джарвис. — Ще остана при него, а вас моля да наблюдавате портала. Обясних му за самоубийството на съседа, но той не ми повярва. Убеден е, че в имението е проникнал професионален убиец.

— Добре — рекох. — Кажете му, че никой няма да припари до него.

— Благодаря, господин Андерсън. Той ще се почувства далеч по-спокоен.

Оставих слушалката, после отново я вдигнах. Мел Палмър вероятно ще има трудности е преминаването на бариерата. Обадих се на Майк Офлагърти и му обясних положението.

— Уведомих агента на Хамел — господин Мел Палмър. Ще пристигне всеки момент. Пусни го да мине, Майк, скоро след него ще довтаса и полицията...

— Пресвета Дево! — възкликна Майк. — Наистина ли се е самоубил?

— Пусни господин Палмър — повторих аз и оставих слушалката.

После отидох до портала и зачаках. След десет минути пред имението на Хамел спря голям кадилак. От него изскочи Палмър и забърза по алеята.

Продължих да чакам. Запълвах си времето със спомени за петдесетте бона, които бях изстискал от мадамата. Престанах да мисля за тях в момента, в който си представих близкото бъдеще. Мислите ми съвсем не бяха утешителни.

Полицейската кола се появи около 23.00. От нея изскочиха Том Лепски и Макс Джейкъби. Излязох на алеята и пристъпих към тях.

— Какво става? — подозрително ме изгледа Лепски.

Обясних му, че съм на смяна в къщата на Хершенхаймер. Чул съм изстрел, открил съм трупа и съм уведолил Палмър. След което съм продължил дежурството си.

— А защо не се обади направо на нас? — изгледа ме мрачно Лепски.

— Това си е работа на Палмър — рекох. — Предсмъртното писмо може да причини доста неприятности на семейството.

— Какво предсмъртно писмо?

— Хамел си признава, че е импотентен — поясних. — Репортерите ще полудеят, ако се докопат до него, Том. Представяш ли си? Световноизвестен автор на еротични бестселъри не може да оправя собствената си жена! Това е работа на Палмър и на никой друг!

— Беше ли там?

— Аз го намерих.

— Пипал ли си нещо? — присви очи детективът.

— Хайде стига, Том — изгубих търпение аз. — Престани вече с тъпите си въпроси. Госпожа Хамел е била на разходка с яхтата, прибра се преди около половин час...

— Добре — промърмори Лепски и дръпна Джейкъби за ръкава. — С теб пак ще си поприказваме.

Малко преди полунощ пристигна Карл да поеме смяната.

— Майк каза, че тук е станало доста интересно — промърмори той.

— И още как — кимнах. — Старият глупак е чул изстрела и в момента умира от страх...

— Което означава, че тази нощ няма да се спи — мрачно поклати глава Карл.

— Точно това означава — съгласих се аз.

— Долу на пристанището също имаше интересни неща — засмя се Карл. — Някакъв откачен хвърли димка баш на кея! Няма да ти описвам каква паника настана! Бях се отбил да похапна в бар „Аламеда“... Да беше видял с каква скорост се разпиляха безделниците, направо щеше да пукнеш от смях! Вероятно някакво хлапе си е направило кефа...

Не проявих интерес към случката.

— Отивам си у дома — рекох. — Утре ще се видим. И гледай да не заспиш.

— Няма — горчиво поклати глава Карл.

— Ако ченгетата ме потърсят, кажи им, че съм си у дома.

— За какво си им притрябвал?

— Казва ли ти някой — знаеш ги какви са...

Закрачихме бавно към портала.

— Защо се е застрелял онзи богат глупак? — изрази недоумението си Карл.

— Случва се понякога — промърморих аз, запалих мотора и поех към бариерата.

О'Флагърти ме чакаше пред будката си.

— Каква работа, а? — възбудено рече той. — Защо ли се е застрелял господин Хамел?

— Случва се понякога — отвърнах отново аз и нетърпеливо подритнах педала на газта. Той усети намека и побърза да вдигне бариерата. Махнах му с ръка и подкарах към блока си.

Затръшнах вратата зад гърба си и побързах да си сипя едно двойно уиски. Отнесох чашата до близкото кресло и се отпуснах в него.

Часът беше дванадесет и половина. Дали да се обадя на Бърта и да ѝ съобщя приятната новина? Не вярвах наистина да е продала апартамента си барабар с обзавеждането, но какво ще стане, ако наистина го е направила? Имах неприятното предчувствие, че няма да я видя повече в момента, в който ѝ съобщя да не разчита на милиончето на Хамел.

Телефонът иззвъня.

Бърта?

Поколебах се за миг, после станах и тръгнах към бюрото си. Вдигнах слушалката и окаменях, разпознал гласа на Джоуи.

— Господин Андерсън?

— Ти ли си, Джоуи?

— Аз съм, господин Андерсън.

— Търсих те да ти кажа, че много съжалявам за Джимбо. Откъде се обаждаш?

— Господин Андерсън, онзи мъж напусна „Аламеда“ рано сутринта, цял ден те търся да ти го кажа...

— Мъжът, който се укриваше там?

— Да, господин Андерсън. Видях един друг да хвърля нещо от горния етаж. То гръмна и целият кей потъна в дим. Настана паника. Докато хората пицяха и бягаха, брадатият отиде и се мушна в багажника на една кола, която беше паркирана на няколко метра от бара.

— Каква кола, Джоуи?

— Ферари. Караше го жена. Потегли веднага след като онзи влезе в багажника. Само аз ги видях, всички останали бягаха като луди да се спасят от пушека...

— В колко часа стана това, Джоуи?

— В единадесет и четиридесет, господин Андерсън.

— Носеше ли жената червено шалче и тъмни очила?

— Да, господин Андерсън.

— Добре, сега ме слушай внимателно, Джоуи...

Нещо прещрака и линията прекъсна. Джоуи беше оставил слушалката.

Забих очи в килима пред себе си.

Нанси беше излязла веднага след заминаването на Хамел за Холивуд. Малко преди пладне се беше прибрала, после веднага беше излязла пак.

Запалих цигара и установих, че ръката ми леко трепери.

*Беше докарала Пофери у дома си, скрит в багажника!*

О'Флагърти положително не е имал причини да я спре на бариерата.

При завръщането на Хамел терористът е бил скрит някъде в къщата. Самоубийство?

Натиснах цигарата в пепелника. *Хамел не се е самоубил, а е бил застрелян от Пофери!*

---

[1] Популярно название на Сан Франциско. — Б.пр. ↑



## ОСМА ГЛАВА

Седях и размишлявах, късчетата на мозайката бавно се подреждаха в главата ми.

Богатият и известен писател Ръс Хамел се среща в Рим с Нанси (Лучия Пофери) и бързо се влюбва в нея. Той няма представа, че тази жена е търсена за две предумишлени убийства. Боядисала косата си черна и скрила очите си зад слънчеви очила, Нанси временно успява да се измъкне от полицията, но ясно съзнава, че кръгът около нея се стяга.

Хамел предлага брак. Тя приема веднага, въпреки че е омъжена за Пофери. Знае, че само по този начин може да се измъкне от Италия.

Пофери също е търсен от полицията, но продължава да набира средства за терористичната организация. Изведнъж му се открива шанса да получи цялото богатство на Хамел за своите цели — единственото условие за това е Нанси да овдолее. Колкото по-бързо, толкова по-добре. Неизвестно как успява да се добере до Съединените щати и тук Нанси му осигурява скривалището на пиратското островче. Вече знае, че Хамел е импотентен.

Двойката проявява необходимото търпение. Задвижват планираната операция с цели шест седмици закъснение. Искали са Хамел да довърши новата книга и да прибере милионите, които му се предлагат в аванс. Книгата е завършена и те започват да действат.

Нанси знае, че не може да прекара Пофери през бариерата. Терористът намира начин да се измъкне от „Аламеда“ с хвърлянето на димката, скача в багажника на ферарито и преминава без проблеми покрай поста на О'Флагърти.

Така полицията ще разследва „самоубийството“ на Хамел, без да допуска намесата на външни хора. Нанси е била през цялото време на яхтата, Уошингтън Смит и съпругата му са извън всякакво подозрение. Остава самоубийство и нищо друго.

Но аз вече знаех, че Нанси е вмъкнала Пофери в къщата и бях сигурен, че италианецът е застрелял Хамел, а след това е инсценирал

самоубийство.

Рязко подскочих.

*От всичко това следваше, че Пофери е някъде в имението на Хамел и сега, в този момент! Не може да се измъкне от Парадайс Ларго без помощта на Нанси, а тя трябва да отговаря на въпросите на полицаите!*

Какво да правя? Да се обадя на ченгетата и да им кажа, че Пофери се крие в къщата? А после?

Я си стой настрана от тая работа, момчето ми! Почнеш ли да пееш, неприятностите ще бъдат сериозни, много сериозни! Стой си настрана и си трай!

Легнах си. В продължение на десетина минути се питах какво прави в момента Пофери, какво прави Нанси, как действа полицията... Не успях да си отговоря и заспах.

Телефонът ме събуди точно в 10.23. Протегнах се през широкото легло и докопах слушалката.

— Барт! — истеричният глас на Бърта отново се опита да ми спуска тъпанчето.

— Здравсти, любима — поздравих я сънливо аз.

— Чете ли вестниците? Хамел се е самоубил!

— Знам.

— Успя ли да говориш с него?

— Мила, за бога...

— Успя ли?

— Не.

Тя издаде звук, който наподобяваше жуженето на затворена в бутилка оса.

— О'кей, Барт. Ти имаше своя шанс, но го пропусна.

— Така е, мила — умърлушено отвърнах аз.

— Обади ми се моят ръкоблудец — осведоми ме тя. — Иска да се оженим.

Замръзнах.

— А ти искаш ли, любима?

— Защо да не искам? — отвърна тя. — Той има прекрасна яхта, огромен мезонет, купища слуги и тлъста банкова сметка!

— Я си помисли! — окончателно се разсъних аз. — Нима искаш цял живот да въртиш задник пред някакъв чекиджия?

— За тази яхта, за този мезонет и за тези мангизи в банката бих вършила много повече неща от простото въртене на задника! — отсече тя. — Предполагам, че и ти би сторил същото.

— Може би си права — въздъгнах аз. — Добре, омъжи се за него. Пожелавам ти щастие.

— Възнамерявам да бъда вярна съпруга, Барт — осведоми ме тя. — Обаждам се да ти кажа сбогом завинаги. Не можеш да се оплачеш, че не съм ти дала шанс. — После затвори.

Отпуснах се обратно на възглавницата и зачаках пристъпите на отчаянието. Но те нещо се забавиха и прекрасното ми мозъче отново защрака. Светът е пълен с красиви куклички. Разнообразието е солта на живота — нова мадама положително означава и нови вълнения. Спомних си за „вярната съпруга“ Бърта и пригнах. Това беше сентенцията на деня!

После отново заспах.

Вечерях късно, после взех „Парадайс сити Херълд“ и прочетох некролога на Хамел. Новината беше на първа страница, никъде не се споменаваше за предсмъртно писмо. Вероятно Мел Палмър е успял да го покрие. Правеха се мъгляви предположения за преумората на големия писател, за обзелата го дълбока депресия. Съпругата му беше припаднала, нещата бяха поети изцяло от Палмър. Появил се при бариерата и дал пресконференция на глутницата нетърпеливи репортери и телевизионни екипи. Представих си какъв купон е било всичко това за Майк О’Флагърти! Палмър казал само няколко изречения и предупредил, че госпожа Хамел няма да дава интервюта.

Целият ресторант говореше за смъртта на Хамел.

Настроението беше резюмирано от дебела и гръмогласна мадама, която заяви:

— Човек, който пише такива мръсотии, положително трябва да е луд. По-добре, че пукна!

Прииска ми се да ѝ кажа, че греша. Не го сторих. Мислех си за Хамел. Харесвах този човек, беше ми мъчно за него.

Някъде около 23.20 потеглих към Парадайс Ларго. Спрях пред бариерата и видях, че на затревения банкет са насядали десетина

човека, които пушеха и оживено разговаряха. Вестникарските хиени никога не губят надежда!

От будката се появи внушителната фигура на Майк О'Флагърти.

— Хей! — ухилих се аз. — Май се забавляваш чудесно, а?

— Точно така — доволно се усмихна той. — И пиле не може да прехвъркне! Лепски направо го шашнах!

— Браво — похвалих го аз, изчаках вдигането на бариерата и включих на скорост под завистливите погледи на репортерите.

Вратата на имението ми отвори Карл.

— Слава богу, че идваш — въздъхна с облекчение той. — Нашият старец наистина е откачил!

— Е, и?

— Нищо — ухили се той. — Само дето Джарвис се побърка. Сега е твой ред, аз изчезвам!

Изчаках го да си тръгне и влязох в хижата. На масата имаше пакет сандвичи. Запитах се какво ли става отгътък алеята. Дали Палмър още се мотае там?

Джарвис се появи точно когато се заех да разопаковам сандвичите. Целият трепереше.

— Господин Андерсън! Трябва да си поговорим, преди да си легна!

— Нещо не е наред ли?

— Да — въздъхна той и се отпусна на отсрещния стол. — Какъв ден, господи! Дадох приспивателно на господин Хершенхаймер и едва сега подгъвам крак!

Захапах сандвича и попитах:

— Какво става?

— Господин Уошингтън Смит и съпругата му са уволнени!

Не се изненадах, ходът беше съвсем логичен. Смит и жена му са най-голямата заплаха за скрития някъде из къщата Пофери.

— Уволнени ли? — надянах учудената си физиономия аз.

— Да — кимна с нещастен вид Джарвис. — Господин Палмър им заповядал незабавно да напуснат къщата. Никакво предизвестие — просто да си събират багажа и да изчезват! Какъв ужас! След цели петнадесет години безупречна служба! Платили им по една годишна заплата. Господин Палмър обяснил, че такава е желанието на госпожа Хамел. Бил е любезен и доста смутен...

— Лоша работа — рекох.

— Господин Смит ще ми липсва — оплака се Джарвис. — Не мога да си обясня защо постъпват с него така. Къщата винаги е била поддържана в безупречен вид.

— Някакви новини за госпожа Хамел?

Джарвис сви рамене. От изражението на лицето му разбрах, че Нанси Хамел е престанала да се ползва от неговото благоразположение.

— Господин Смит дори не се е сбогувал с нея. Всичко стана толкова бързо!

Избрах си още един сандвич — ситно нарязано месо от раци, объркано с майонеза.

— И кой ще поддържа къщата? — попитах.

— Нямаме представа. Нито господин Смит, нито аз. Господин Палмър обяснил, че докато госпожа Хамел напусне, за къщата ще се грижи Джош Джоунс. Тя е решила да продаде имението веднага след погребението.

— Джош Джоунс ли? — направих се на учуден аз. — Кой е пък този?

— Човекът, който се грижи за яхтата на господин Хамел — отвърна Джарвис и намръщено добави: — Лош негър.

— Палмър още ли е отсреща? — попитах.

— Не, отиде си след посещението на полицията.

Разполагах с достатъчно информация и сега трябваше просто да се отърва от Джарвис. Казах му, че изглежда уморен. После добавих, че ще бъда на негово разположение, ако се нуждае от нещо. Той схвана намека и се оттегли. Дадох му пет минути, после отидох да се покатеря на кичестото дърво.

В дневната на Хамел светеше, но завесите бяха спуснати. Запитах се дали зад тези завеси не се провежда съвещание на италиански език. Двамата Пофери положително вече мислят как ще разпределят наследството на Хамел. Облегнах се на ствола и се приготвих за дълго чакане.

Нищо не се случи.

След около час лампите в дневната угаснаха. В замяна на това светна малко прозорче в задната част на къщата. Спалнята на Нанси? До ушите ми долетя шум от приближаваща се кола. Надвесих се над

оградата и хвърлих едно око на тъмния силует, който спря пред портала. Вратичката се отвори. Джош Джоунс протегна ръка и натисна червения бутон. Порталът пропусна колата и автоматически се затвори зад нея. Входната врата на къщата се отвори, лампата над нея светна.

*На прага се появи фигурата на Пофери!*

Не можех да сбъркам едрото набито тяло, нито широките рамене. Джоунс извика нещо и лампата угасна. Напрегнах взор, но успях да видя само неясно очертания силует на колата пред входа.

Миг по-късно отново бе включено осветлението в дневната.

Продължавах да чакам, яхнал удобно дебелия клон. След няколко минути до прозорчето в задната част на къщата светна още едно. Продължих наблюдението. Измина доста време, преди къщата да потъне в мрак и сънна тишина.

Спуснах се по дънера и се върнах в хижата. Джарвис не беше забравил да остави неразпечатана бутилка уиски на масичката. Сипах си два пръста и седнах с чаша в ръка.

Както винаги, идеята ме осени внезапно. Понякога дори сам се учудвам на обратите, които могат да обземат моите мисли, обикновено насочени в една-единствена посока — търсенето на мангизи.

Един милион долара!

Барт, момчето ми, казах ти аз. Та тая огромна купчина зелени хартийки те чака ей там, оттатък алеята! Разиграеш ли козовете си както трябва, тя е твоя!

Оттатък алеята, в разкошната къща на писателя Ръс Хамел, бяха намерили убежище двама опасни терористи. Единият от тях ще наследи състоянието на Хамел. Нямах представа колко голямо е то, но съдейки по факта, че само за последната си книга Хамел щеше да получи единадесет милиона долара, то не можеше да бъде по-малко от двадесет.

Двадесет милиона долара! Господи, колко съм бил наивен, когато се чудех защо Диас толкова лесно се съгласи да ми подхвърли петдесет бона, за да си затварям плювалника! Наивен, за да не кажа нещо повече... Диас си е давал ясната сметка, че ако ударя камбаната, неговата групичка ще трябва да целуне за сбогом най-малко двадесет милиончета! Какво са петдесет бона в сравнение с тях? Пари за семки!

Спомних си думите на мексиканеца: „Обещавам ти, че ако дойдеш да цицаш още, ще ти се случи нещо безкрайно неприятно!“.

Така ли, бе братче?!

Няма на света човек, който може да ми попречи да докопам един милион долара! Особено пък някакъв си мазен мексиканец!

На масата имаше пишеща машина.

Пак ти се налага малко писмена работа, момчето ми, рекох си аз. Още една застраховка „живот“. Написах под индиго всичко, което ми беше известно — начинът, по който Нанси е вкарала Пофери в ранчото на Хамел, пътуването с яхтата за създаване на алиби, убийството на Хамел, извършено от Пофери по начин, който внушава самоубийство, фактът, че двамата терористи все още са в къщата и не могат да се измъкнат покрай дебнещите отгатък бариерата репортери.

Оригиналът на творбата си сложих в плик и го адресирах до Хауърд Селби. В придружителната бележка написах да го предаде в ръцете на полицейския началник Терел точно двадесет и четири часа след получаването му. Естествено, ако дотогава не му се обадя лично. Копието пъхнах в друг плик.

Сипах си ново питие, отпуснах се в креслото и се заех да обмислям следващите си ходове.

Едва когато всичко в главата ми беше подредено и уточнено до последния детайл, аз си позволих да помечтая за това, което бих направил с един милион долара в брой.

По едно време ми хрумна да звънна на Бърта и да я помоля да не се жени за нейния ръкоблудец. Бях свикнал с това маце и не ми беше приятно да го загубя. Помислих още малко и реших да я пратя по дяволите. Сигурно няма да ми е зле да си седя като падишах и да чакам новите птички, които несъмнено ще почнат да пърхат наоколо. А те не само ще пърхат, а и сигурно ще си строшат крилцата от пърхане, когато научат, че хитрото копеле Барт Андерсън струва един милион долара!

Мечти!

На другия ден по обед изчаках смяната на Карл и веднага потеглих към сградата „Труман“. Качих се в офиса на Селби, подадох показанията си на уплашената девственица и я помолих да ми даде обратна разписка. Наложих се да ѝ продиктувам текста, който тя написа върху бланка на кантората и после внесе за подпис на шефа си, който

бе зает с някакъв клиент. Върна се обратно след минута и ме погледна с плахите си очи. Казах ѝ да заключи плика в сейфа и тя мълчаливо се подчини.

После, просто за майтап, окачих прелъстителната си усмивка и мазно ѝ съобщих, че има прекрасни ръце.

Всъщност това си беше чистата истина — определението „прекрасен“ би било пресилено за всичките ѝ останали атрибути.

Девственицата стана червена като рак, дишането ѝ видимо се ускори. Тръгнах си с чувството за добре свършена работа. Бях сигурен, че цял ден ще въздиша и ще се черви от греховни помисли.

Агенция „Парнъл“ държеше на заплата доста информатори. Това струваше на полковника цяло състояние, но той си даваше сметка, че трябва да знае всичко, което става в това градче.

Свързах се с Амелия Бронсън, втората секретарка на Марк Хайбий. Дебело женище на средна възраст с лице като стара подметка, Амелия притежаваше ум като бръснач. От доста време се радваше на привилегията да получава подаръци от бюро на Парнъл — разбира се, предимно в областта на чревоугодieto. За Коледа ѝ изпращахме голяма пуйка и две бутилки шотландско уиски, а за рождения ѝ ден — предварително поръчана вечеря, която би стигнала за цял взвод войници. В замяна не бяхме получили почти нищо, ако не се броят няколко дребни справки.

Заведох я в един италиански ресторант, където тя с методична последователност унищожи огромна чиния спагети, четири внушителни парчета варен джолан, чиния с няколко вида сирене и купа плодова салата. Кафето с коняк я направи напълно годна за предстоящия разговор.

Марк Хайбий беше официален юридически съветник на Ръс Хамел, на него се падаше задължението да се оправя с имуществените проблеми на писателя след смъртта му. А Амелия знаеше всичко, тъй като тя се занимаваше с писменото оформяне на документацията. Започнах да задавам своите въпроси, а натъпканото догоре женище прилежно ми отговаряше.

На раздяла ѝ пуснах една стодоларова банкнота. Не го сторих с кой знае какво желание, но знаех много добре, че Амелия обича парите не по-малко от плюскането.



После подкарах към офиса на Соли Финкълстейн. Наложих се да преодоля известни трудности, преди да се добера до него. С. Ф. — както го познаваше целият град, беше изключително зает човек. Зает да прави пари. Имаше славата на най-големия лихвар по Тихоокеанското крайбрежие и също беше обект на постоянно ухажване от Парнъл. За коледните подаръци ни се отблагодаряваше с информация за клиентите си, поискали по-едри заеми.

Попитах го може ли да ми уреди заем от един милион долара и той каза, че няма никакви проблеми. Трудности му създавали разни дребни мошеници, които искали по сто-двеста хиляди за харчлък. За милион вземал по 25 процента лихва, други формалности почти нямало.

— Но ние умеем да си събираме дължимото, Барт — уведоми ме с вълча усмивка С. Ф.

Знаех какво има предвид. Забавиш ли се с мангизите, на гости ти идва някой дръвник с оловна тръба. И ти предлага или да си платиш, или...

Вече разполагах с необходимата информация. Качих се в колата и уверено подкарах към пристанището. Останах зад волана и внимателно огледах обстановката. Тук цареше обичайното оживление. Продавачите на сергии кресливо хвалеха стоката си, туристите се влачеха на непрекъснати тълпи, рибарите разтоварваха лодките си.

Мислех си за Диас.

Опасна змия, която бях стиснал здраво зад главата. Едва ли ще може да ме ухапе.

Попипах револвера в кобура подмишницата си, излязох от колата и се насочих към бар „Аламеда“.

Дебелият барман ме дари с мазна усмивка, безделници и уморени рибари се обърнаха да ме погледнат, после отново се вторачиха в чашите си.

— Диас — кратко процедих аз.

Дебелият кимна и отиде да се обади по телефона. Не го изчаках, а прекосих залата и отворих вратата на офиса. Диас седеше зад бюрото, от ъгълчето на устата му стърчеше пура. Остави телефонната слушалка и вдигна глава.

— Здравсти — рекох. — Нали ме помниш?

Бутнах дървения стол пред бюрото му, възседнах го наопаки и му подарих една от най-приятелските си усмивки.

— Май ти бях казал да стоиш по-надалеч от мен — тихо промълви той и гласът му наистина заприлича на змийско съскане.

— Времената се менят — отвърнах. — Вчера беше едно, днес — друго.

Той тръсна пепелта от пурата си на пода, змийското му лице продължаваше да е напълно безизразно.

— Какво искаш?

— Току-що се сдоби с нов съдружник, Диас — ухилих се аз. — Ето ме.

— Предупредих те, копеле мръсно! — изръмжа мексиканецът и в ръката му се появи тежък револвер. — Сега вече ще ти видя сметката!

Продължавах да се усмихвам.

— Не си толкова глупав, че да ме застреляш в офиса си — рекох. — Нито пък където и да било другаде. Имаш си нов съдружник и нищо не можеш да направиш. Освен ако си решил да се простиш с двадесет милиона долара, разбира се...

Револверът се сведе надолу, в очите му се появи опасен блясък.

— Виж какво, долен изнудвач!... — започна той, после изведнъж млъкна.

Слаб блъфьор, рекох си. Няма да ми е трудно с него.

— Сега ще ти рисувам картинката — продължих аз. — Тя, разбира се, ти е ясна, но искам да знаеш, че и аз съм в течение. Предполагам, че идеята е била на Пофери, а ти просто си хванал увеселителното влакче впоследствие... Както правя и аз. Когато Пофери разбрал, че милионерът Хамел си пада по жена му, той бързо е преценил какви мангизи има в тая работа. Нанси се крие от италианската полиция с две предумишлени убийства в корсета. Хамел предлага брак и Пофери веднага вижда колко милиончета може да наследи жена му след скоропостижната смърт на младоженеца. А освен това тя ще се измъкне от Италия без никакви проблеми. Така и става — Нанси се превръща в госпожа Хамел, а самият Пофери успява да се добере до Щатите. Крие се на пиратското островче, а Нанси се грижи за препитанието му. После на сцената се появявам аз, Пофери изпада в паника и се свързва с теб чрез черния Джоунс. Сключвате споразумение — част от плячката срещу скривалище и закрила. Аз

притискам Нанси и тя бие камбаната. Ти си агент на двойката и стигаш до решението да ми платиш откуп. Свърши страхотна работа и успя да ме заблудиш. Психологическата обработка с петдесет бона на пачки направо ме съсипа. Но само до момента, в който открих за какви мангизи става въпрос. И до още един момент — когато открих, че Пофери е видял сметката на Хамел с помощта на Нанси и всичко е нагласено да изглежда като самоубийство. — Извадих от портфейла си показанията, които бях написал, и ги пуснах на бюрото му, към тях добавих разписката на Селби. — Хвърли едно око — рекох. — Всичко е напечатано чисто и ясно.

Той изчете и показанията и разписката. По челото му избиха ситни капчици пот.

— Можеш спокойно да ме гръмнеш — ухилих се аз. — И цялата тази купчина мангизи отива по дяволите. А ти и твоята групичка — зад решетките с доживотни присъди. Нека това не те притеснява — хващай патлака и стреляй!

Той остави револвера настрана и впи змийските си очички в лицето ми.

— Не съм алчен — успокоих го аз. — Искам само един милион долара, но ги искам веднага. Бих могъл да изстискам доста повече, но едно милионче ми е достатъчно. Ти и твоите приятелчета ще разполагате с доста повече. Признай, че съм скромен, Диас!

Той продължаваше да ме фиксира.

— Разполагам и с допълнителна информация за теб — продължавах да се забавлявам аз. — Първо, за оценка на наследството на Хамел ще идат най-малко три месеца. Добрата новина тук е, че Нанси действително наследява всичко. Някъде около двадесет милиончета. От авторските права ще постъпват значителни суми в продължение на години, следователно мангизите още ще набъбнат... Това е положението, Диас.

Мексиканецът мълчеше и ме гледаше.

— Не е проблем да си набавите моето милионче — наведох се към него аз и му подарих една от най-приятелските си усмивки. — Соли Финкълстейн ще ти го даде назаем само срещу един подпис и само срещу двадесет и пет процента лихва. За залог ще иска кръчмата — просто ей така, от добро сърце... Разбира се, ще си прати хората в

случай, че не платиш, но това не е проблем за теб. Следваш ли мисълта ми?

Той започна да прилича на змия, притисната от язовец.

— Формалности няма — продължих да го обработвам аз. — Подписваш документчето на Соли и сделката е сключена. — Извадих от портфейла си договора, който ми беше продиктувал С. Ф., и го поставих на бюрото.

— Нищо не подписвам! — изръмжа онзи, но се наведе напред да прочете документ. — Няма да подпиша подобно нещо! За луд ли ме мислиш?

— Ще те помисля за луд, ако откажеш да го подпишеш, партньоре — рекох. — Тогава сбогом на милиончетата! В замяна получаваш двадесет годинки пандиз! Решението е твое.

Той седеше и зяпаше договора, потта вече се стичаше на едри капки по лицето му. Соли Финкълстейн беше добре известен в града, още по-известни бяха методите му за събиране на дълговете. Диас си даваше ясна сметка, че подпише ли и забави плащането, положително ще приключи живота си като инвалид.

— Събуди се, глупако! — изгубих търпение аз. — Или подписваш, или удрям камбаната! Ще се примиря с две-три годинки на сянка. Но ти и твоите приятелчета ще отнесете по двадесет годинки и ще целунете за сбогом повече от двадесет милиона долара!

Той се размърда и аз заставах нащрек. Но ръката му само се повдигна да избърше потта от челото.

— Спокойно, партньоре — окуражих го аз. — Няма да ми видиш физиономията, докато си жив. Получа ли мангизите от Соли, моментално хващам пътя. Помисли си само какво можете да направите вие с онези милиони и приходите от авторските права!

Знаех, че при такова притискане едва ли мога да очаквам обратен удар. И се оказах прав. Ръката му се повдигна от бюрото и хвана писалката. Пръстите му леко трепереха.

Наблюдавах го внимателно.

Един милион долара.

Вече чувах тропота на изящни крачета зад гърба си. Кукличките хукваха да ме гонят...

После обстановката изведнъж се промени. Диас замръзна и впери опулен поглед някъде зад гърба ми. Лицето му посивя.

Момчешки глас звънна зад мен:

— Ти уби моите братя, сеньор Диас! А сега аз ще убия теб!

Завъртях се със светкавична бързина.

На прага стоеше Джоуи. В малката си мръсна ръка стискаше револвер 38-и калибър, насочен в главата на Диас.

— Джоуи, недей! — изревах аз.

Късно. Изстрелът прозвуча като гръмотевица в затвореното помещение.

Преместих очи върху Диас. Лицето му се превърна в кървава пихтия, тялото му си остана на стола, ръката му продължаваше да стиска писалката.

Действията ми бяха светкавични. Скочих на крака и грабнах от бюрото всичките бумажки, включително неподписания договор. После се обърнах.

Джоуи ме гледаше с щастливата усмивка на дете, което е получило добре опакован подарък.

— Никой не може да убива моите хора, господин Андерсън — рече той. — Защото после ще умре!

— Махай се оттук, по дяволите! — ревах аз.

— Разбира се, господин Андерсън — отново ми се усмихна той и спокойно излезе от стаята.

Не стигна далеч. Трима едри мексиканци го наградиха и го натикаха обратно в кабинета. Единият беше изтръгнал револвера от ръката му.

Офисът изведнъж се оказа претъпкан. Тримата негодници видяха какво е останало от Диас и започнаха да крещят.

Аз се плъзнах към вратата.

До слуха ми достигна тържествуващото гласче на Джоуи:

— Убих го! Убих го! Чуваш ли, Томи? Чуваш ли, Джимбо? Убих го!

Успях да се добера до улицата. В момента, в който се плъзнах на седалката на мазератито, в далечината се разнесе вой на полицейски сирени.

Когато се добрах до апартамента си, състоянието ми беше доста отчайващо. Обзе ме дълбока депресия, примесена със страх от бъдещето.

Първата ми мисъл беше кога ченгетата ще се доберат до мен. Закрачих напред-назад из хола. Никой в „Аламеда“ не ме познаваше по име. Барманът знаеше, че на два пъти съм посещавал Диас, знаеше също, че съм бил при него, когато хлапето натисна спусъка. Изплъзнах се, без да ме види никой, но ченгетата положително ще започнат да задават въпроси. Имаше известен шанс никой да не спомене за посещението ми, тъй като убиецът беше заловен и случаят, беше ясен. Но не беше ясно дали Джоуи няма да спомене за мен при неизбежните разпити.

Спокойно, приятел, рекох си. Ти беше добър приятел на Джоуи. Той няма да те предаде.

Сипах си едно питие, глътнах го наведнъж и отново напълних чашата.

Надявай се, приятел, рекох си. Надявай се, че няма да те издаде. Нищо друго не ти остава.

А сега?

Диас отпътува при дедите си, но Нанси и Пофери са живи и здрави. Представих си ги как дебнат в къщата на Хамел. Двама опасни терористи в компанията на Джош Джоунс — един не по-малко опасен негър. Много ми се искаше да прибера един милион долара, но тях не мога да притисна. Това щеше да е все едно да си играя с нитроглицерин.

Целуни за сбогом милиончето, Барт. Тези тримата не са в твоята група. Сега трябва да се надяваш само на едно — да не те спипат ченгетата. С малко късмет може и да ти се размине. После се връщаш в агенцията и продължаваш да бачкаш за жълти стотинки. Ще се поогледаш за някоя не толкова скъпа кукличка и ще бачкаш, докато полковникът реши да те пенсионира. После ще си прибиращ чека от пенсионното един път в месеца и ще чакаш оная с косата...

Тук спрях и си сипах още едно.

Господи, каква гадост!

Седях и си пиех, без да мисля за нищо. Постепенно престана да ми пука, сенките върху килима доста се поудължиха. След шест часа ще трябва да поема дежурството си при стария глупак.

Телефонът започна да звъни. Сипах си още едно и го оставих да си звъни.

Вероятно Бърта е променила решението си, но точно сега никак не ми беше до тая хубавица. Защото именно тя ме набута във всичко това!

След известно време телефонът млъкна. Депресията си е депресия, но вече започнах да изпитвам глад. Повлякох се към кухнята, но в хладилника нямаше нищо, освен бутилка скоч.

Върнах се в креслото и затворих очи. Времето бавно се точеше. Пред очите ми се появи бъдещето, прекалено ясно и релефно. Седя си в мазератито пред някакъв долнопробен мотел и чакам някоя невярна съпруга да си свърши работата със своя Ромео... Приятна перспектива, няма що!

После издрънча звънецът на входа. Събудих се.

Ченгетата?

Бавно се изправих на крака. Кратката дрямка ми беше помогнала да изтрезнея. Хвърлих поглед към часовника. Беше 23.05.

Звънецът продължаваше да дрънчи.

Пригладих косата си, дръпнах пешовете на измачканото сако и тръгнах към антрето. Сърцето ми лудо блъскаше, умът ми напразно се опитваше да се подготви за враждебните въпроси на Лепски.

Отново се позвъни.

Отворих.

Глория Корт ме избута встрани и се втурна в апартамента.

Само тая ми липсва, унило си рекох аз. Очевидно не е забравила за десетте бона, които ѝ обещах.

Последвах я в хола с омекнали крака.

— Виж какво, скъпа... — започнах, но тя вдигна ръка и просъска:

— Затваряй си устата! И слушай какво ще ти кажа!

Седна на канапето с онова странно изражение на лицето, което включва предупредителната лампичка в главата на всеки що-годе нормален мъж.

— Едно питие? — предложих аз.

— Аз заминавам! — не ми обърна внимание тя. — Но преди това искам да ти съобща някои неща.

Беше толкова напрегната, че аз свалих ръката си от гърлото на бутилката и безсилно се тръшнах насреща ѝ.

— Добре — промърморих. — Слушам те.

— Онова микрофонче, което ми даде — започна тя. — Оставих го в кабинета на Алфонсо и прослушах записа. Нямаше да съм тук, ако не беше то... Вероятно сега щяха да ме вадят от водите, на пристанището с продупчена глава...

Зяпнах насреца ѝ.

— Въпросите после! — срязва ме тя. — Онзи мръсник Алфонсо е възнамерявал да ме очисти! Чух го, като казва на негъра да ме хлопне по главата и да ме хвърли от пристана! — На лицето ѝ се появи усмивка. Дори кобра би ѝ завидяла за нея. — Но аз го надхитрих, нали? Той е мъртъв, а аз съм жива!

Продължавах да зяпам насреца ѝ.

— С това микрофонче ти ми спаси живота — продължи мадамата. — С него можеш да спасиш и живота на Нанси!

— Какви ги дрънкаш, по дяволите? — възвърнах си най-сетне дар-словото аз. — Какво общо има Нанси?

— Две нощи подред слушам разговорите между Пофери и Диас. И открих нещо много интересно. Нанси има близначка. Казва се Лучия. Сега ясно ли ти е?

Най-сетне! Последното късче от мозайката отиде на мястото си. Двете легла в палатката, жената, която напусна яхтата заедно с Пофери и Джоунс. Тя е била Лучия, а не Нанси!

Вече бях нащрек и трезвен като архиепископ.

— Продължавай — рекох.

— Слушах ги как се хвалеха с акъла си. Премахнали са Пени Хайбий, тъй като само тя би усетила, че Нанси е заменена от Лучия. После Лучия е позвънила на Нанси и я помолила да дойде в бар „Аламеда“. Нанси е готова на всичко за сестра си. Именно тя финансирала бягството ѝ от Италия и организиращото скривалище на острова. Когато отишла в бара, ония я заключили в някакъв килер. Лучия ѝ взела дрехите, натикала Пофери в багажника на колата и подкарала към къщата на Хамел. Няма трудности при бариерата, пазачът я помислил за Нанси. Оставила Пофери в къщата и излязла с яхтата, за да си създаде алиби. Върнала се след като Пофери убил Хамел. Онзи стар козел Палмър я помислил за Нанси и поел нещата в ръцете си. Оправил се както с ченгетата, така и с репортерите. Снощи Джоунс закарал Нанси в къщата. Била упоена. Сега всички са там.

— Джоунс я е превозил в багажника на колата си, така ли?



Тя кимна.

Логично. Лучия, действаща от името на Нанси, вероятно е предупредила О'Флагърти за пристигането на негъра. Така бариерата е била преодоляна без проблеми.

— Напълно еднакви ли са Нанси и Лучия? — попитах.

— Като две капки вода — нетърпеливо отвърна Глория. — Успях да зърна Лучия и мога да те уверя, че е двойник на Нанси. Но има и още нещо. Подслушах разговора между Алфонсо и негъра, когато ставаше въпрос за мен. Алфонсо каза, че мога да им докарам неприятности и вероятно ще поискам част от плячката, когато докопат мангизите на Ръс. Затова заповяда на Джоунс да ме хлопне по главата и да ме хвърли в морето. Моят любим, представяш ли си?! — На лицето ѝ се появи ледена усмивка: — Затова се погрижих да го подредя!

— Как? — зяпнах насреща ѝ аз.

— Знаех, че той е видял сметката на двете индианчета. Намерих Джоуи и му дадох един от револверите на Диас. Джоуи само това искаше — един револвер! И свърши работата както трябва, нали?

— Господи Исусе! — рекох.

— Това е положението. Аз заминавам за Фриско. Винаги съм знаела къде си крие парите онази змия Алфонсо. Прибрах ги и вече съм волна като птичка!

Направих стойка като ловджийско куче.

— Колко прибра?

— Много, но това не те засяга! — отрязва ме с хладен смях мадамата. — Дойдох да ти кажа, че ония типове ще накарат Нанси да подпише един куп чекове, а после ще ѝ видят сметката. Не могат да ѝ фалшифицират подписа, затова ще я принудят да подписва сама. А после ще я хвърлят в морето.

Почти не я слушах. Занимаваше ме единствено въпроса колко мангизи е отмъкнала.

— Имам страхотна идея, скъпа — дарих я със съблазнителната си усмивка аз. — Защо не заминем двамата? Какво ни пречи да станем добри партньори?

Погледът, с който ме възнагради, като нищо можеше да подкваси едно кило мляко.

— Не чу ли какво ти казах? Ще видят сметката на оная нещастница в момента, в който я накарат да подпише чековете! Нима искаш смъртта ѝ да легне на съвестта ти?

— Я ми кажи колко отмъкна от Диас, скъпа? — отново се върнах на въпроса аз.

Тя скочи на крака.

— Само за пари ли можеш да мислиш?!

— Че за какво друго? — примигнах насреща ѝ аз. — За пари и за някоя кукличка като теб!

— Не искам да се забърквам с ченгетата, иначе сама щях да им разкажа всичко! — тръсна глава Глория. — Чудя се обаче как ще спиш спокойно ти, след като съм те предупредила за едно убийство!

— Няма да спя спокойно, ако съм сам, скъпа — уверих я аз. — Затова искам да спя с теб! Колко отмъкна?

Тя хладно ме изгледа.

— Мислех, че съм виждала всякакви гадове на тоя свят, ама ти наистина вземаш „Оскар“!

После се насочи към антрето и затръшна вратата зад гърба си.

Прибрах си озадачената физиономия и запалих цигара. Долу изръмжа мотор, просвириха гуми, после всичко утихна.

Просто няма начин да спечелиш, приятелче, рекох си аз. Поседях си малко така, потънал в самосъжаление. После насочих мислите си към Нанси.

*Как ще спиш спокойно, след като съм те предупредила за едно убийство?!*

Няма да спя спокойно, скъпа. Но няма да ида и при ченгетата. Спомних си за Лу Колдуел. Той може да оправи положението без да ме разкрива. ФБР винаги закриля своите информатори.

Отворих указателя, намерих домашния телефон на Лу и го набрах. След няколко сигнала отсреща вдигнаха и аз с облекчение разпознах гласа на Лу.

— Здравей Лу — рекох. — Обажда ти се Барт Андерсън. Ела у дома, ама веднага. Работата е спешна!

— Мислех да си лягам — изръмжа отсреща Колдуел. — Какво толкова спешно има?

— Не е за телефон, Лу. Вдигай си задника и пристигай! Става въпрос за един италианец.

Затворих и погледнах часовника. Беше 23.45. Набрах номера на Хершенхаймер и Карл вдигна слушалката.

— Ще закъснея с около час — съобщих му аз. — Стой там и ме чакай, ще ти донеса бутилка скоч за награда.

Затворих бързо, иначе трябваше да слушам проклятията му.

Колдуел се появи след двадесет минути.

— Казвай какво става? — попита още от вратата той.

Съобщих му всичко, което би му съобщил един информатор на ФБР, но първо му поисках гаранции за анонимност.

— Като нищо ще си изгубя работата, Лу — поясних. — Натъкнах се на всичко това, докато изпълнявах служебна задача. Ако не ми обещаеш прикритие, нищо няма да ти кажа.

— Пофери?

— Да. Зная къде се намира в момента, но ще ти кажа само ако обещаеш да ме държиш в сянка.

— Имаш думата ми — тръсна глава той. — Къде е?

Махнах му да седне в едно от креслата и се настаних насреща му. Разказах му всичко, в леко модифициран вариант, разбира се. Казах му, че съм получил сведенията от човека, който е открил Пофери на островчето. Наблюдавах Колдуел и ясно си давах сметка, че не ми вярва. Но той ми беше обещал закрила, а когато Лу Колдуел обещае нещо, той винаги го изпълнява.

Когато свърших, той се облегна назад и впи очи в лицето ми.

— Сигурен ли си във всичко това?

— Абсолютно — кимнах аз. — В момента Побери и жена му Лучия се намират в имението на Хамел. Нанси също е там. Ще изчакат формалностите по наследството, после ще принудят Нанси да им подпише няколко чека и накрая ще я ликвидират. Ще издърпат мангизите и ще изчезнат. Разполагат с яхтата на Хамел, а оттук до Куба са няколко часа път... Няма да им е трудно да прехвърлят парите от Хавана в някоя италианска банка.

Той помисли известно време, после кимна с глава.

— Ще взема необходимите мерки, ти няма да се безпокоиш за нищо. Ще те държа на сянка. Сега ще ида да си поговоря с шефа на полицията Терел, защото ще ми трябват част от неговите хора за наблюдението на къщата.

— Имаш много време — успокоих го аз. — Те няма да мръднат оттам, преди да се уреди въпросът с наследството. По-сигурно скривалище едва ли могат да намерят.

— Така е — кимна Лу. — Утре ще ги спипаме.

— Внимавай, Лу — рекох. — Тия тримата са изключително опасни. При всички случаи ще се стигне до престрелка.

— Това ще ни спести разноските по един съдебен процес — ухили се с вълча усмивка Колдуел.

Изчаках го да си тръгне и слязох в гаража за мазератито.

Подкарах с пълна скорост към Парадайс Ларго и си мислех за Нанси Хамел. Една мъдра мисъл се появи в гениалното ми мозъче. Когато бъде свободна с всичките си наследени милиони, аз смирено ще ѝ обясня как съм ѝ спасил живота и ще очаквам някакво възнаграждение.

Като нищо ще ми пусне нещо, рекох си. Какво пък толкова?

## ДЕВЕТА ГЛАВА

Покатерих се на дървото и надникнах в двора на ранчото. Завесите на дневната бяха спуснати, зад тях се процеждаше светлина, която очертаваше движещи се сенки. Отначало на Пофери, след това и на Джоунс. Останалата част от къщата тънеше в мрак. Всичко беше спокойно, но аз изчаках, докато светлината в хола угасна и светнаха прозорците на спалните помещения. Дори и тогава не бързах да слеза от дървото. Сторих го, когато цялата къща потъна в мрак.

Върнах се в хижата и се отдадох на размисъл. Почти веднага стигнах до логичното заключение, че брилянтната ми идея за изстискване на нещо от Нанси след като поема ролята на спасител, не струва и пукната пара. Вече се бях опитал да я притисна и тя едва ли щеше да го е забравила, когато ида да ѝ поднеса почтителната си (и доста смирена) усмивка.

Трябва ти друг подход, момчето ми, рекох си аз. Трябва ти и помощ, трябва и доста размисъл...

Настаних се на дивана в дневната, разопаковах сандвичите с говеждо, които ми беше оставил Джарвис, и включих на скорост. Толкова се напънах, че чак мозъкът ми започна да скърца от напрежение. В 02.15 сутринта стигнах до някакъв работен вариант. Внимателно го огледах от всички страни, стигнах до заключението, че има някакви шансове и доволно се потупах по рамото. После заспах.

Събудиха ме веселите лъчи на утринното слънце. Беше седем и половина. Станах, взех душ и се избърснах. После се облякох, излязох в топлата утрин и погледнах с надежда пътеката, по която трябваше да се появи Джарвис със закуската.

Когато той действително се появи, аз вече имах вида на бдителен нощен пазач, който не си позволява да мигне по време на дежурството.

Позаинтересувах се за състоянието на стария щурак.

— Продължава да е неспокоен, господин Андерсън — въздъхна Джарвис и остави тежкия си поднос на масата. — Непрекъснато му давам успокоителни.

— Друг начин няма — съгласих се аз и побързах да се настаня зад масата. На подноса имаше палачинки, наденички, шунка на скара и бъркани яйца.

Джарвис се отпусна до мен и започна да ми говори за своя приятел Уошингтън Смит. Слушах и тъжно кимах с глава, но устата ми не спираше своята работа.

— Това не мога да го разбера — клатеше глава Джарвис. — Богатите са напълно непредвидими. Как е възможно да изгониш прислугата си след петнадесет години безупречна служба? Срам и позор!

Съгласих се с него, довърших кафето си и го потупах по ръката:

— Това на вас никога няма да ви се случи, господин Джарвис — рекох.

— Надявам се — промърмори негърът. — Но и господин Хершенхаймер е непредвидима личност!

После взе подноса и си тръгна. Аз отидох до кичестото дърво и хвърлих един поглед у съседите. Джош Джоунс стоеше на прага и пушеше. На кръста си имаше широк каубойски колан, на който беше окачен кобура на тежък револвер 45-и калибър. Скрит в гъсталака, аз продължих наблюдението. Той си стоеше на прага, без да мърда, от цялата му фигура се излъчваше хладна заплаха. Колдуел и хората му едва ли ще имат чувството, че са дошли на екскурзия, рекох си.

След известно време едрият негър се дръпна навътре и затвори вратата. Изчаках още малко, но всичко беше спокойно. Какво ли е станало с Нанси? Вероятно и тя е натъккана с успокоителни като стария щурак отсам оградата...

В единадесет и половина се върнах в хижата и зачаках появата на Карл. Той дойде навреме. Скочих в мазератито и потеглих към офиса на Мел Палмър.

Секретарката на дебелия се оказа червенокоса хубавица с такава извивка на бюста, която положително би объркала маршировката на цял взвод пожарникари. Погледна ме така, сякаш беше видяла хлебарка в супата си.

— Господин Палмър — подарих ѝ една секси усмивка аз. — Казвам се Барт Андерсън.

— Имате ли уговорена среща, господин Андерсън? — Гласът ѝ беше хладен и далечен като луната в облачна нощ.

— Просто му съобщете, че съм тук. Не ми трябва предварителни уговорки.

Тя се поколеба, после се надигна и тръгна към вътрешния кабинет. Въртеше си задника по онзи специфичен начин, който винаги ме е карал да се чувствам като войник в отпуска.

След миг се появи на прага и леко кимна с глава:

— Заповядайте.

Минавайки покрай нея, аз неволно разтворих пръстите на дясната си ръка. Но този номер очевидно ѝ беше познат и пръстите ми уловиха само въздух.

Палмър дъвчеше дебела пура, очите му гледаха подозрително.

— Какво има, Андерсън?

Избрах един удобен стол и се отпуснах в него.

— Госпожа Хамел е ваша клиентка, нали? — попитах.

— Разбира се — нетърпеливо отвърна той и хвърли поглед на часовника си. — Имам важна среща по обед, така че бъдете кратък...

— Това, което ще чуете, положително ще ви заинтригува — рекох. — Но трябва да го чуете бавно... Знаете ли, че госпожа Хамел има сестра близначка?

— Не — примигна той. — Толкова ли е важно?

— Близначката се казва Лучия Пофери, италианска терористка, търсена за две предумишлени убийства. Съпругът ѝ Алдо Пофери също се забавлява в този бранш. За разлика от Лучия той е един от ръководителите на терористичната групировка „Червените бригади“ и е търсен за доста повече престъпления. Аз лично притежавам доказателства, че убийството на Ръс Хамел е негово дело.

Пирон да му бях забил в дебелия задник, едва ли би подскочил толкова високо. Лицето му стана мораво, очите му се облещиха.

— Пиян ли сте? — изквича Палмър. — Как смееете да говорите такива гадости?!

— Всички факти са достояние на ФБР, довечера ще бъде проведена акция по залавянето на терористите.

— Пресвети Боже! — изстена той, тръшна се обратно на мястото си и започна да бърше чело с кърпичка от фина коприна.

— Историята е доста обърквана, затова ви съветвам да я чуете от началото — рекох. — А когато стане достояние на широката общественост, популярността на Хамел ще скочи до небето.

Продажбите на неговите книги ще се утроят, а точно вие сте човекът, който може да организира подобно нещо, нали?

Ефектът беше точно според очакванията ми. Дебелият махна кърпичката и си надяна деловата физиономия.

Разказах му историята, която бях поднесъл и на Лу Колдуел.

— Сега картинката ви е ясна — приключих с въздишка аз. — Дватама терористи държат Нанси Хамел като заложница в собствения ѝ дом, а жената, която е пристигнала при вече мъртвия си съпруг, е била Лучия.

— По дяволите! — изпъшка дебелият. — Готов съм да се закълна, че беше Нанси!

— Еднояйчни близначки — напомних му аз. — Освен това сте я видял на слаба светлина и сте бил доста шокиран. В момента, в който Нанси подпише известно количество чекове на името на сестра си, тя също ще бъде убита, можете да сте сигурен в това.

Той замислено кимна с глава.

— Сега всичко ми става ясно — рече. — Сутринта ми се обади Нанси... всъщност онази, другата... Беше на ръба на истерията. Каза, че не може да присъства на погребението и аз трябва да се оправям с всички формалности. Заповяда ми да я оставя на мира, искала да бъде сама с мъката си...

— Разбира се — рекох. — Лучия не иска да се окаже сред стотици приятели и почитатели на Хамел, а още по-малко иска отново да се срещне с вас.

— Пресвети Боже! — Копринената кърпичка отново кацна върху влажното чело на Палмър.

— Имам едно предложение, господин Палмър — рекох аз и си надянах искрената физиономия. — Предлагам да ме назначите за официален представител на госпожа Хамел.

— Официален представител ли? — учуди се дебелият. — Това пък за какво?

— Това ще бъде човек, който ще се погрижи за нея при ареста на двойката Пофери. И който ще я измъкне преди пристигането на репортерите. Госпожа Хамел ще бъде в шок, не бива да я оставяме в ръцете на репортерите преди да се е взела в ръце... — Приведох се напред и забих очи в тлъстото му лице: — Вие сте официалният агент на госпожа Хамел. Желаете ли да присъствате на една малка, но



съдържателна престрелка? Агентите на ФБР са убедени, че ще се наложи да ликвидират както Пофери, така и жена му. Никой от тях няма да се предаде и къщата на семейство Хамел ще се превърне в истинско бойно поле. Искате ли да сте там, или предпочитате да упълномощите мен?

Реакцията му не беше трудна за отгатване. Тлъстините по корема му започнаха да се тресат само при мисълта, че някъде около него ще се стреля.

— Разбирам ви добре, господин Андерсън — рече Палмър. — Бихте ли приели да бъдете официален представител на госпожа Хамел по време на... хм... тази операция?

— Това ми е работата — надянах скромната си физиономия аз. — Оставете всичко на мен и не се безпокойте за нищо. Гарантирам ви сигурността на госпожа Хамел, гарантирам ви също така, че нито един репортер няма да се доближи до нея.

— А как ще го сторите? — подозрително ме изгледа той. — Как ще я измъкнете от Парадайс Ларго без да я докопат репортерите?

Ненапразно си бях блъскал главата до никое време. Имах готови отговори на всички въпроси от този род.

— С хеликоптер, господин Палмър — отвърнах. — Имам един приятел, който притежава подобно возило. В момента, в който битката приключи, ние двамата, с него ще кацнем на поляната пред къщата на Хамел и ще измъкнем Нанси. На вас предлагам още сега да резервирате един апартамент в хотел „Спаниш Бей“, за предпочитане мезонет. На покрива на този хотел има площадка за кацане на хеликоптери, а управата няма да допусне никого до госпожа Хамел.

Дебелото му лице светна.

— Превъзходна идея! В „Спаниш Бей“ има лекар и медицинска сестра, можем да ги използваме, ако се наложи! За хеликоптера ще разчитам на вас, Андерсън. А резервацията ще направя веднага!

— Още една-две дреболии, господин Палмър — спрях го аз и му подарих една от момчешките си усмивки. — Искам от вас писмено потвърждение, че действвам като официален представител на госпожа Хамел. Онези от ФБР понякога са доста трудни...

— Да, добре — рече той и извика секретарката с въртеливото дупе. Продиктува ѝ документа и заповяда: — Веднага да се напише на машина и да ми се донесе за подпис!

Тя ми хвърли един доста по-различен поглед от предишния и излезе.

— Друго? — нетърпеливо попита Палмър.

— Разноските — поясних аз. — Две хиляди долара за хеликоптера и пилота.

— Това са много пари! — замръзна той.

— Много са, защото работата е опасна, господин Палмър — повиших тон аз. — Ще има престрелка, забравихте ли? А парите ще дойдат от наследството на Хамел, какво толкова ви е грижа за тях?

— Да, разбира се. Прав сте.

Секретарката се появи с документа и Палмър го разписа.

— Дайте на господин Андерсън две хиляди долара в брой, Госпожице Хил.

Дебелият се изправи, стисна ръката ми и тръгна към вратата.

— Кога ще се проведе операцията?

— Довечера.

— Ще ви чакам в хотела — кимна Палмър и излезе.

Госпожица Хил озадачено ме гледаше.

— Две хиляди долара в брой?

— Не чухте ли какво ви беше наредено? — свъсих вежди аз, после я последвах в канцеларията. Мадамата извади парите от сейфа, аз ги поех и ги натиках в портфейла си. — Казвал ли ви е някой, че имате прекрасни очи? — попитах.

— Всеки ден — хладно отвърна тя, настани се зад бюрото и започна да чука на машината. — Довиждане, господин Андерсън, имам си работа.

Отметнах я в картотеката си за бъдещо ползване. Ще ѝ трябва малко предварителна обработка, но сега нямах време за подобни неща.

Досега всичко върви като по ноти, момчето ми, рекох си аз, докато сядах в мазератито.

Нападението беше определено за 03.00 часа.

Като официален представител на Нанси Хамел и единствен запознат с вътрешното разположение на ранчото, аз бях допуснат до кръглата заседателна маса в кабинета на кмета.

Останалите участници бяха кметът Хедли, началникът на полицията Терел, сержант Хес и тримата представители на ФБР — Колдуел, Стонъм и Джаксън.

Колдуел обясни, че разполага с достоверна информация от свой секретен осведомител и никой не прояви любопитство към личността на този човек. Присъствието ми на съвещанието бе обяснено с факта, че съм получил задачата да измъкна госпожа Хамел от мястото на събитието в момента, в който бъдат арестувани двамата терористи.

Аз начертах план на ранчото и на електронните алармени системи по вратите, скромно добавих, че като пазач при господин Хершенхаймер съм осъществил скрито наблюдение и зная точно помещението, в което ще открием Нанси Хамел. Мястото на скицата отбелязах с кръстче.

Стигнахме до решението да се прекъсне електроснабдяването в целия район и така да се изолират алармените системи на портала. Полицията вече беше обградила мястото. В уречения час ще атакуват тримата агенти на ФБР, подкрепени от десет униформени полицаи.

Аз добавих, че точно в три нула-нула ще бъде там с хеликоптера на Ник Харди, ще взема госпожа Хамел и ще я превозя по въздуха до хотел „Спаниш Бей“, където ще я поверя в ръцете на Мел Палмър.

Възражения нямаше и съвещанието приключи. На Ник платих петстотин долара, хилядарка и половина останаха на мое разположение. Съвещанието приключи в 19.30, имах много време до началото на операцията. Прибрах се у дома, поколебах се за миг, после звъннах на Бърта.

— Търся госпожа Ръкоблудец — рекох.

— О, ти ли си? — изкиска се тя.

— Кой друг — рекох. — Самотен съм, скъпа. Омъжи ли се вече?

— Другата седмица — отвърна тя. — Вече ти казах, че всичко е свършено, Барт. А като кажа край, значи край!

— Бре, бре — рекох. — Аз пък си помислих, че ще приемеш да хапнем в грил-ресторанта на „Спаниш Бей“. Просто се чудя къде да похарча малко мангизи...

— Откъде ги взе? — пожела да узнае тя.

— Не задавай тъпи въпроси. Идваш ли, или не?

Отсреща настъпи дълго мълчание.

— Вече съм обвързана — рече накрая тя.

— Че откога това означава забрана за едно добро похапване? — учудих се аз.

— Добре, Барт — въздъхна тя. — Но това е за последен път!

— Прекрасно — рекох. — Ще вечеряме в девет и половина. Чакам те у дома, скъпа. И побързай!

— Защо? — учуди се тя. — Нали ще вечеряме в девет и половина?

— Познай — отвърнах аз и затворих.

Върнах Бърта у дома й някъде към един и половина. Вечерта премина изключително успешно. До вечерята си направихме гимнастиката, а после похапнахме наистина добре. Танцувахме, държахме се за ръце на осветената от луната тераса.

— Барт — въздъхна Бърта, — иска ми се това да продължи вечно! Зная, че си дръвник, но признавам — един много готин дръвник!

— Иди да се венчаеш, скъпа — потупах я по ръката аз. — Трябва да получиш малко сигурност, само това е от значение. Получиш ли я веднъж, пак ще имаш възможност да се забавляваш. Аз винаги ще съм наблизо, а твоят ръкоблудец едва ли ще разбере за допълнителните ти хормонални инжекции от време на време... — Подарих й една от момчешките си усмивки: — Пък другия път ти ще оправиш сметката! Представяш ли си колко ще ти е гот?

— Барт! — засмя се тя. — Ти наистина си безнадежден случай!

Оставих я и подкарах към Парадайс Ларго. О'Флагърти бдеше пред бариерата, за компания му бяха пратили две униформени ченгета. Пристъпи към колата с облещени от вълнение очи.

— Тая вечер ще има голяма веселба, Барт — рече той.

— И още каква! — кимнах аз.

Двете ченгета дойдоха да ме огледат, после кимнаха на О'Флагърти да вдига бариерата.

На съвещанието беше решено Карл също да бъде посветен в плана на операцията. Той ми отвори портала на Хершенхаймер, лицето му светеше от възбуда. Отидохме в хижата, където ни чакаше Джарвис с огромен поднос сандвичи. Накратко им обясних какво ще стане.

— Вероятно ще има голяма тупурдия — казах на негъра аз. — Няма да е зле да натъпчеш стареца с двойна доза приспивателни.

— Вече го направих — обяви Джарвис.

Хвърлих един поглед на часовника си. До операцията оставаше още един час. Хапнах един-два сандвича, изпих едно питие и тръгнах към дървото.

Досега всичко се развиваше по план. За мен щеше да стане напечено в момента, в който проникна в къщата на Хамел, за да кача Нанси на хеликоптера. Много напечено!

Ами ако мадамата ме познае и светне на Колдуел за номера, който ѝ погодих? Тръпки ме побиха. Надявах се, че няма да ме свърже с човека, който я беше изнудвал, тъй като наоколо ще ври и кипи. А имаше и голяма вероятност да са я натъпкали с приспивателни... Риск. Нищо на този свят не става без рискове и аз бях напълно готов да поема този.

Покатерих се на дървото. Точно под себе си видях няколко едва забележими сенки. Ченгетата и агентите на ФБР вече заемаха позиция. Ранчото отгатак оградата тънеше в мрак.

Дали са оставили пост, запитах се аз. Това може да бъде или Джоунс, или Пофери. Едва ли, рекох си. Вероятно се чувстват напълно сигурни зад масивния портал, задвижван от електронно устройство.

Долу ми се мерна високата фигура на Колдуел.

— Всичко е тъмно — тихо подвикнах аз. — Не се забелязва никакво движение.

Той вдигна глава, изсумтя нещо и събра главите на участниците в предстоящото нападение. После всички заеха позиция около портала. В далечината долових боботенето на хеликоптера. Бях инструктирал Ник да държи машината над имението и да се спусне едва след като му дам сигнал с електрическото си фенерче. Едновременно с това трябваше да включи мощните прожектори на борда.

— Електричеството е прекъснато — тихо обяви Колдуел.

Масивните крила на портала меко проблясваха на лунната светлина.

Видях една кола, която бавно се приближаваше по уличката. Моторът ѝ беше изключен — тикаха я четири униформени ченгета. Специалистите на Колдуел безшумно се справиха с ключалката и колата стъпи на алеята, която водеше към ранчото. Измина стотина метра до началото на тревната площ и спря там. Хората на Колдуел безшумно се пръснаха и заеха позиции сред храсталаците.

Останах доста озадачен от появата на тази кола тук. Всичко ми стана ясно в момента, в който се включиха фаровете ѝ. Всъщност това не бяха обикновени фарове, а мощни, допълнително прикрепени прожектори.

Колдуел приближи до устата си мегафон и със стоманен глас заповяда на Пофери и останалите да излязат от къщата с вдигнати ръце. Стократно усилен от мегафона, гласът му сякаш удряше стените на къщата с каменарски чук.

Нищо не се случи.

Колдуел повтори заповедта си, а аз усетих как по гърба ми се плъзга струйка студена пот.

Колдуел нямаше никакво намерение да рискува. Продължаваше да използва мегафона, а хората му залегнаха около къщата, използвайки за прикритие храстите и цветята.

Нищо.

Колдуел престана да вика.

Отгоре се появи хеликоптерът, контролните му светлини меко проблясваха. Сигурно Ник си умира от кеф, рекох си аз.

Нещо издрънча и първата граната със сълзотворен газ разби стъклото на прозореца. Отвътре започнаха да излизат гъсти кълба дим и бавно се плъзнаха над подстриганата трева.

Пръв се появи Джоунс. Входната врата отхвъркна назад, в ръката му проблесна пистолет, ниско приведената му фигура се опита да потъне в храсталака, далеч от ослепителните лъчи на прожекторите.

Тресна изстрел и Джоунс политна назад, ръцете му заплашително се размахаха. Втори изстрел и негърът бавно се отпусна на колене. После тялото му потръпна и застина.

Един замина, остават още двама, рекох си аз и продължих да гледам екшъна, който се разиграваше пред очите ми.

Колдуел отново вдигна мегафона.

— Пофери! — извика той. — Излез навън с ръце на тила!

Облакът сълзотворен газ бавно се разпръскваше. Сетих се за Нанси и мислено се помолих да не хвърлят още гранати в къщата.

После настъпи хаосът. Откъм задната част на къщата тресна изстрел и единият от прожекторите на колата се пръсна. Стрелбата продължи, бърза и очевидно точна поредица. Едно от ченгетата изрева, улучено от куршум, тялото му политна назад и се строполи на тревата.

Останалите ченгета насочиха оръжията си към мястото, от което бяха проблеснали изстрелите, и го засипаха с куршуми. После лъчът на самотно фенерче изведнъж улови фигурата на Пофери. Клекнал ниско до тревата, той държеше по един пистолет във всяка от ръцете си. Бялата му риза беше окървавена, но пистолетите продължаваха да бълват огън.

Залпът на полицаите беше точен. Видях ясно как тялото на италианеца бе улучено от няколко куршума едновременно. То политна във въздуха и се строполи сред храсталаците.

Двама аут, остава още един, продължих аритметиката си аз, без да обръщам внимание на потта, която обливаше лицето ми.

— Излизай, Лучия! — излая Колдуел. — Ръцете на тила!

Дълга пауза, после откъм вътрешността на къщата долетяха някакви писъци. На прага се появи Лучия, светлинният сноп се закова върху нея.

Видях я съвсем ясно.

Беше облечена в черен панталон и алена блузка.

— Не стреляйте! — извика тя и се запрепъва по посока на прожекторите. Ръцете ѝ бяха вдигнати над главата, но не бяха празни.

Експлозията беше страхотна. Дървото под мен се разтърси като от напора на ураганен вятър, във въздуха свирнаха шрапнели. Мадамата беше предпочела да се самоубие, вместо да се предаде. Съвсем в стила на японските самураи.

Разтърсих глава и надникнах иззад ствола на дървото. Веднага ми прилоша. От Лучия Пофери не беше останало почти нищо. Малко черва и натрошени кости, късове обгорена и разкъсана плът...

Това беше краят!

Плъзнах се надолу по дървото и хукнах към къщата. Спрях колкото да дам сигнал с фенерчето си на Ник и затичах по алеята.

Федералните агенти ѝ униформените полицаи вече се бяха раздвижили. Една част от тях оказваше първа помощ на двамата ранени, други проверяваха телата на Джоунс и Пофери. Колдуел стоеше над останките на Лучия и мълчеше.

Не спрях нито за секунда. Влязох в къщата и полетях по дългия коридор, отваряйки всички врати по пътя си. Сълзотворният газ почти не се усещаше, единственото, което почувствах, беше леко парене под клепачите. Вратата в дъното на коридора беше заключена. Вдигнах

крак и ѝ стоварих един мощен ритник. В същия момент включиха тока и коридорът светна.

Изправих се на прага на голяма и луксозно обзаведена спалня. Нанси Хамел се беше надигнала от широкото легло. Лицето ѝ беше скрито в шепите, от устата ѝ излитаха тихи ридания.

Сега става страшно, момчето ми, рекох си аз. Ако мадамата те познае и писне, доста ще се поизпоттиш! Пристъпих бавно навътре и тихо я повиках:

— Госпожо Хамел...

Тя замръзна, ръцете ѝ рязко се спуснаха надолу, очите ѝ се забиха в лицето ми. Устата ѝ беше разкривена като на подгонен звяр, краката ѝ се стегнаха от усилието да се изправи.

— Всичко е наред, госпожо Хамел — промълвих успокоително аз. — Вече сте в безопасност.

— Сестра ми! — простена тя и отново скри лице в шепите си. — Тя каза, че ще се самоубие! Какво стана?

Започнах да се отпускам. Пиленцето май не ме позна!

— Всичко свърши, госпожо Хамел — рекох. — Дойдох да ви отведа оттук. Господин Палмър ви очаква в хотел „Спаниш Бей“, там ще си починете на спокойствие. Навън има един хеликоптер, който ще ви отведе там.

— Лучия е мъртва, така ли? — втренчи се в мен тя. — И останалите също?

— Да — кимнах аз. — Да тръгваме, госпожо Хамел. Искате ли да вземете нещо със себе си?

Тя наведе глава и се разрида.

Изчаках малко, очите ми пробягаха по фигурата ѝ. Беше облечена в тъмнозелено костюмче с панталон. Очевидно предназначено за домашно ползване. Трябваша ѝ други дрехи, ако искахме да остане незабелязана в хотела. Хвърлих един безпомощен поглед наоколо, после придадох на гласа си необходимата доза грубост:

— Хайде, госпожо Хамел! Имате нужда от някои вещи, ще ви помогна да ги съберете!

Тя потръпна и махна по посока на стенния гардероб.

— Там...

Отворих вратичката и видях един голям куфар.



— Лучия ми каза да си приготвя нещата — промълви Нанси. — Тя знаеше как ще свърши всичко това...

— Да вървим — рекох и вдигнах куфара. В същия момент на прага се изправи Колдуел. — Всичко е наред, Лу — рекох аз и тикнах куфара в ръцете му. — Ти вземи това, а аз ще помогна на госпожа Хамел.

Пристъпих към нея и внимателно ѝ помогнах да се изправи. Увих ръка около кръста ѝ и я поведох към изхода. Прожекторите бяха угасени, но в горещия въздух се долавяше вонята от разкъсаното тяло на Лучия.

Нанси си пое въздух, изпищя и припадна. Успях да я подхвана навреме, вдигнах я на ръце и хукнах към хеликоптера, който чакаше на полянката. Колдуел ми помогна да я качим в кабината.

С обещани от възбуждане очи, Ник пое безжизненото ѝ тяло и го положи на задната седалка. Колдуел натовари куфара и отстъпи назад.

— Да тръгваме — извиках аз и скочих на мястото до пилота.

— Хей, човече! — възбудено извика Ник и натисна лостовете. — Всичко видях, беше страхотно!

Не му обърнах внимание. Машината се отлепи от земята, аз се обърнах назад да погледна Нанси. Лицето ѝ беше бяло като вар, очите — плътно затворени.

Дотук добре, рекох си. Не ме позна, но сигурно ще го стори, когато излезе от шока. Трябва да разиграваш внимателно козовете си, Барт! Сега вече мадамата е сигурна, че именно ти си я спасил!

След по-малко от десет минути Ник кацна на покрива на „Спаниш Бей“. В светлината на прожекторите видях Мел Палмър, който чакаше в компанията на двама мъже с бели престилки и една медицинска сестра.

Хеликоптерът се залепи за бетона с леко подрусване, Нанси се раздвижи и отвори очи.

— Какво става? — попита тя. — Къде съм?

Обърнах се. Светлината в кабинката беше достатъчно силна, за да се виждаме добре.

— Вече сте в безопасност, госпожо Хамел. Намирате се в хотел „Спаниш Бей“, долу ви чака господин Палмър.

Тя ме гледаше втренчено.

— Кой сте вие?

— Човекът, който ви спаси — дарих я с момчешката си усмивка аз, но вътрешно бях доста озадачен. Трудно ми беше да повярвам, че толкова бързо е забравила беседата ни на терасата на кънтри клуба, но явно случаят беше именно такъв. Бавно започнах да се отпускам. — Няма от какво да се тревожите, всичко е наред.

Ник отвори вратичката и аз се плъзнах навън. Нанси несигурно се надигна, двамата с Ник ѝ помогнахме да слезе от хеликоптера. Палмър разтревожено заситни към нас, жената леко се облегна на ръката ми.

После нещата бяха поети от лекарите, а аз тактично се дръпнах настрана, за да дам възможност на Палмър да поеме инициативата.

За тази вечер задачите ми бяха приключили. Гледах как отвеждат Нанси Хамел, а Палмър ситни до нея и нещо ѝ говори. На крачка от асансьора тя спря и рязко се обърна.

— Къде е куфарът ми?

И изведнъж всичко си дойде на мястото. Издаде я острата нетърпелива нотка, с която зададе въпроса си. До този момент беше успяла да ме заблуди, но сега почувствах как по гърба ми пробягват студени тръпки. Това не беше глас на жена, която току-що е загубила сестра си и съпруга си; на жена, която всички единодушно характеризират като „добро момиче“. Това беше глас на жестока и безмилостна престъпница!

В продължение на една безкрайно дълга секунда аз останах като вкопан на мястото си и бавно абсорбирах шока. После мозъкът ми превключи на високи обороти. Ето защо не ме позна жената, която бях помислил за Нанси! *Лучия Пофери не може да ме познае, просто защото никога не ме е виждала!* Пред очите ми изплува фигурата на жената, която излезе с препъване от вратата на ранчото и уплашено извика: „Не стреляйте!“. Лучия не се беше поколебала да жертва сестра си, за да направи опит за бягство! Беше завързала гранати с издърпан предпазител за ръцете на Нанси и я беше изритала навън. Прекрасно е знаела, че след експлозията от сестра ѝ няма да остане нищо, дори пръсти, годни за снемане на отпечатьци!

Но беше допуснала две фатални грешки и това попречи на зловещите ѝ планове — не ме позна, защото никога не беше ме виждала, а готовият куфар в гардероба очевидно беше толкова важен за нея, че нетърпението ѝ си пролича...

— Всичко е наред, госпожо Хамел — усилих се да извикам аз.  
— Ще го донеса.

Двамата лекари и Палмър я побутнаха към отворената врата на асансьора, Ник се наведе и ми подаде куфара.

— Благодаря ти, приятел — рекох. — Това беше всичко. Моля те да не си отваряш устата пред репортерите.

— Какъв купон, човече! — ухили се насреща ми той. — Ще има какво да разказвам на внуците си!

Насочих се към асансьора, изчаках кабинката да потегли надолу и опитах ключалките на куфара. Беше затворен. Пъхнах дулото на револвера си под първата и леко натиснах, после повторих операцията. Капакът отскочи.

Сред дрехите открих един револвер 38-и калибър и две ръчни гранати. На дъното имаше чекова книжка. Клекнах и я прелистих. Всеки чек носеше подписа на Нанси Хамел. Гледах и не можех да повярвам на очите си. В ръцете си държах милиони долари. Напъхах книжката във вътрешния джоб на якето си, скрих револвера и гранатите в боклука зад асансьорната куличка и внимателно върнах ключалките в нормалното им положение. После се качих в асансьора и се спуснах в мезонета един етаж по-долу. Мел Палмър стоеше в коридора и гледаше някак объркано.

— Искане си куфара, господин Андерсън — уведоми ме той.

— Бас държи, че го иска — отвърнах.

— Нищо не разбирам — започна да се оплаква той. — Отказва медицинска помощ и иска да я оставим сама. След всичко, което направих, за да ѝ осигуря комфорта, представяте ли си? На практика тя направо ме изхвърли!

Това вече можех да го разбера.

— Аз ще ѝ предам багажа — рекох. — Жената преживя огромен шок, най-добре ще е да я оставим да си почине...

— Но навън вече се съмва! — извика дебелакът. — Аз също имам нужда от почивка! Днес ме чакат дела, отивам си у дома!

— И добре ще направите, господин Палмър — дарих го с откровената си усмивка. — Аз ще предам багажа на госпожа Хамел и ще сторя съвсем същото!

Изчаках го да влезе в асансьора, разкопчах кобура подмишницата си и почуках на вратата.

— Багажът ви, госпожо Хамел — извиках.

Вратата рязко се отвори.

Лучия Пофери заби очи в лицето ми, чертите ѝ бяха обтегнати от напрежение.

— Внесете го вътре — рече и отстъпи крачка назад.

Влязох и оставих куфара на метър от вратата.

— Благодаря — рече тя. — А сега ме оставете.

Протегнах крак и затръшнах вратата зад гърба си. Едновременно с това измъкнах револвера и го насочих в гърдите ѝ.

— Спокойно, бебчо — рекох. — Не се опитвай да вършиш глупости.

Тя леко повдигна вежди.

— Как казваш, че ти беше името?

— Барт Андерсън.

Очите ѝ леко се присвиха. Очевидно вече беше чувала за мен. Може би от Диас, може би от самата Нанси.

— Барт Андерсън, а? — Устните ѝ се извиха в едва доловима змийска усмивка. — Аха, изнудвачът... Как успя да се включиш в акцията?

— Това си е моя работа — рекох. — А сега ти предлагам да поседнем, бебчо. Трябва да си поговорим за някои неща.

Тя сви рамене и се насочи към канапето в дневната. Седна, кръстоса крака и ме загледа. Беше привлекателна като готова за скок кобра. Аз дръпнах един стол на почетно разстояние от нея, като не забравих да я държа на мушка.

— Как се чувстваш, след като уби сестра си? — попитах.

— Оная пикла ли? — изви вежди тя. — Съвсем нормално. Тя и без това имаше акъл колкото едно врабче. Алдо беше съгласен да заеме моето място, тъй като аз съм важна фигура в нашата организация. А тя беше нищо. — Очите ѝ се преместиха върху куфара. — Виждам, че си разбил ключалките. Намери ли чековата книжка?

— Разбира се — ухилих се аз. — А амуницията остана на покрива.

Тя кимна.

— Добре, дай да не губим време. Колко искаш?

Измъкнах чековата книжка от джоба си, като внимавах да я държа под прицел.

— Един милион ми стига — рекох. — За теб остават много повече. Ето какво ще направим: чековата книжка остава у мен, а ти кротко си седиш тук. Ще попълня четири чека за по двеста и петдесет хиляди долара всеки. Ще ти върна книжката в момента, в който мангизите бъдат прехвърлени на моята сметка. Това ще отнеме около седмица. После ще ти помогна да се измъкнеш. Имаш яхта, бебчо. Ще ти намеря екипаж и в една прекрасна тъмна нощ ще потеглиш за Куба. Какво ще кажеш?

Лицето ѝ си остана непроницаемо.

— Добре — рече най-сетне мадамата. — Но какво ще стане, ако си получиш мангизите и после изчезнеш?

— Това е положението — дарих я с момчешката си усмивка аз. — Ще трябва да ми се довериш.

— Имам по-добра идея — поклати глава тя. — Вземаш четири празни чека и ми даваш книжката още сега. Ще остана тук една седмица, за да можеш да си прибереш мангизите. После аз ще започна да осребрявам своите. Виждаш ли нещо нередно в това?

Отново започнах да си мечтая какво ще направя с един милион долара. А обземат ли ме мечтите, неизбежно губя част от концентрацията си.

— Нищо — рекох и направих фаталната грешка.

Бях сигурен, че съм седнал достатъчно далеч от нея, затова отместих пистолета и се заех да отброявам четирите чека от книжката. За миг отклоних погледа си от нея и това беше втората ми фатална грешка. Когато мадамата връхлетя отгоре ми, аз пуснах чековата книжка на пода и посегнах към револвера, но вече беше късно.

В ръката ѝ имаше пистолет и пръстът ѝ натисна спусъка още преди да бях докоснал своето оръжие. Вероятно го беше скрила под възглавницата на дивана.

Нещо тежко ме блъсна в гърдите, очите ми видяха аленото езиче, което изскочи от дулото, ушите ми чуха трясъка на изстрела. Това беше всичко, което видях и чух.

Светът на милионерите блесна в съзнанието ми като ярка комета, после потъна в непрогледен мрак.

В продължение на седмица при мен не пускаха никакви посетители. Лежах в тясното болнично легло и се чувствах ужасно. Бях поверен на грижите на някаква сестра на средна възраст, която беше секси точно колкото умряла и вмирисана морска звезда. От време на време се отбиваше хирургът, очевидно много доволен, че е успял да ми спаси живота. Приличаше на хиена, дори се смееше като хиена...

Лежах и си мислех, какво друго можех да сторя. По всичко личеше, че отново съм на изходно положение. Когато се вдигна на крака, волю-неволю ще трябва да се върна към онзи тъп живот на лошо платено ченге. Попитах сестрата какво се е случило с мен. Тя рече, че не знае нищо. Повярвах ѝ — такава като нея наистина не се интересува от ахмаци като мен. Бачка си на етаж и не ѝ пука от нищо. Лежах си и си траех — какво друго ми оставаше? После ми позволиха посещения и първият, който се появи, беше Лу Колдуел.

Придърпа един стол до леглото и рече:

— Късметлия си, Барт. Кажу какво стана?

— Дадох ѝ куфара — рекох. — Тръгнах да си вървя, а тя извади пистолет и ме гръмна.

— Защо, по дяволите?

— Питай нея. Аз откъде да знам?

— Хотелското ченге чуло изстрела и се качило да види какво става — поясни Лу. — Тя гръмнала и него. После се качила в асансьора и напуснала хотела. В едната си ръка носела куфара, а в другата държала пищов. Представяш си каква суматоха е настанала! Една патрулна кола тъкмо минавала покрай хотела. Ченгетата видели пищова и спрели, а тя започнала да гърми и срещу тях. Имали автомат и я напълнили с олово. Умряла на път за болницата.

— Сигурно е превъртяла — рекох.

— Тя беше Лучия Пофери — тихо рече Колдуел. — Нанси Хамел умря на прага на ранчото.

Край, рекох си. Сбогом на милиончето. Отново в солните рудници...

— Според мен нещата са се развили по следния начин... — рече Колдуел и започна да ми разказва това, което преди време би трябвало да му разкажа аз. Изобщо не си направих труда да го слушам.

Когато свърши, на вратата се изправи сестрата и заяви, че е време да ме остави на спокойствие. Колдуел обеща скоро да прескочи

пак и се изниза.

През следващата седмица нямах посетители. Живеех си самотно и си мислех, че оная кучка Бърта би могла да изпрати поне букет цветя. Нищо подобно. Вероятно вече се е омъжила за своя чекиджия и доволно си пътува на яхтата му.

Когато се появи вторият ми посетител, аз вече бях в състояние да седя на стол. Името му беше Чик Барли, а от джоба му изскочи красива бутилка „Къти Сарк“.

— Здравсти, Барт — рече партньорът ми. — Държиш ли се?

— Къде ще ходя — рекох и покрих шишето. — Радвам се, че си се сетил за мен. Никой друг не си направи този труд.

— Аха — рече той и започна да крачи напред-назад из стаята. Очевидно нещо го ядеше отвътре.

— Някакви новини от Бърта? — попитах аз с лека надежда в гласа.

— Омъжила се е — отвърна Чик. — В момента пътува за Европа. Сватбено пътешествие. Копелето й очевидно е фрашкано с мангизи.

Депресията ми се засили. Гледах го как крачи напред-назад с ръце в джобовете и бях сигурен, че ми носи още лоши новини.

— Какво те яде отвътре, приятел? — попитах. — Нещо те измъчва!

— Сборникът „Закони на Робъртсън“ — спря тренировката си той. — Нали имаш копие от него?

Зяпнах от изненада, после бавно кимнах с глава.

— Имам. Един Господ знае защо съм го купил. Дори веднъж не съм го прелистил...

— Полковникът си беше забравил екземпляра у дома и обърна службата наопаки — рече Чик. — Аз си спомних, че ти имаш екземпляр, извадих го от чекмеджето, в което си криеш уискито, и му го дадох.

— Добре де, какво от това?

В същия момент сърцето ми прескочи един такт и по гърба ми се плъзна струйка студена пот. Спомних си, че точно в този сборник бях тикнал копие от показанията си за Пофери, пиратското островче и бар „Аламеда“, с които разчитах да измъкна сто бона от Нанси Хамел. Не бях си направил труда да ги сложа в плик и полковникът ги е прочел!

А нашият полковник съвсем не е глупак. Веднага е разбрал, че съм действал за своя сметка и защо съм го сторил!

Чик загрижено ме наблюдаваше.

— Съжалявам — рече. — Но откъде бих могъл да знам? Гленда ми каза да ти съобщя новината... Господи, Барт! Как си могъл да направиш подобно нещо?

— Стореното — сторено — въздъгнах аз и оставих студената пот да се стича на воля по гърба ми. — Глупаво се получи, Чик. Но беше доста примамливо!

— Изнудването никога не може да изглежда примамливо! — отсече партньорът ми. — Сега ме слушай внимателно: полковникът няма да те предаде на полицията, тъй като това би навредило на престижа на агенцията. Така поне е казал на Гленда...

— Полковникът е умник — въздъгнах с облекчение аз.

— Такъв е — потвърди партньорът ми. — Но трябва да знаеш, че разрешителното ти е анулирано и едва ли някой в този град ще те наеме на работа. Това е положението, Барт, съжалявам... — Протегна ръка и добави: — Сбогом, приятелче, желая ти късмет.

Когато си отиде, аз бавно приближих стола си до прозореца. Животът на Парадайс авеню си течеше както обикновено. Страхувах се. Без разрешително бях обречен на мизерия и помощи за безработни.

Господи, човече! Каква гадост!

После се появи хирургът с усмивка на хиена. Съобщи ми, че след два-три дни ще бъда изписан. Трябва да внимавам, но след месец съм щял да бъда като нов.

Де да беше възможно, въздъгнах вътрешно аз. Душата ми пърхаше като уплашено врабче. Останах сам и се заех да пресмятам. От опашката за безплатна супа ме дяляха някакви си две хиляди долара. Но с тях ще трябва да платя болничните разноски и да ми останат достатъчно, докато си намеря някаква работа.

Два дни и две нощи си хапах нервите, през цялото време почти не мигнах. Въпреки това не успях да открия начин, който би ми позволил да водя живота, на който бях свикнал.

Чик, моят верен партньор, си беше направил труда да ми изпрати куфар с дрехи от апартамента и да паркира мазератито пред входа на болницата. Към всичко това беше прибавил плик с банкнота от



петдесет долара и кратка бележка: „За последен път. Твоите постоянни заеми ще ми липсват, приятелче“.

Подкарах колата към апартамента си, чувствах се по-нисък от тревата. Отключих входната врата и смаяно се заковах на прага. Апартаментът ми приличаше на цветарница, красиви стръкове имаше дори във входното антре. Над камината беше окачен малък плакат, на който беше изписано: „Добре дошъл у дома, стари негоднико!“.

Прекоших хола и отворих вратата на спалнята. На леглото се беше изтегнала Бърта, гола като дланта ми.

— Някой май те беше гръмнал, а? — промърмори мацето.

Господи! Не знаех, че ще ми бъде толкова приятно да я видя!

— Гръмна ме — потвърдих аз и затворих вратата зад гърба си.

— Къде? — прояви любопитство тя.

— Не там, където си мислиш — ухилих се аз и започнах да свалям дрехите си.

Двадесет минути по-късно лежахме кротко един до друг на широкото легло. Бърта рошеше косата ми и издаваше тихи звуци, които доста ми приличаха на стенания. Е, след като така й харесва, нека го прави, рекох си аз. Но съзнанието ми бавно се завръщаше към неспокойните мисли за бъдещето.

— Барт, мили — прошепна тя. — Вече съм абсолютно сигурна, че не мога да го понасям онзи Тео...

— Кой беше Тео? — попитах аз и я погалих по красивото дупе.

— Моят съпруг.

— Господи! Така ли се казва наистина?

— Тео Данримпъл — ръкоблудецът с милионите...

— *Какво?!* — седнах в леглото аз. — Ти си се омъжила за този тип?! Та той е по-богат от Форд!

Тя ме дръпна обратно в леглото и доближи устни до ухото ми:

— Омъжих се за него, скъпи, но нямаш представа какво ми се налага да търпя. Ти си дръвник и не отричам това. Но готин дръвник! Имам нужда от теб. Не мога да живея с един чекиджия, който само стои и ме гледа! Една жена трябва да има пълноценен интимен живот, нали?

— Това го разбирам, но не виждам своята роля в...

— Ще ти бъде ли приятно да живееш в Палм Спрингс, скъпи? — прекъсна ме тя. — Тео притежава там огромно имение, за теб съм

харесала една прекрасна малка хижа... Тео съзнава, че ми трябва приятел и проявява чудесно разбиране... Какво ще кажеш?

Изведнъж облаците над главата ми се разпръснаха, небето отново стана синьо, слънцето пак започна да припича.

В списъка на недостойните професии жиголото се намира далеч по-напред от изнудвача.

Бърта, Тео и аз ще си живеем много приятно, волни като птички!

Ако разигравам козовете си правилно, положително няма да умра от глад! А аз възнамерявах да сторя точно това!

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.